

Sygn. akt. IV Ka 838/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Agata Regulska

Sędziowie SSO Jerzy Menzel (spr.)

(...) del. do SO Piotr Wylegalski

Protokolant Justyna Gdula

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Czesława Twardowskiego

po rozpoznaniu w dniach 30 października 2013 r., 12 listopada 2013 r., 19 listopada 2013 r.

sprawy:

1. **L. S. (1)** oskarżonego o przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 258 § 1 kk, z art. 18 § 1 k.k. w zw. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i § 3 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;
2. **R. P. (1)** oskarżonego o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;
3. **D. G.** oskarżonej o przestępstwo z art. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
4. **B. P.** oskarżonej o przestępstwo z art. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
5. **J. S. (1)** oskarżonego o przestępstwa art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k, z art. 258 § 1 k.k.
6. **M. P.** oskarżonej o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 271 § 1 i § 3 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k, z art. 258 § 1 k.k.
7. **J. S. (2)** oskarżonego o przestępstwo art. 258 § 1 k.k.;
8. **A. M.** oskarżonego o przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, z art. 296 § 1 i § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. art. 12 kk, z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, z art. 258 § 1 k.k.
9. **M. A.** oskarżonego o przestępstwa z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, z art. 258 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, oskarżonych L. S. (1), J. S. (2), A. M., J. S. (1), M. P., M. A. i obrońców oskarżonych L. S. (1), D. G., B. P., R. P. (1), J. S. (1), M. P.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia

z dnia 16 grudnia 2011 r. sygn. akt II K 1379/02

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec:

- a) **oskarżonego L. S. (1) co do pkt I, III, IV, VII, VIII jego części dyspozytywnej;**
- b) **oskarżonego R. P. (1) co do pkt IX, XXXI, XXXIV jego części dyspozytywnej;**
- c) **oskarżonej D. G. co do pkt X, XXXI, XXXIII jego części dyspozytywnej;**
- d) **oskarżonej B. P. co do pkt XI, XXXI, XXXII jego części dyspozytywnej;**
- e) **oskarżonego J. S. (1) co do pkt XII, XIV jego części dyspozytywnej;**
- f) **oskarżonej M. P. co do pkt XV, XVI, XIX, XXXI, XXXV jego części dyspozytywnej;**
- g) **oskarżonego A. M. co do pkt XXII, XXIII, XXIV, XXVI, XXXI, XXXVII jego części dyspozytywnej;**
- h) **oskarżonego M. A. na podstawie art. 439 § 1 pkt 11 kpk co do pkt XXVIII, XXXI, XXXVI jego części dyspozytywnej;**
- i) **oskarżonych L. S. (1), R. P. (1), D. G., B. P., J. S. (1), M. P., A. M., M. A. w przedmiocie rozstrzygnięcia o kosztach sądowych;**

i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego jej rozpoznania;

II. na podstawie art. 439 § 1 pkt 7, 9, 11 kpk uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. A. co do pkt XXVII jego części dyspozytywnej przyjmując, że czyn opisany w pkt XXXI części wstępnej tegoż wyroku stanowi występki z art. 76 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 44 § 1 pkt 1 i 5 kks i w zw. z art. 2 § 2 kks umarza postępowanie w tym zakresie, obciążając kosztami sądowymi za obie instancje Skarb Państwa;

III. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

IV. w zakresie prawomocnego rozstrzygnięcia zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za II instancję, zaś kosztami sądowymi za I instancję obciąża Skarb Państwa.

IV Ka 838/12

UZASADNIENIE

L. S. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od dnia 17 lipca 1998 roku do 17 listopada 2000 roku we W. i B. w woj. (...), działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępnych przedsięwzięć, wspólnie i w porozumieniu z M. P., J. S. (1) i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firmy Przedsiębiorstwo (...) – Produkcyjne (...) spółka z o.o., pełniąc funkcję prezesa Zarządu tej firmy, poprzez złożenie zamówienia długoterminowego na dostawy folii trójwarstwowej pęcherzykowej, z której to umowy faktycznie nie zamierzał się wywiązać, wprowadził w ten sposób w błąd kontrahenta co do zamiaru i możliwości uregulowania należności za wydany towar, doprowadzając w

konsekwencji do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 94 437,80 złotych, na szkodę Zakładu (...) S.A.”,

a w szczególności:

- w dniu 28 lipca 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 11 282, 56 zł;
- w dniu 29 lipca 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 16 592, 00 zł;
- w dniu 12 sierpnia 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 14 576, 56 zł;
- w dniu 17 sierpnia 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 14 576, 56 zł;
- w dniu 23 sierpnia 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 12 754, 49 zł;
- w dniu 24 sierpnia 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 14 576, 56 zł;
- w dniu 3 września 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 10 021, 39 zł;
- w dniu 24 września 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 10 057,68 zł dokonując na jego zakup przedpłaty w wysokości 10 000, 00 zł;

- tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

II. w okresie od dnia 28 października 1998 roku do 17 listopada 2000 roku we W.

w woj. (...), działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępnych przedsięwzięć, wspólnie i w porozumieniu z J. S. (1) i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firmy Przedsiębiorstwo (...) – Producyjne (...) spółka z o.o., pełniąc w okresie od 27 grudnia 1999 roku funkcję prezesa Zarządu tej firmy, a uprzednio w okresie od 28 października 1998 roku działając bez umocowań prawnych do reprezentowania tego podmiotu gospodarczego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez nadużycie swych uprawnień i wypłacanie z rachunku firmy (...) w banku (...)/W. nr (...) realizowane osobiście oraz przez J. S. (1), dokonywane w oparciu o wystawione czeki gotówkowe, a następnie przeznaczanie tych pieniędzy na cele nie związane z bieżącą działalnością firmy, wypłacił kwotę 844 500 złotych, wyrządzając w ten sposób w/w podmiotowi gospodarczemu szkodę majątkową w wielkich rozmiarach, a w szczególności:

a/ w oparciu o wystawione przez siebie czeki:

- w dniu 11 czerwca 1999 roku wypłacono 16 000 złotych;
- w dniu 22 czerwca 1999 roku wypłacono 5 000 złotych;
- w dniu 20 sierpnia 1999 roku wypłacono 13 000 złotych;
- w dniu 23 sierpnia 1999 roku wypłacono 1 500 złotych;
- w dniu 26 sierpnia 1999 roku wypłacono 3 000 złotych;
- w dniu 8 grudnia 1999 roku wypłacono 5 000 złotych;
- w dniu 13 grudnia 1999 roku wypłacono 2 500 złotych;
- w dniu 14 grudnia 1999 roku wypłacono 25 000 złotych;

- w dniu 6 stycznia 2000 roku wypłacono 5 000 złotych;
- w dniu 10 stycznia 2000 roku wypłacono 12 500 złotych;
- w dniu 11 stycznia 2000 roku wypłacono 7 000 złotych;
- w dniu 17 lutego 2000 roku wypłacono 10 000 złotych;
- w dniu 21 lutego 2000 roku wypłacono 66 000 złotych;
- w dniu 28 lutego 2000 roku wypłacono 2 000 złotych;
- w dniu 1 marca 2000 roku wypłacono 12 000 złotych;
- w dniu 27 marca 2000 roku wypłacono 9 500 złotych;
- w dniu 17 kwietnia 2000 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 4 maja 2000 roku wypłacono 7 000 złotych;
- w dniu 5 maja 2000 roku wypłacono 11 000 złotych;
- w dniu 26 czerwca 2000 roku wypłacono 59 000 złotych
- w dniu 6 lipca 2000 roku wypłacono 1 200 złotych;
- w dniu 7 lipca 2000 roku wypłacono 28 000 złotych;
- w dniu 9 października 2000 roku wypłacono 13 700 złotych;

b/ w oparciu o czeki wystawione przez J. S. (1):

- w dniu 14 czerwca 1999 roku wypłacono 1 000 złotych;
- w dniu 1 lipca 1999 roku wypłacono 60 000 złotych;
- w dniu 5 lipca 1999 roku wypłacono 1 500 złotych;
- w dniu 6 lipca 1999 roku wypłacono 2 500 złotych;
- w dniu 7 lipca 1999 roku wypłacono 10 000 złotych;
- w dniu 9 lipca 1999 roku wypłacono 2 000 złotych;
- w dniu 13 lipca 1999 roku wypłacono 2 500 złotych;
- w dniu 15 lipca 1999 roku wypłacono 2 500 złotych;
- w dniu 19 lipca 1999 roku wypłacono 2 000 złotych;
- w dniu 23 lipca 1999 roku wypłacono 500 złotych;
- w dniu 27 sierpnia 1999 roku wypłacono 1 500 złotych;
- w dniu 30 sierpnia 1999 roku wypłacono 2 500 złotych;
- w dniu 2 września 1999 roku wypłacono 600 złotych;

- w dniu 6 września 1999 roku wypłacono 12 000 złotych;
- w dniu 9 września 1999 roku wypłacono 2 000 złotych;
- w dniu 13 września 1999 roku wypłacono 10 000 złotych;
- w dniu 14 września 1999 roku wypłacono 50 000 złotych;
- w dniu 16 września 1999 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 17 września 1999 roku wypłacono 500 złotych;
- w dniu 11 października 1999 roku wypłacono 2 000 złotych;
- w dniu 13 października 1999 roku wypłacono 1 600 złotych;
- w dniu 2 listopada 1999 roku wypłacono 5 000 złotych;
- w dniu 4 listopada 1999 roku wypłacono 39 000 złotych;
- w dniu 5 listopada 1999 roku wypłacono 15 000 złotych;
- w dniu 15 listopada 1999 roku wypłacono 5 800 złotych;
- w dniu 16 listopada 1999 roku wypłacono 3 000 złotych;
- w dniu 23 listopada 1999 roku wypłacono 12 000 złotych;
- w dniu 25 listopada 1999 roku wypłacono 3 000 złotych;
- w dniu 26 listopada 1999 roku wypłacono 60 000 złotych;
- w dniu 12 stycznia 2000 roku wypłacono 27 000 złotych;
- w dniu 13 stycznia 2000 roku wypłacono 17 000 złotych;
- w dniu 14 stycznia 2000 roku wypłacono 5 000 złotych;
- w dniu 15 lutego 2000 roku wypłacono 25 000 złotych;
- w dniu 21 lutego 2000 roku wypłacono 20 000 złotych;
- w dniu 23 lutego 2000 roku wypłacono 2 000 złotych;
- w dniu 10 marca 2000 roku wypłacono 800 złotych;
- w dniu 14 marca 2000 roku wypłacono 80 000 złotych;
- w dniu 20 kwietnia 2000 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 23 czerwca 2000 roku wypłacono 25 000 złotych;
- w dniu 17 listopada 2000 roku wypłacono 5 800 złotych;

- tj. o czyn z art. 296 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

III. w okresie od 9 czerwca 2000 roku do 14 listopada 2000 roku, w K., W., K. i innych miejscowościach w kraju, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich ostępach czasu, działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu i dokumentom, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępnych przedsięwzięć, wspólnie i w porozumieniu z W. R. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firmy Przedsiębiorstwo (...) – Produkcyjne (...) spółka z o.o., pełniąc funkcję prezesa Zarządu tej firmy, kierując wykonaniem czynu zabronionego przez W. R., nakłonił go do wystawienia w ramach firmy PPHU (...) W. R. z W., stwierdzających nieprawdę faktur VAT na sprzedaż i zakup różnych towarów dla różnych podmiotów gospodarczych, w wyniku czego naraził Skarb Państwa na stratę z tytułu nienależnego zwrotu firmom podatku od towaru i usług od kwoty co najmniej 2 215 472, 10 zł, a nadto z tytułu gwarantowanych w ramach umowy factoringowej nr (...) z dnia 9 czerwca 2000 roku wykupów wierzytelności, (...) Bank S.A. w K. na stratę co najmniej 57 698,68 złotych,

- tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

IV. w okresie od dnia 6 września 2000 roku do 14 listopada 2000 roku, we W. w woj. (...), R. w woj. (...) i K. w woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępnych przedsięwzięć, wspólnie i w porozumieniu z M. P. i innymi nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firmy Przedsiębiorstwo (...) Spółka z o.o., kierując wykonaniem czynu zabronionego przez M. P. pełniące funkcję prezesa Zarządu tej firmy, a następnie nakłaniając ją do zawarcia w dniu 6 września 2000 roku w R. umowy o współpracy dotyczącej handlu wyrobami Zakładów (...) S.A., w oparciu o którą wydawano towar, poprzez wprowadzenie w błąd co do możliwości płatniczych spółki i zamiaru uregulowania należności za pobrany towar, doprowadził kontrahenta do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci mebli giętych i innego asortymentu o łącznej wartości 110 285,56 zł na szkodę Zakładów (...) S.A.” w R.,

- tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 k.k.

V. w okresie od dnia 7 sierpnia 2000 roku do 27 października 2000 roku we W. w woj. (...), K. i K. woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępnych przedsięwzięć, wspólnie i w porozumieniu z M. P. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, jak również wspólnie i w porozumieniu z R. P. (1), działającym bez umocowań prawnych jako v-ce prezes Zarządu Centrum (...) Sp. z o.o., D. G. działającą jako prezes Zarządu Centrum (...) Sp. z o.o. w K. z oddziałem w B. oraz B. P. działającą jako dyrektor handlowy Centrum (...) Sp. z o.o. w K., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firm Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...) spółka z o.o., Przedsiębiorstwo (...) spółka z o.o. oraz Centrum (...) spółka z o.o. i innych, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez M. P., pełniące funkcję Prezesa Zarządu firmy (...), będącą osobą upoważnioną do wystawiania dokumentów, w dniu 14 sierpnia 2000 roku polecił jej wystawienie zawierającej dane niezgodne z rzeczywistością faktury VAT nr (...) na zakup wtryskarki (...) o wartości brutto 417 240 złotych, stanowiącej mienie znacznej wartości, którą to fakturą R. P. (1) reprezentując firmę Centrum (...) następnie posłużył się w obrocie gospodarczym jako dowodem nabycia praw własności do tegoż środka trwałego, w wyniku czego wprowadził w błąd pracowników Centrum (...) S.A. w K. co do tytułu prawnego do dysponowania tym środkiem trwałym, możliwości płatniczych i zamiaru uregulowania należności z tytułu zawartej umowy leasingowej, jednakże zamierzonego czynu nie osiągnięto z uwagi na zatrzymanie przez policję jego oraz innych osób;

- tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i § 3 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

VI. w okresie od dnia 23 czerwca 1999 roku do 18 września 2000 roku we W. w woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępnych przedsięwzięć, wspólnie i w porozumieniu z J. S. (2) i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firm: Przedsiębiorstwo (...) – Produkcyjne (...) spółka z o.o. z W., Spółdzielnia (...) z R., Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe Związku (...) Spółka z o.o. z C., Stowarzyszenie (...) z W., pełniąc funkcje Prezesa zarządu Stowarzyszenia (...) a nadto w ramach Spółdzielni (...), działając bez zgody Rady Nadzorczej Spółdzielni, dysponując środkami pieniężnymi na rachunkach w/w podmiotów gospodarczych w bankach, odnośnie (...) w banku (...)/W. nr konta (...) - (...) - 270-1, zaś odnośnie SI (...) w banku (...) S.A. w K. O/W. nr konta (...) - (...) - (...) - 1, poprzez nadużycie swych uprawnień i wypłacanie z rachunków w/w podmiotów realizowane osobiście, w zakresie (...) wystawił, zaś w zakresie SI (...) wystawione wspólnie z J. S. (2) czeki gotówkowe, a następnie przeznaczanie tych pieniędzy na cele nie związane z bieżącą działalnością statutową tych podmiotów, wypłacił pieniądze na łączną kwotę 8 835 500 złotych, wyrządzając w ten sposób tym podmiotom gospodarczym szkodę majątkową w wielkich rozmiarach, a w szczególności:

a/ w oparciu o wystawione czeki w ramach (...):

- w dniu 23 czerwca 1999 roku na kwotę 15 000 złotych
- w dniu 25 czerwca 1999 roku na kwotę 4 000 złotych
- w dniu 28 czerwca 1999 roku na kwotę 1 000 złotych
- w dniu 30 czerwca 1999 roku na kwotę 30 000 złotych
- w dniu 30 czerwca 1999 roku na kwotę 100 000 złotych
- w dniu 1 lipca 1999 roku na kwotę 115 000 złotych
- w dniu 16 lipca 1999 roku na kwotę 60 000 złotych
- w dniu 19 lipca 1999 roku na kwotę 260 000 złotych
- w dniu 20 lipca 1999 roku na kwotę 65 000 złotych
- w dniu 23 lipca 1999 roku na kwotę 43 000 złotych
- w dniu 23 lipca 1999 roku na kwotę 2 000 złotych
- w dniu 26 lipca 1999 roku na kwotę 200 000 złotych
- w dniu 26 lipca 1999 roku na kwotę 18 000 złotych
- w dniu 28 lipca 1999 roku na kwotę 100 000 złotych
- w dniu 28 lipca 1999 roku na kwotę 100 000 złotych
- w dniu 30 lipca 1999 roku na kwotę 50 000 złotych
- w dniu 2 sierpnia 1999 roku na kwotę 55 000 złotych

- w dniu 3 sierpnia 1999 roku na kwotę 50 000 złotych
- w dniu 4 sierpnia 1999 roku na kwotę 50 000 złotych
- w dniu 6 sierpnia 1999 roku na kwotę 50 000 złotych
- w dniu 9 sierpnia 1999 roku na kwotę 80 000 złotych
- w dniu 30 sierpnia 1999 roku na kwotę 50 000 złotych
- w dniu 31 sierpnia 1999 roku na kwotę 3 000 złotych
- w dniu 2 września 1999 roku na kwotę 50 000 złotych
- w dniu 3 września 1999 roku na kwotę 20 000 złotych
- w dniu 7 września 1999 roku na kwotę 45 000 złotych
- w dniu 20 września 1999 roku na kwotę 200 000 złotych
- w dniu 20 września 1999 roku na kwotę 50 000 złotych
- w dniu 21 września 1999 roku na kwotę 250 000 złotych
- w dniu 23 września 1999 roku na kwotę 9 000 złotych
- w dniu 24 września 1999 roku na kwotę 70 000 złotych
- w dniu 27 września 1999 roku na kwotę 90 000 złotych
- w dniu 28 września 1999 roku na kwotę 160 000 złotych
- w dniu 30 września 1999 roku na kwotę 300 000 złotych
- w dniu 30 września 1999 roku na kwotę 160 000 złotych
- w dniu 6 października 1999 roku na kwotę 185 000 złotych
- w dniu 9 października 1999 roku na kwotę 8 000 złotych
- w dniu 26 października 1999 roku na kwotę 152 000 złotych
- w dniu 30 października 1999 roku na kwotę 44 000 złotych
- w dniu 3 grudnia 1999 roku na kwotę 43 000 złotych
- w dniu 8 grudnia 1999 roku na kwotę 47 000 złotych
- w dniu 9 grudnia 1999 roku na kwotę 100 000 złotych
- w dniu 10 grudnia 1999 roku na kwotę 4 000 złotych
- w dniu 15 grudnia 1999 roku na kwotę 30 000 złotych
- w dniu 16 grudnia 1999 roku na kwotę 268 000 złotych
- w dniu 17 grudnia 1999 roku na kwotę 300 000 złotych

- w dniu 20 grudnia 1999 roku na kwotę 50 000 złotych
- w dniu 22 grudnia 1999 roku na kwotę 83 000 złotych
- w dniu 23 grudnia 1999 roku na kwotę 200 000 złotych
- w dniu 24 grudnia 1999 roku na kwotę 198 000 złotych
- w dniu 27 grudnia 1999 roku na kwotę 185 000 złotych
- w dniu 28 grudnia 1999 roku na kwotę 150 000 złotych
- w dniu 29 grudnia 1999 roku na kwotę 350 000 złotych
- w dniu 30 grudnia 1999 roku na kwotę 300 000 złotych
- w dniu 4 stycznia 2000 roku na kwotę 23 000 złotych
- w dniu 5 stycznia 2000 roku na kwotę 200 000 złotych
- w dniu 7 stycznia 2000 roku na kwotę 325 000 złotych
- w dniu 11 stycznia 2000 roku na kwotę 300 000 złotych
- w dniu 13 stycznia 2000 roku na kwotę 310 000 złotych
- w dniu 17 stycznia 2000 roku na kwotę 210 000 złotych
- w dniu 19 stycznia 2000 roku na kwotę 49 500 złotych
- w dniu 20 stycznia 2000 roku na kwotę 250 000 złotych
- w dniu 25 stycznia 2000 roku na kwotę 78 500 złotych
- w dniu 31 stycznia 2000 roku na kwotę 46 000 złotych
- w dniu 1 lutego 2000 roku na kwotę 132 000 złotych
- w dniu 3 lutego 2000 roku na kwotę 24 000 złotych
- w dniu 7 lutego 2000 roku na kwotę 130 000 złotych
- w dniu 14 lutego 2000 roku na kwotę 6 000 złotych
- w dniu 24 lutego 2000 roku na kwotę 21 000 złotych
- w dniu 3 marca 2000 roku na kwotę 43 000 złotych
- w dniu 14 marca 2000 roku na kwotę 15 000 złotych
- w dniu 16 marca 2000 roku na kwotę 132 000 złotych
- w dniu 17 marca 2000 roku na kwotę 50 000 złotych
- w dniu 20 marca 2000 roku na kwotę 35 000 złotych
- w dniu 21 marca 2000 roku na kwotę 91 500 złotych

- w dniu 31 marca 2000 roku na kwotę 800 złotych
 - w dniu 10 kwietnia 2000 roku na kwotę 39 000 złotych
 - w dniu 14 kwietnia 2000 roku na kwotę 15 000 złotych
 - w dniu 20 kwietnia 2000 roku na kwotę 47 000 złotych
 - w dniu 25 maja 2000 roku na kwotę 65 000 złotych
 - w dniu 2 czerwca 2000 roku na kwotę 18 000 złotych
 - w dniu 5 czerwca 2000 roku na kwotę 20 000 złotych
 - w dniu 7 czerwca 2000 roku na kwotę 6 000 złotych
 - w dniu 8 czerwca 2000 roku na kwotę 6 000 złotych
 - w dniu 9 czerwca 2000 roku na kwotę 35 000 złotych
 - w dniu 9 czerwca 2000 roku na kwotę 8 000 złotych
 - w dniu 29 czerwca 2000 roku na kwotę 53 000 złotych
 - w dniu 30 czerwca 2000 roku na kwotę 89 000 złotych
 - w dniu 3 lipca 2000 roku na kwotę 35 000 złotych
 - w dniu 11 lipca 2000 roku na kwotę 2 200 złotych
 - w dniu 3 sierpnia 2000 roku na kwotę 62 000 złotych
 - w dniu 18 września 2000 roku na kwotę 27 500 złotych
- b/ w oparciu o wystawione czeki w ramach SI (...)
- w dniu 28 kwietnia 2000 roku na kwotę 100 000 złotych
 - w dniu 28 kwietnia 2000 roku na kwotę 47 000 złotych
 - w dniu 4 maja 2000 roku na kwotę 40 000 złotych
 - w dniu 16 maja 2000 roku na kwotę 18 500 złotych

- tj. o czyn z art. 296 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

VII. w okresie od 10 września 1999 roku do 22 listopada 1999 roku w K., woj. (...) oraz innych miejscowościach na terenie kraju, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępczych przedsięwzięć, pełniąc obowiązki prezesa Zarządu Spółdzielni Inwalidów (...) w R., wspólnie i w porozumieniu z Z. D., co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, występującą jako Prezes Zarządu Przedsiębiorstwa – Handlowo – Usługowego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. przy ul. (...), a od dnia 13 września 1999 roku z siedzibą we W. przy ul. (...) i będącą upoważnioną do wystawiania dokumentów, oraz innymi dotąd nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wydawanie

Z. D. polecił wystawiania niezgodnych ze stanem faktycznym faktur VAT dla SI (...) poświadczających wykonanie fikcyjnych usług następnie wpisywanych do księgowości SI (...) jako poniesione koszty działalności, naraził wyżej wymieniony podmiot na szkodę w wysokości 5.502.000,00 zł stanowiącej mienie znacznej wartości a w szczególności:

- w dniu 10 września 1999 roku w K. wiedząc, iż PHU (...) Sp. z o.o. nie posiada żadnej infrastruktury polecił Z. D. wystawić fakturę VAT nr (...) na usługi magazynowania towarów i usługi czyszczenia chemicznego o łącznej wartości 2.239.650,00 zł,
- w dniu 22 listopada 1999 roku w K. wiedząc, iż PHU (...) Sp.z o.o. nie posiada żadnej infrastruktury polecił Z. D. wystawić fakturę VAT nr (...) na usługi magazynowania towarów i czyszczenia chemicznego o łącznej wartości 3.262.350,00 zł

- tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

VIII. w okresie od 29 lipca 1999 roku do 16 października 2000 roku we W., woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępczych przedsięwzięć, wspólnie i w porozumieniu z Z. D., W. R. i innymi ustalonymi i nieustalonymi dotychczas osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, działając w krótkich odstępach czasu, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firmy Biuro Usług (...) Z. D., (...)-(...) W., ul. (...), kierując działaniami Z. D. posiadającej uprawnienia do przyjmowania i wystawiania faktur VAT dotyczących sprzedaży towarów i usług, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, polecając Z. D. potwierdzanie wykonania fikcyjnych usług i fikcyjnej sprzedaży towarów na rzecz innych podmiotów oraz fikcyjnych zakupów usług i towarów od innych podmiotów naraził Skarb Państwa na straty z tytułu zwrotu podatku VAT i zaliczenie kwot z wystawionych faktur w koszty działalności innych podmiotów przez co nie odprowadzony został należny podatek VAT w kwotach co najmniej 1.385.224,60 zł stanowiących mienie znacznej wartości i tak:

- z tytułu podpisania przez Z. D. faktur sprzedaży towarów i usług o łącznej wartości 3 787 017,40zł wartość podatku VAT wyniosła 700 620,88 zł , w tym w roku 1999 przy wartości sprzedaży 845 614,00 zł należny podatek VAT wyniósł 154 154,00 zł a w roku 2000 przy wartości sprzedaży 2.941 403,40 zł należny podatek VAT wyniósł 546 466.88 zł,

w szczególności zaś z tytułu wystawienia przez Z. D. faktur sprzedaży w 1999 roku:

- na rzecz firmy Przedsiębiorstwo Handlowo – Producyjno – Usługowe (...) Sp. z o.o. w dniu 30.07.1999r. nr(...)na kwotę 42 000,00 zł podatek VAT wyniósł 9 240,00 zł
- na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 24.08.1999r. nr (...)na kwotę 3 904,00 zł podatek VAT wyniósł 707,00 zł
- na rzecz firmy Przedsiębiorstwo (...) - Producyjne (...) Sp. z o.o. w dniu 29.10.1999r. nr (...)na kwotę 385 520,00 zł podatek VAT wyniósł 69 520,00 zł
- na rzecz firmy Przedsiębiorstwo Producyjno – Handlowo – Usługowe (...) Sp. z o.o. w dniu 26.11.1999r. nr (...)na kwotę 414 190,00 zł podatek VAT wyniósł 74 690,00 zł

w szczególności zaś z tytułu wystawienia faktur sprzedaży w 2000 roku:

- na rzecz firmy (...) w dniu 14.01.2000r. nr (...)na kwotę 924 150,00 zł podatek VAT wyniósł 166 650,00 zł
- na rzecz firmy (...) w dniu 07.02.2000r. nr (...)na kwotę 123 618,25 zł podatek VAT wyniósł 14 893,25 zł
- na rzecz firmy (...) w dniu 08.02.2000r. nr (...)na kwotę 26 065,20 zł podatek VAT wyniósł 1 705,20 zł

- na rzecz firmy (...) w dniu 10.02.2000r. nr (...)na kwotę 763 720,00 zł podatek VAT wyniósł 137 720,00 zł
- na rzecz firmy (...) w dniu 16.02.2000r. nr (...)na kwotę 12 328,10 zł podatek VAT wyniósł 2 223,10 zł
- na rzecz firmy (...) w dniu 22.02.2000r. nr (...)na kwotę 3 393,69 zł podatek VAT wyniósł 222,02 zł
- na rzecz firmy (...) w dniu 23.02.2000r. nr (...)na kwotę 5 6678,68 zł podatek VAT wyniósł 1 022,04 zł
- na rzecz firmy Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...) Sp. z o.o. w dniu 28.03.2000r. nr (...)na kwotę 305 000,00 zł podatek VAT wyniósł 55 000,00 zł
- na rzecz firmy (...) w dniu 30.03.2000r. (...) na kwotę 112 124,10 zł podatek VAT wyniósł 20 219,10 zł
- na rzecz firmy PPHU (...) Sp. z o.o. w dniu 28.04.2000r. (...)na kwotę 188 038,60 zł podatek VAT wyniósł 33 908,60 zł
- na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 30.05.2000r. (...)na kwotę 124 440,00 zł podatek VAT wyniósł 22 440,00 zł
- na rzecz firmy Przedsiębiorstwo (...) w dniu 31.07.2000r. (...) na kwotę 274 385,64 zł podatek VAT wyniósł 49 479,38 zł
- na rzecz firmy (...) w dniu 30.09.2000r. (...)na kwotę 30 941,19 zł podatek VAT wyniósł 2 024,19 zł
- na rzecz firmy Przedsiębiorstwo (...) S.C. w dniu 05.10.2000r. (...)na kwotę 11 834,00 zł podatek VAT wyniósł 9 700,00 zł
- na rzecz firmy PW (...) S.C. w dniu 09.10.2000r. nr (...)na kwotę 11 834,00 zł podatek VAT wyniósł 9 700,00 zł
- na rzecz firmy PW (...) S.C. w dniu 11.10.2000r. nr (...)na kwotę 11 931,00 zł podatek VAT wyniósł 9 780,00 zł
- na rzecz firmy PW (...) S.C. w dniu 16.10.2000r. nr (...)na kwotę 11 931,00 zł podatek VAT wyniósł 9 780,00 zł

z tytułu podpisania przez Z. D. faktur zakupu towarów i usług o łącznej wartości 9 537 216,20 zł wartość podatku VAT wyniosła 684 603,78 zł, w tym w roku 1999 przy wartości zakupu 1 792 462,10 zł należny podatek VAT wyniósł 323 230,91 zł a w roku 2000 przy wartości zakupu 7 744 754,10 zł należny podatek VAT wyniósł 361 372,87 zł

w szczególności zaś z tytułu przyjęcia przez Z. D. faktur nabycia towarów i usług w 1999 roku:

- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 29.07.1999r. (...) na kwotę 61 000 zł podatek VAT wyniósł 11 000 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 02.08.1999r. nr (...)na kwotę 1 952 zł podatek VAT wyniósł 352 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 02.08.1999r. nr (...)na kwotę 2 196 zł podatek VAT wyniósł 396 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 06.08.1999r. nr (...)na kwotę 1 830 zł podatek VAT wyniósł 330 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 10.08.1999r. nr (...)na kwotę 2 074 zł podatek VAT wyniósł 374 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 16.08.1999r. nr (...)na kwotę 1 708 zł podatek VAT wyniósł 308 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 17.08.1999r. nr (...)na kwotę 2 318 zł podatek VAT wyniósł 418 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 24.08.1999r. nr (...)na kwotę 2 440 zł podatek VAT wyniósł 440 zł,
- od firmy Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowe (...) Sp. z o.o. w dniu 24.09.1999r. nr (...) na kwotę 38 430 zł podatek VAT wyniósł 6 930 zł,

- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 28.09.1999r. nr (...) na kwotę 33 940 zł podatek VAT wyniósł 6 120,40 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 28.09.1999r. nr (...) na kwotę 32 116,50 zł podatek VAT wyniósł 5 791,50 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 30.09.1999r. nr (...) na kwotę 22 936 zł podatek VAT wyniósł 4 136 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 30.09.1999r. nr (...) na kwotę 43 777,26 zł podatek VAT wyniósł 7 894,26 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 06.10.1999r. nr (...) na kwotę 43 678,44 zł podatek VAT wyniósł 7 876,44 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 14.10.1999r. nr (...) na kwotę 52 572,24 zł podatek VAT wyniósł 9 480,24 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 14.10.1999r. nr (...) na kwotę 47 038,32 zł podatek VAT wyniósł 8 482,32 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 29.10.1999r. nr (...) na kwotę 70 755,12 zł podatek VAT wyniósł 12 759,12 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 28.10.1999r. nr (...)na kwotę 131 760 zł podatek VAT wyniósł 23 760 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 28.10.1999r. nr (...)na kwotę 161 406 zł podatek VAT wyniósł 29 106 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 28.10.1999r. nr (...)na kwotę 120 413 zł podatek VAT wyniósł 21 713 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 08.11.1999r. nr (...) na kwotę 47 828,88 zł podatek VAT wyniósł 8 624,88 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 16.11.1999r. nr (...) na kwotę 56 525,04 zł podatek VAT wyniósł 10 193,04 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 22.11.1999r. nr (...) na kwotę 69 569,28 zł podatek VAT wyniósł 12 545,28 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 30.11.1999r. nr (...) na kwotę 50 200,56 zł podatek VAT wyniósł 9 052,56 zł,
- od firmy SI (...) w dniu 30.12.1999r. nr (...)na kwotę 693 997 zł podatek VAT wyniósł 125 147 zł,

w szczególności zaś z tytułu przyjęcia przez Z. D. faktur nabycia towarów i usług w 2000 roku:

- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 01.02.2000r. nr (...)na kwotę 123 530,50 zł podatek VAT wyniósł 14 880,50 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 04.02.2000r. nr (...)na kwotę 26 001 zł podatek VAT wyniósł 1 701 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 07.02.2000r. nr (...)na kwotę 763 598 zł podatek VAT wyniósł 137 698 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 10.02.2000r. nr (...)na kwotę 12 297,60 zł podatek VAT wyniósł 2 217,60 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 18.02.2000r. nr (...)na kwotę 3 393,69 zł podatek VAT wyniósł 222,02 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 23.02.2000r. nr (...)na kwotę 5 667,68 zł podatek VAT wyniósł 1 022,04 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 06.03.2000r. nr (...)na kwotę 94 550 zł podatek VAT wyniósł 17 050 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 23.03.2000r. (...)na kwotę 110 891,90 zł podatek VAT wyniósł 19 996,90 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 27.03.2000r. nr (...)na kwotę 209 840 zł podatek VAT wyniósł 37 840 zł,
- od firmy (...) w dniu 20.04.2000r. nr (...)na kwotę 187 270 zł podatek VAT wyniósł 33 770 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 25.05.2000r. nr (...) na kwotę 126 880 zł podatek VAT wyniósł 22 880 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w dniu 31.07.2000r. nr (...)na kwotę 270 096,65 zł podatek VAT wyniósł 48 705,95 zł,

- od firmy CENTRUM (...) Sp. z o.o. w dniu 16.08.2000r. nr (...) na kwotę 33 550 zł podatek VAT wyniósł 6 050 zł,
- od firmy CENTRUM (...) Sp. z o.o. w dniu 23.08.2000r. nr (...) na kwotę 38 125 zł podatek VAT wyniósł 6 875 zł,
- od firmy Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowo – Usługowe (...) Sp. z o.o. w dniu 30.09.2000r. nr (...) na kwotę 30 813,86 zł podatek VAT wyniósł 2 015,86 zł,
- od firmy PPHU (...) Sp. z o.o. w dniu 03.10.2000r. nr (...) na kwotę 46 848 zł podatek VAT wyniósł 8 448 zł.

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

IX. w dniu 15 września 1998 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z J. S. (2) i M. P. podstępnie wprowadził w błąd funkcjonariusza publicznego w osobie sędziego Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu, poprzez przedłożenie w Sądzie Wojewódzkim Sekcja Rejestrowa niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy dokumentów wymaganych zgodnie z przepisami Ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 roku Prawo o Stowarzyszeniach (Dz. U. nr 20 poz. 104 z 1989 roku z późn. zm.) do zarejestrowania stowarzyszenia w postaci:

- listy założycieli stowarzyszenia na której umieszczono osoby, które nie uczestniczyły w zgromadzeniu założycielskim Stowarzyszenia (...), nie podpisywały listy założycieli ani też wymaganego protokoły z wyboru komitetu założycielskiego Stowarzyszenia,

- protokołu walnego zgromadzenia członków Stowarzyszenia z wyboru komitetu założycielskiego Stowarzyszenia oraz ukonstytuowania się Zarządu Stowarzyszenia z dnia 10 października 1998 roku,

doprowadzając na ich podstawie do zarejestrowania Stowarzyszenia (...) i jego Zarządu,

- tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

X. w miesiącach od września 1999 roku do stycznia 2000 roku, we W., woj. (...) i w R., woj. (...), nie posiadając uprawnień, przetwarzał w zbiorze danych osobowych dane dotyczące osób niepełnosprawnych, fikcyjnie zatrudnionych w nieistniejącym oddziale Spółdzielni (...) we W. w ten sposób, że przekazał listę 97 osób do kadr SI (...) w R. z poleceniem umieszczenia ich na liście pracowników Spółdzielni,

- tj. o czyn z art. 49 ust. 1 Ustawy z dnia 29.08.1997 roku (Dz. U. nr 133 poz. 883 z 1997 roku z późn. zm.) o ochronie danych osobowych w zw. z art. 12 k.k.

XI. w okresie od miesiąca września 1999 roku do miesiąca stycznia 2000 roku, w R., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na uzyskaniu dotacji z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych oraz Skarbu Państwa należnej z tytułu fikcyjnego zatrudnienia 97 osób niepełnosprawnych w nie istniejącym oddziale (...) Spółdzielni (...) jak również uzyskania z tego tytułu możliwości zwolnienia z płatności podatku VAT na rzecz Skarbu Państwa, poprzez polecenie odprowadzania przez SI (...) składek na obowiązkowe ubezpieczenie społeczne do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Ż., doprowadził SI (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w szczególności:

- w wysokości 23 815,21 zł, przelanych na rzecz ZUS w Ż. przez SI (...) w miesiącach wrzesień - listopad 1999 roku

- doprowadził do powstania zobowiązania SI (...) wobec ZUS w Ż. w wysokości 16 365,64 zł z tytułu nie odprowadzonych składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu zatrudnienia 97 osób w miesiącu grudniu 1999 roku i miesiącu styczniu 2000 roku,

równocześnie tym samym doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem:

- Skarb Państwa w kwocie 51 890,15 zł wpłaconych na rzecz ZUS w okresie od września 1999 roku do grudnia 1999 roku jako dopłata z tytułu zatrudnienia osób niepełnosprawnych,

- nadto Skarb Państwa w kwocie 1 456 436 zł stanowiącej mienie znacznej wartości nie odprowadzonego na rzecz Skarbu Państwa przez SI (...) należnego podatku VAT zatrzymanego w Spółdzielni z tytułu zatrudnienia 97 niepełnosprawnych w oddziale SI (...) we W.,

- Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w kwocie 38 966,37 zł wpłaconych na rzecz ZUS w okresie od września 1999 roku do grudnia 1999 roku jako dopłata z tytułu zatrudnienia osób niepełnosprawnych,

- tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XII. w okresie od 7 grudnia 1998 roku do dnia 17 listopada 2000 roku we W., woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępczych przedsięwzięć, wspólnie i w porozumieniu z W. R., oraz innymi ustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firm: Biuro Usług (...), (...)-(...) W., ul. (...), Przedsiębiorstwo – Producyjno – Handlowo - Usługowe (...), W., ul. (...), Przedsiębiorstwo - (...) – Handlowo - Usługowe (...) Sp. z o.o., W., ul. (...) następnie N., Aleja (...), Spółdzielnia (...) oraz Stowarzyszenia (...) we W., ul. (...), podjął czynności związane z udaremnieniem bądź znacznym utrudnieniem przestępczego pochodzenia pieniędzy w ten sposób, iż zarejestrował bądź polecił zarejestrować w/w podmioty gospodarcze z zamiarem wystawiania faktur za świadczenie usług i sprzedaż towarów zawierające dane niezgodne z rzeczywistością a następnie otworzył bądź polecił otworzyć rachunki bankowe w bankach na terenie W., na które przyjęto w formie wpłat pieniądze pochodzące z nie opodatkowanej działalności gospodarczej w/w podmiotów i stowarzyszenia w łącznej kwocie co najmniej 33 908 114,36 zł, która to kwota stanowiła wielka wartość, i tak:

- polecił Z. D. zarejestrować podmiot gospodarczy Biuro Usług (...), (...)-(...) W., ul. (...), a następnie w dniu 17 września 1999 roku otworzyć rachunek bankowy w Banku (...) S.A. I Oddział we W. nr (...) dla tej firmy, na który Z. D. przyjęła pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 1 334 879,20 zł;

- polecił W. R. rozpocząć działalność gospodarczą w ramach istniejącego podmiotu gospodarczego Przedsiębiorstwo – Producyjno – Handlowo - Usługowe (...), W., ul. (...), a następnie w dniu 17 listopada 1999 roku otworzyć rachunek bankowy w Banku (...) S.A. I Oddział we W. nr (...) dla tej firmy, na który W. R. przyjął pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 363 138 zł,

- polecił J. S. (1) zarejestrować podmiot gospodarczy Przedsiębiorstwo - (...) – Handlowo - Usługowe (...) Sp. z o.o., W., ul. (...), następnie N., Aleja (...), a następnie w dniu 1 września 1999 roku otworzyć rachunek bankowy w banku (...)/W. nr (...) dla tej firmy, na który J. S. (1) a następnie L. S. (1) przyjęli pieniądze w łącznej kwocie 13 035 897,16 zł,

- w dniu 25 maja 1999 roku przejął zarządzanie Spółdzielnią (...) w R. a następnie korzystając z posiadanych w tym zakresie uprawnień otworzył w dniu 3 września 1999 roku rachunek bankowy w banku (...) o/ W. (...) dla nieistniejącego oddziału SI (...) we W., na który przyjął pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 8 421 500,00 zł

- w dniu 15 września 1998 roku we W. zarejestrował Stowarzyszenie (...), a następnie otworzył w dniu 7 grudnia 1998 roku rachunek bankowy w banku (...) o/ W. (...), na który przyjął pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 10 753 700 zł

- tj. o czyn z art. 299 § 5 i § 6 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XIII. w okresie od 17 lipca 1998 roku do 17 listopada 2000 roku we W., C., K., K. i innych miejscowościach w kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z J. S. (1), J. S. (2), A. M., M. A., W. R., M. P. i innymi ustalonymi i nieustalonymi

osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu i dokumentom oraz przestępstw skarbowych,

- tj. o czyn z art. 258 § 1 kk

R. P. (1) oskarżony został o to, że:

XIV. w okresie od czerwca 2000 roku do 14 listopada 2000 roku w K. i K., woj. (...), oraz innych miejscowościach na terenie kraju, działając bez umocowań prawnych jako v-ce prezes Zarządu Centrum (...) Sp. z o.o., która występowała jako właściciel przedmiotu leasingu, wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1) działającym jako prezes jednoosobowego Zarządu (...) Sp. z o.o. w C., która występowała jako leasingobiorca, D. G. działającą jako prezes Zarządu Centrum (...) Sp. z o.o. w K. z oddziałem w B. oraz B. P. działającą jako dyrektor handlowy Centrum (...) Sp. z o.o. w K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez przygotowanie i przedłożenie dokumentów podających fałszywe okoliczności dotyczące praw własności wtryskarki (...), nr fabr. (...), stanowiącej przedmiot leasingu, usiłował doprowadzić firmę (...) S.A. z siedzibą w W., oddział w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej bo wynoszącej 374 540 zł wartości.

- tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

D. G. została oskarżona o to, że:

XV. w okresie od czerwca 2000 roku do 14 listopada 2000 roku w K. i K., woj. (...), oraz innych miejscowościach na terenie kraju, działając jako prezes Zarządu Centrum (...) Sp. z o.o. w K. z oddziałem w B., wspólnie i w porozumieniu z R. P. (1), działającym bez umocowań prawnych jako v-ce prezes Zarządu Centrum (...) Sp. z o.o., która występowała jako właściciel przedmiotu leasingu, L. S. (1) działającym jako prezes jednoosobowego Zarządu (...) Sp. z o.o. w C., która występowała jako leasingobiorca oraz B. P. działającą jako dyrektor handlowy Centrum (...) Sp. z o.o. w K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez przygotowanie i przedłożenie dokumentów podających fałszywe okoliczności dotyczące praw własności wtryskarki (...), nr fabr. (...), stanowiącej przedmiot leasingu, usiłowała doprowadzić firmę (...) S.A. w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej bo wynoszącej 374 540 zł wartości.

- tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

B. P. została oskarżona o to, że:

XVI. w dniu 24 maja 2000 roku w K. i K., woj. (...), działając jako dyrektor handlowy Centrum (...) Sp. z o.o. w K., wspólnie i w porozumieniu z R. P. (1), działającym bez umocowań prawnych jako v-ce prezes Zarządu Centrum (...) Sp. z o.o., L. S. (1) działającym jako prezes jednoosobowego Zarządu (...) we W. oraz D. G. działającą jako prezes Zarządu Centrum (...) Sp. z o.o. w K. z oddziałem w B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez potwierdzenie faktury VAT nr (...) dotyczącej fikcyjnego zakupu wtryskarki (...) stanowiącej przedmiot leasingu, która następnie przedłożono w firmie leasingodawcy jako potwierdzenie praw własności, usiłowała doprowadzić firmę (...) S.A. w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej bo wynoszącej 374 540 zł wartości.

- tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

J. S. (1) został oskarżony o to, że :

XVII. w okresie od dnia 17 lipca 1998 roku do 17 listopada 2000 roku we W. i B., w woj. (...), działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i

zadań przy realizacji poszczególnych przestępnych przedsięwzięć, wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1), M. P. i innymi nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firmy Przedsiębiorstwo (...) – Producyjne (...) spółka z o.o., pełniąc funkcję prezesa Zarządu tej firmy, poprzez złożenie zamówienia długoterminowego na dostawy folii trójwarstwowej pęcherzykowej, z której to umowy faktycznie nie zamierzał się wywiązać, wprowadził w ten sposób w błąd kontrahenta co do zamiaru i możliwości uregulowania należności za wydany towar, doprowadzając w konsekwencji do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 94 437,80 złotych, na szkodę Zakładu (...) S.A.”,

a w szczególności:

- w dniu 28 lipca 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 11 282, 56 zł;
- w dniu 29 lipca 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 16 592, 00 zł;
- w dniu 12 sierpnia 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 14 576, 56 zł;
- w dniu 17 sierpnia 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 14 576, 56 zł;
- w dniu 23 sierpnia 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 12 754, 49 zł;
- w dniu 24 sierpnia 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 14 576, 56 zł;
- w dniu 3 września 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 10 021, 39 zł;
- w dniu 24 września 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 10 057,68 zł dokonując na jego zakup przedpłaty w wysokości 10 000, 00 zł;

- tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk

XVIII. w okresie od dnia 28 października 1998 roku do 17 listopada 2000 roku we W.

w woj. (...), działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępnych przedsięwzięć, wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1), M. P. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firmy Przedsiębiorstwo (...) – Producyjne (...) spółka z o.o., pełniąc funkcję prezesa Zarządu tej firmy, a następnie w okresie od 27 grudnia 1999 roku działając bez umocowań prawnych do reprezentowania tego podmiotu gospodarczego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez nadużycie swych uprawnień i wypłacanie z rachunku firmy (...) w banku (...)/W. nr (...) realizowane osobiście oraz przez L. S. (1), dokonywane w oparciu o wystawione czeki gotówkowe, a następnie przeznaczanie tych pieniędzy na cele nie związane z bieżącą działalnością firmy, wypłacił kwotę 844 500 złotych, wyrządzając w ten sposób w/w podmiotowi gospodarczemu szkodę majątkową w wielkich rozmiarach,

a w szczególności:

a/ w oparciu o wystawione przez siebie czeki:

- w dniu 11 czerwca 1999 roku wypłacono 16 000 złotych;
- w dniu 22 czerwca 1999 roku wypłacono 5 000 złotych;
- w dniu 20 sierpnia 1999 roku wypłacono 13 000 złotych;
- w dniu 23 sierpnia 1999 roku wypłacono 1 500 złotych;

- w dniu 26 sierpnia 1999 roku wypłacono 3 000 złotych;
- w dniu 8 grudnia 1999 roku wypłacono 5 000 złotych;
- w dniu 13 grudnia 1999 roku wypłacono 2 500 złotych;
- w dniu 14 grudnia 1999 roku wypłacono 25 000 złotych;
- w dniu 6 stycznia 2000 roku wypłacono 5 000 złotych;
- w dniu 10 stycznia 2000 roku wypłacono 12 500 złotych;
- w dniu 11 stycznia 2000 roku wypłacono 7 000 złotych;
- w dniu 17 lutego 2000 roku wypłacono 10 000 złotych;
- w dniu 21 lutego 2000 roku wypłacono 66 000 złotych;
- w dniu 28 lutego 2000 roku wypłacono 2 000 złotych;
- w dniu 1 marca 2000 roku wypłacono 12 000 złotych;
- w dniu 27 marca 2000 roku wypłacono 9 500 złotych;
- w dniu 17 kwietnia 2000 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 4 maja 2000 roku wypłacono 7 000 złotych;
- w dniu 5 maja 2000 roku wypłacono 11 000 złotych;
- w dniu 26 czerwca 2000 roku wypłacono 59 000 złotych
- w dniu 6 lipca 2000 roku wypłacono 1 200 złotych;
- w dniu 7 lipca 2000 roku wypłacono 28 000 złotych;
- w dniu 9 października 2000 roku wypłacono 13 700 złotych;

b/ w oparciu o czeki wystawione przez L. S. (1):

- w dniu 14 czerwca 1999 roku wypłacono 1 000 złotych;
- w dniu 1 lipca 1999 roku wypłacono 60 000 złotych;
- w dniu 5 lipca 1999 roku wypłacono 1 500 złotych;
- w dniu 6 lipca 1999 roku wypłacono 2 500 złotych;
- w dniu 7 lipca 1999 roku wypłacono 10 000 złotych;
- w dniu 9 lipca 1999 roku wypłacono 2 000 złotych;
- w dniu 13 lipca 1999 roku wypłacono 2 500 złotych;
- w dniu 15 lipca 1999 roku wypłacono 2 500 złotych;
- w dniu 19 lipca 1999 roku wypłacono 2 000 złotych;

- w dniu 23 lipca 1999 roku wypłacono 500 złotych;
- w dniu 27 sierpnia 1999 roku wypłacono 1 500 złotych;
- w dniu 30 sierpnia 1999 roku wypłacono 2 500 złotych;
- w dniu 2 września 1999 roku wypłacono 600 złotych;
- w dniu 6 września 1999 roku wypłacono 12 000 złotych;
- w dniu 9 września 1999 roku wypłacono 2 000 złotych;
- w dniu 13 września 1999 roku wypłacono 10 000 złotych;
- w dniu 14 września 1999 roku wypłacono 50 000 złotych;
- w dniu 16 września 1999 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 17 września 1999 roku wypłacono 500 złotych;
- w dniu 11 października 1999 roku wypłacono 2 000 złotych;
- w dniu 13 października 1999 roku wypłacono 1 600 złotych;
- w dniu 2 listopada 1999 roku wypłacono 5 000 złotych;
- w dniu 4 listopada 1999 roku wypłacono 39 000 złotych;
- w dniu 5 listopada 1999 roku wypłacono 15 000 złotych;
- w dniu 15 listopada 1999 roku wypłacono 5 800 złotych;
- w dniu 16 listopada 1999 roku wypłacono 3 000 złotych;
- w dniu 23 listopada 1999 roku wypłacono 12 000 złotych;
- w dniu 25 listopada 1999 roku wypłacono 3 000 złotych;
- w dniu 26 listopada 1999 roku wypłacono 60 000 złotych;
- w dniu 12 stycznia 2000 roku wypłacono 27 000 złotych;
- w dniu 13 stycznia 2000 roku wypłacono 17 000 złotych;
- w dniu 14 stycznia 2000 roku wypłacono 5 000 złotych;
- w dniu 15 lutego 2000 roku wypłacono 25 000 złotych;
- w dniu 21 lutego 2000 roku wypłacono 20 000 złotych;
- w dniu 23 lutego 2000 roku wypłacono 2 000 złotych;
- w dniu 10 marca 2000 roku wypłacono 800 złotych;
- w dniu 14 marca 2000 roku wypłacono 80 000 złotych;
- w dniu 20 kwietnia 2000 roku wypłacono 4 000 złotych;

- w dniu 23 czerwca 2000 roku wypłacono 25 000 złotych;
- w dniu 17 listopada 2000 roku wypłacono 5 800 złotych;

- tj. o czyn z art. 296 § 1, § 2 i § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XIX. w okresie od 17 lipca 1998 roku do 17 listopada 2000 roku we W., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1), J. S. (2), M. P., W. R., M. A., A. M. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu i dokumentom oraz przestępstw skarbowych,

- tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

M. P. została oskarżona o to, że:

XX. w okresie od dnia 6 września 2000 roku do 14 listopada 2000 roku we W. w woj. (...), R. w woj. (...) i K. w woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępnych przedsięwzięć, wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firmy Przedsiębiorstwo (...) spółka z o.o., pełniąc funkcję prezesa Zarządu tej firmy, zawierając w dniu 6 września 2000 roku w R. umowę o współpracy dotyczącej handlu wyrobami Zakładów (...) S.A., w oparciu o którą wydawano towar, poprzez wprowadzenie w błąd co do możliwości płatniczych spółki i zamiaru uregulowania należności za pobrany towar, doprowadziła kontrahenta do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci mebli giętych i innego asortymentu o łącznej wartości 110 285,56 zł stanowiącego mienie znacznej wartości na szkodę (...) S.A.,

- tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXI. w okresie od dnia 7 sierpnia 2000 roku do 27 października 2000 roku we W. w woj. (...) oraz K. i K., woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępnych przedsięwzięć, wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1), R. P. (1) i innymi nieustalonymi osobami, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firm Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...) spółka z o.o., Przedsiębiorstwo (...) spółka z o.o. oraz Centrum (...) spółka z o.o. i innych, pełniąc funkcję Prezesa Zarządu firmy (...), będąc osobą upoważnioną do wystawiania dokumentów, w dniu 14 sierpnia 2000 roku wystawiła zawierającą dane niezgodne z rzeczywistością fakturę VAT nr (...) na zakup wtryskarki (...) o wartości brutto 417 240 złotych, stanowiącej mienie znacznej wartości, którą to fakturą R. P. (1) reprezentując firmę Centrum (...) następnie posłużył się w obrocie gospodarczym jako dowodem nabycia praw własności do tegoż środka trwałego, w wyniku czego pomogła L. S. (1) i R. P. (1) we wprowadzeniu w błąd pracowników Centrum (...) S.A. w K. co do tytułu prawnego do dysponowania tym środkiem trwałym, możliwości płatniczych i zamiaru uregulowania należności z tytułu zawartej umowy leasingowej, jednakże zamierzonego czynu nie osiągnięto z uwagi na zatrzymanie L. S. (1) i R. P. (1) przez policję;

- tj. o czyn z art. 271 § 1 i § 3 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXII. w dniu 15 września 1998 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z J. S. (2) i L. S. (1) podstępnie wprowadziła w błąd funkcjonariusza publicznego w osobie sędziego Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu, poprzez przedłożenie w Sądzie Wojewódzkim Sekcja Rejestrowa niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy dokumentów

wymaganych zgodnie z przepisami Ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 roku Prawo o Stowarzyszeniach (Dz. U. nr 20 poz. 104 z 1989 roku z późn. zm.) do zarejestrowania stowarzyszenia w postaci:

- listy założycieli stowarzyszenia na której umieszczono osoby, które nie uczestniczyły w zgromadzeniu założycielskim Stowarzyszenia (...), nie podpisywały listy założycieli ani też wymaganego protokoły z wyboru komitetu założycielskiego Stowarzyszenia,

- protokołu walnego zgromadzenia członków Stowarzyszenia z wyboru komitetu założycielskiego Stowarzyszenia oraz ukonstytuowania się Zarządu Stowarzyszenia z dnia 10 października 1998 roku, doprowadzając na ich podstawie do zarejestrowania Stowarzyszenia (...) i jego Zarządu,

- tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

XXIII. w okresie od 15 września 1998 roku do 14 listopada 2000 roku we W., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1), J. S. (2), J. S. (1), A. M., M. A., W. R. a nadto innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania brała udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu i dokumentom oraz przestępstw skarbowych,

- tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

J. S. (2) został oskarżony o to, że:

XXIV. w okresie od dnia 23 czerwca 1999 roku do 18 września 2000 roku we W. w woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, według przyjętego

i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępnych przedsięwzięć, wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1), J. S. (1), M. P. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firm: Przedsiębiorstwo (...) – Produkcyjne (...) spółka z o.o. z W., Spółdzielnia (...) z R., Przedsiębiorstwo Produkcyjno Usługowe Związku (...) Spółka z o.o. z C., Stowarzyszenie (...) z W., pełniąc funkcję członka Zarządu Stowarzyszenia (...), a nadto w ramach Spółdzielni (...), działając bez zgody Rady Nadzorczej Spółdzielni, dysponując środkami pieniężnymi na rachunkach w/w podmiotów gospodarczych w bankach, odnośnie (...) w banku (...)/W. nr konta (...) - (...) - 270-1, zaś odnośnie SI (...) w banku (...) S.A. w K., O/W. nr konta (...) - (...) - (...) - 1, poprzez nadużycie swych uprawnień i wypłacanie z rachunków w/w podmiotów realizowane osobiście, dokonywane w oparciu o wystawione przez L. S. (1) w zakresie (...), zaś w zakresie SI (...) wystawione wspólnie z L. S. (1) czeki gotówkowe, a następnie przeznaczanie tych pieniędzy na cele nie związane z bieżącą działalnością statutową tych podmiotów, wypłacił pieniądze na łączną kwotę 8 835 500 zł złotych, wyrządzając w ten sposób tym podmiotom gospodarczym szkodę majątkową w wielkich rozmiarach,

a w szczególności:

a/ w oparciu o wystawione czeki w ramach (...):

- w dniu 23 czerwca 1999 roku na kwotę 15 000 złotych
- w dniu 25 czerwca 1999 roku na kwotę 4 000 złotych
- w dniu 28 czerwca 1999 roku na kwotę 1 000 złotych
- w dniu 30 czerwca 1999 roku na kwotę 30 000 złotych
- w dniu 30 czerwca 1999 roku na kwotę 100 000 złotych

- w dniu 1 lipca 1999 roku na kwotę 115 000 złotych
- w dniu 16 lipca 1999 roku na kwotę 60 000 złotych
- w dniu 19 lipca 1999 roku na kwotę 260 000 złotych
- w dniu 20 lipca 1999 roku na kwotę 65 000 złotych
- w dniu 23 lipca 1999 roku na kwotę 43 000 złotych
- w dniu 23 lipca 1999 roku na kwotę 2 000 złotych
- w dniu 26 lipca 1999 roku na kwotę 200 000 złotych
- w dniu 26 lipca 1999 roku na kwotę 18 000 złotych
- w dniu 28 lipca 1999 roku na kwotę 100 000 złotych
- w dniu 28 lipca 1999 roku na kwotę 100 000 złotych
- w dniu 30 lipca 1999 roku na kwotę 50 000 złotych
- w dniu 2 sierpnia 1999 roku na kwotę 55 000 złotych
- w dniu 3 sierpnia 1999 roku na kwotę 50 000 złotych
- w dniu 4 sierpnia 1999 roku na kwotę 50 000 złotych
- w dniu 6 sierpnia 1999 roku na kwotę 50 000 złotych
- w dniu 9 sierpnia 1999 roku na kwotę 80 000 złotych
- w dniu 30 sierpnia 1999 roku na kwotę 50 000 złotych
- w dniu 31 sierpnia 1999 roku na kwotę 3 000 złotych
- w dniu 2 września 1999 roku na kwotę 50 000 złotych
- w dniu 3 września 1999 roku na kwotę 20 000 złotych
- w dniu 7 września 1999 roku na kwotę 45 000 złotych
- w dniu 20 września 1999 roku na kwotę 200 000 złotych
- w dniu 20 września 1999 roku na kwotę 50 000 złotych
- w dniu 21 września 1999 roku na kwotę 250 000 złotych
- w dniu 23 września 1999 roku na kwotę 9 000 złotych
- w dniu 24 września 1999 roku na kwotę 70 000 złotych
- w dniu 27 września 1999 roku na kwotę 90 000 złotych
- w dniu 28 września 1999 roku na kwotę 160 000 złotych
- w dniu 30 września 1999 roku na kwotę 300 000 złotych

- w dniu 30 września 1999 roku na kwotę 160 000 złotych
- w dniu 6 października 1999 roku na kwotę 185 000 złotych
- w dniu 9 października 1999 roku na kwotę 8 000 złotych
- w dniu 26 października 1999 roku na kwotę 152 000 złotych
- w dniu 30 października 1999 roku na kwotę 44 000 złotych
- w dniu 3 grudnia 1999 roku na kwotę 43 000 złotych
- w dniu 8 grudnia 1999 roku na kwotę 47 000 złotych
- w dniu 9 grudnia 1999 roku na kwotę 100 000 złotych
- w dniu 10 grudnia 1999 roku na kwotę 4 000 złotych
- w dniu 15 grudnia 1999 roku na kwotę 30 000 złotych
- w dniu 16 grudnia 1999 roku na kwotę 268 000 złotych
- w dniu 17 grudnia 1999 roku na kwotę 300 000 złotych
- w dniu 20 grudnia 1999 roku na kwotę 50 000 złotych
- w dniu 22 grudnia 1999 roku na kwotę 83 000 złotych
- w dniu 23 grudnia 1999 roku na kwotę 200 000 złotych
- w dniu 24 grudnia 1999 roku na kwotę 198 000 złotych
- w dniu 27 grudnia 1999 roku na kwotę 185 000 złotych
- w dniu 28 grudnia 1999 roku na kwotę 150 000 złotych
- w dniu 29 grudnia 1999 roku na kwotę 350 000 złotych
- w dniu 30 grudnia 1999 roku na kwotę 300 000 złotych
- w dniu 4 stycznia 2000 roku na kwotę 23 000 złotych
- w dniu 5 stycznia 2000 roku na kwotę 200 000 złotych
- w dniu 7 stycznia 2000 roku na kwotę 325 000 złotych
- w dniu 11 stycznia 2000 roku na kwotę 300 000 złotych
- w dniu 13 stycznia 2000 roku na kwotę 310 000 złotych
- w dniu 17 stycznia 2000 roku na kwotę 210 000 złotych
- w dniu 19 stycznia 2000 roku na kwotę 49 500 złotych
- w dniu 20 stycznia 2000 roku na kwotę 250 000 złotych
- w dniu 25 stycznia 2000 roku na kwotę 78 500 złotych

- w dniu 31 stycznia 2000 roku na kwotę 46 000 złotych
- w dniu 1 lutego 2000 roku na kwotę 132 000 złotych
- w dniu 3 lutego 2000 roku na kwotę 24 000 złotych
- w dniu 7 lutego 2000 roku na kwotę 130 000 złotych
- w dniu 14 lutego 2000 roku na kwotę 6 000 złotych
- w dniu 24 lutego 2000 roku na kwotę 21 000 złotych
- w dniu 3 marca 2000 roku na kwotę 43 000 złotych
- w dniu 14 marca 2000 roku na kwotę 15 000 złotych
- w dniu 16 marca 2000 roku na kwotę 132 000 złotych
- w dniu 17 marca 2000 roku na kwotę 50 000 złotych
- w dniu 20 marca 2000 roku na kwotę 35 000 złotych
- w dniu 21 marca 2000 roku na kwotę 91 500 złotych
- w dniu 31 marca 2000 roku na kwotę 800 złotych
- w dniu 10 kwietnia 2000 roku na kwotę 39 000 złotych
- w dniu 14 kwietnia 2000 roku na kwotę 15 000 złotych
- w dniu 20 kwietnia 2000 roku na kwotę 47 000 złotych
- w dniu 25 maja 2000 roku na kwotę 65 000 złotych
- w dniu 2 czerwca 2000 roku na kwotę 18 000 złotych
- w dniu 5 czerwca 2000 roku na kwotę 20 000 złotych
- w dniu 7 czerwca 2000 roku na kwotę 6 000 złotych
- w dniu 8 czerwca 2000 roku na kwotę 6 000 złotych
- w dniu 9 czerwca 2000 roku na kwotę 35 000 złotych
- w dniu 9 czerwca 2000 roku na kwotę 8 000 złotych
- w dniu 29 czerwca 2000 roku na kwotę 53 000 złotych
- w dniu 30 czerwca 2000 roku na kwotę 89 000 złotych
- w dniu 3 lipca 2000 roku na kwotę 35 000 złotych
- w dniu 11 lipca 2000 roku na kwotę 2 200 złotych
- w dniu 3 sierpnia 2000 roku na kwotę 62 000 złotych
- w dniu 18 września 2000 roku na kwotę 27 500 złotych

b/ w oparciu o wystawione czeki w ramach SI (...):

- w dniu 28 kwietnia 2000 roku na kwotę 100 000 złotych
- w dniu 28 kwietnia 2000 roku na kwotę 47 000 złotych
- w dniu 4 maja 2000 roku na kwotę 40 000 złotych
- w dniu 16 maja 2000 roku na kwotę 18 500 złotych

- tj. o czyn z art. 296 § 1, § 2 i § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXV. w dniu 15 września 1998 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1) i M. P. podstępnie wprowadził w błąd funkcjonariusza publicznego w osobie sędziego Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu, poprzez przedłożenie w Sądzie Wojewódzkim Sekcja Rejestrowa niezgodnym z rzeczywistym stanem rzeczy dokumentów wymaganych zgodnie z przepisami Ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 roku Prawo o Stowarzyszeniach (Dz. U. nr 20 poz. 104 z 1989 roku z późn. zm.) do zarejestrowania stowarzyszenia w postaci:

- listy założycieli stowarzyszenia na której umieszczono osoby, które nie uczestniczyły w zgromadzeniu założycielskim Stowarzyszenia (...), nie podpisywały listy założycieli ani też wymaganego protokoły z wyboru komitetu założycielskiego Stowarzyszenia,

- protokołu walnego zgromadzenia członków Stowarzyszenia z wyboru komitetu założycielskiego Stowarzyszenia oraz ukonstytuowania się Zarządu Stowarzyszenia z dnia 10 października 1998 roku,

doprowadzając na ich podstawie do zarejestrowania Stowarzyszenia (...) i jego Zarządu,

- tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

XXVI. w okresie od 17 lipca 1998 roku do 17 listopada 2000 roku we W., C., K., K. i innych miejscowościach w kraju, działając wspólnie w porozumieniu z L. S. (1), J. S. (1), W. R., M. P., A. M., M. A. a nadto innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu i dokumentom oraz przestępstw skarbowych,

- tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

A. M. został oskarżony o to, że:

XXVII W okresie od dnia 7 sierpnia 2000 roku do 27 października 2000 roku w C. w woj. (...), K. oraz innych miejscowościach na terenie kraju, działając jako (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1) działającym jako prezes Zarządu Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością oraz R. P. (1) działającym bez umocowań prawnych jako v-ce prezes Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Centrum (...) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępnych przedsięwzięć, wspólnie i w porozumieniu z wyżej wymienionymi oraz innymi nieustalonymi osobami, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firm Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...) spółka z o.o., Przedsiębiorstwo (...) spółka z o.o. oraz Centrum (...) spółka z o.o. i innych, poprzez podanie nie odpowiadających prawdzie informacji odnoszących się do tytułu prawnego dysponowania środkiem trwałym w postaci wtryskarki (...) o wartości brutto 417 240 zł, stanowiącej mienie znacznej wartości, możliwości płatniczych i zamiaru uregulowania należności z tytułu zawartej umowy leasingowej, pomógł L. S. (1) i R. P. (1) we wprowadzeniu w błąd pracowników

Centrum (...) S.A. z siedziba w K., jednakże zamierzonego celu nie osiągnięto z uwagi na zatrzymanie L. S. (1) i R. P. (1) przez Policję

- tj. o czyn. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 kk

XXVIII. w okresie od dnia 15 lipca 1999 roku do 20 września 2000 roku w C.

w woj. (...), działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępnych przedsięwzięć, wspólnie i w porozumieniu z i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firmy Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowe Związku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością pełniąc funkcję prezesa Zarządu tej firmy a następnie Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowe (...) spółka z o.o. pełniąc funkcje Dyrektora Spółki, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez nadużycie swych uprawnień i wypłacanie z rachunku firmy Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowe Związku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Banku (...)/C. nr (...)- (...) oraz rachunku firmy Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowe (...) spółka z o.o. w Banku (...) S.A. o/W. nr (...)- (...)- (...) realizowane osobiście, dokonywane w oparciu o wystawione czeki gotówkowe, a następnie przeznaczanie tych pieniędzy na cele nie związane z bieżącą działalnością firmy, wypłacił kwotę 287 500 złotych, wyrządzając w ten sposób w/w podmiotowi gospodarczemu znaczną szkodę majątkową, a w szczególności:

a/ w oparciu o wystawione przez siebie czeki w Banku (...):

- w dniu 15 lipca 1999 roku wypłacono 1 000 złotych;
- w dniu 26 lipca 1999 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 30 lipca 1999 roku wypłacono 5 500 złotych;
- w dniu 12 sierpnia 1999 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 15 września 1999 roku wypłacono 2 000 złotych;
- w dniu 30 września 1999 roku wypłacono 4 500 złotych;
- w dniu 6 października 1999 roku wypłacono 3 000 złotych;
- w dniu 8 października 1999 roku wypłacono 5 000 złotych;
- w dniu 12 października 1999 roku wypłacono 7 000 złotych;
- w dniu 28 października 1999 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 29 października 1999 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 5 listopada 1999 roku wypłacono 3 000 złotych;
- w dniu 8 listopada 1999 roku wypłacono 2 500 złotych;
- w dniu 10 listopada 1999 roku wypłacono 7 500 złotych;
- w dniu 30 listopada 1999 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 13 grudnia 1999 roku wypłacono 3 500 złotych;

- w dniu 14 grudnia 1999 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 20 grudnia 1999 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 29 grudnia 1999 roku wypłacono 7 000 złotych;
- w dniu 30 grudnia 1999 roku wypłacono 5 000 złotych
- w dniu 3 stycznia 2000 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 10 stycznia 2000 roku wypłacono 6 000 złotych;
- w dniu 13 stycznia 2000 roku wypłacono 5 000 złotych;
- w dniu 31 stycznia 2000 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 29 lutego 2000 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 1 marca 2000 roku wypłacono 1 500 złotych;
- w dniu 13 marca 2000 roku wypłacono 47 000 złotych;
- w dniu 13 kwietnia 2000 roku wypłacono 62 000 złotych;
- w dniu 13 lipca 2000 roku wypłacono 1 000 złotych;
- w dniu 28 sierpnia 2000 roku wypłacono 2 000 złotych;
- w dniu 22 sierpnia 2000 roku wypłacono 28 000 złotych;
- w dniu 4 września 2000 roku wypłacono 2 000 złotych;
- w dniu 14 września 2000 roku wypłacono 30 000 złotych;
- w dniu 20 września 2000 roku wypłacono 6 500 złotych;

b/ w oparciu o wystawiony przez siebie czek w Banku (...):

- w dniu 17 listopada 2000 roku wypłacono 6 500 złotych;

- tj. o czyn z z art. 296 § 1 i § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. art. 12 kk w zw. z art. 65 kk.

XXIX. w okresie od dnia 15 lipca 1999 roku do dnia 12 stycznia 2001 roku w C., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru jako (...) spółka z o.o. a od 30 października 2000 roku działając jako reprezentant Zarządu wyżej wymienionej Spółki przed Bankiem (...) S.A. w K. oddział w C. działając wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1) poprzez wprowadzenie w błąd pracowników Banku (...) oddział w C. co do zamiaru oraz możliwości uregulowania zobowiązań wynikających z umowy Nr (...) o kredyt w wysokości 300 000 zł, stanowiący mienie znacznej wartości a następnie poprzez podanie fałszywych okoliczności dotyczących powodów braku spłat kredytu oraz wskazanie jako prawnego zabezpieczenia udzielonego kredytu cesji na rzecz Banku (...) oddział w C. nieistniejących wierzytelności Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowego (...) spółka z o.o. względem firm :

- (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.
- Centrum (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

- Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.
- Spółdzielnia (...) z siedzibą w R.
- (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D.
- Biuro Usług (...) Z. G. z siedzibą we W.
- Zakłady (...) w likwidacji w K.
- (...) J. G. (1) z siedzibą we W.,

doprowadził Bank (...) w K. oddział w C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 300 000 zł

- tj. o czyn. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

XXX. w okresie od 15 lipca 1998 roku do 12 stycznia 2001 roku w C., K., K. i innych miejscowościach w kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1), J. S. (1), J. S. (2), M. A., M. P., W. R. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu i dokumentom oraz przestępstw skarbowych,

- tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

M. A. został oskarżony o to, że

XXXI. w okresie od 29 marca 1999 roku do 27 stycznia 2000 roku we W., woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępczych przedsięwzięć, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, działając w krótkich odstępach czasu, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firmy (...) A.” z siedzibą we W., ul. (...), będąc uprawnionym do przyjmowania faktur VAT dotyczących zakupu towarów i usług, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, potwierdzając wykonanie fikcyjnych usług oraz fikcyjne zakupienie usług i towarów od innych podmiotów naraził Skarb Państwa na straty z tytułu zwrotu podatku VAT i zaliczenie kwot z wystawionych faktur w koszty działalności innych podmiotów przez co nie odprowadzony został należny podatek VAT w kwotach co najmniej 161 928,96 zł stanowiącej mienie znacznej wartości i tak:

- z tytułu podpisania faktur zakupu towarów i usług o łącznej wartości 1 102 858,30zł wartość podatku VAT wyniosła 161 928,96 zł , w tym w roku 1999 przy wartości zakupu 1 084 558,30 zł należny podatek VAT wyniósł 157 902,36 zł a w roku 2000 przy wartości zakupu 18 300,00 zł należny podatek VAT wyniósł 4 026,00 zł,

w szczególności zaś z tytułu potwierdzenia przyjęcia faktur w 1999 roku:

- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 29.03.1999 roku nr (...) na kwotę 30 500,00 zł podatek VAT wyniósł 6 710,00 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 29.03.1999 roku nr (...)na kwotę 18 300,00 zł podatek VAT wyniósł 4 026,00 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 23.04.1999 roku nr(...)na kwotę 8 296,00 zł podatek VAT wyniósł 1 825,12 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 26.04.1999 roku nr (...)na kwotę 12 078,00 zł podatek VAT wyniósł 2 657,16 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 31.05.1999 roku nr (...)na kwotę 80 527,00 zł podatek VAT wyniósł 17 714,40 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 31.05.1999 roku nr (...)na kwotę 30 500,00 zł podatek VAT wyniósł 6 710,00 zł,

- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 31.05.1999 roku nr (...) na kwotę 42 700,00 zł podatek VAT wyniósł 9 394,00 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 31.05.1999 roku nr (...) na kwotę 106 445,00 zł podatek VAT wyniósł 23 417,90 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 14.06.1999 roku nr (...) na kwotę 22 814,00 zł podatek VAT wyniósł 5 019,08 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 28.06.1999 roku nr (...) na kwotę 36 356,00 zł podatek VAT wyniósł 7 998, 32 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 13.07.1999 roku nr (...) na kwotę 17 080,00 zł podatek VAT wyniósł 3 757,60 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 28.07.1999 roku nr (...) na kwotę 14 396,00 zł podatek VAT wyniósł 3 167,12 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 31.07.1999 roku nr (...) na kwotę 10 980,00 zł podatek VAT wyniósł 2 415,60 zł,
- firmy (...) SP. z o.o. w dniu 27.08.1999 roku nr (...) na kwotę 11 956,00 zł podatek VAT wyniósł 2 630,32 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 08.09.1999 roku nr (...) na kwotę 28 060,00 zł podatek VAT wyniósł 6 173,20 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 10.09.1999 roku nr (...) na kwotę 13 420,00 zł podatek VAT wyniósł 2 952,40 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 13.09.1999 roku nr (...) na kwotę 192 578,93 zł podatek VAT wyniósł 42 367,36 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 28.10.1999 roku nr (...) na kwotę 31 964,00 zł podatek VAT wyniósł 7 032,08 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 28.10.1999 roku nr (...) na kwotę 22 265,00 zł podatek VAT wyniósł 4 898,30 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 30.11.1999 roku nr (...) na kwotę 44 774,00 zł podatek VAT wyniósł 9 850,28 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 30.11.1999 roku nr (...) na kwotę 52 552,00 zł podatek VAT wyniósł 11 502,04 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 30.11.1999 roku nr (...) na kwotę 36 844,00 zł podatek VAT wyniósł 8 105,68 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 02.12.1999 roku nr (...) na kwotę 47 580,00 zł podatek VAT wyniósł 10 467, 60 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 16.12.1999 roku nr (...) na kwotę 22 448,00 zł podatek VAT wyniósł 4 938,56 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 28.12.1999 roku nr (...) na kwotę 69 357,00 zł podatek VAT wyniósł 15 258,54 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 29.12.1999 roku nr (...) na kwotę 42 822,00 zł podatek VAT wyniósł 9 420,84 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 30.12.1999 roku nr (...) na kwotę 36 966,00 zł podatek VAT wyniósł 8 132,52 zł,

w szczególności zaś z tytułu potwierdzenia przyjęcia faktur VAT w 2000 roku:

- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 03.01.2000 roku nr (...) na kwotę 10 980,00 zł podatek VAT wyniósł 2 415,60 zł,
- od firmy (...) SP. z o.o. w dniu 27.01.2000 roku nr (...) na kwotę 7 320,00 zł podatek VAT wyniósł 1 610,40 zł,

- tj. o czyn z art. 271 § 3 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk

XXXII. w dniu 18 kwietnia 2000 roku we W. w woj. (...), wspólnie z L. S. (1), co do którego w tym zakresie wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając bez zgody Rady Nadzorczej Spółdzielni (...) w R. oraz nie posiadając odpowiedniego upoważnienia Rady Nadzorczej do występowania w sprawach finansowych SI (...) podpisał w Banku (...) Spółka Akcyjna w K. oddział W.: umowę o świadczenie usług faktoringowych nr 2000 – (...) na limit finansowania faktur w wysokości 300 000 zł, deklaracje wekslową, weksel

własny in blanco, oświadczenie o poddaniu się egzekucji z weksla oraz pełnomocnictwo do dysponowania rachunkiem bankowym w zakresie pokrywania niespłaconych w terminie zobowiązań z tytułu świadczenia usług faktoringowych, przez co wprowadził w błąd pracowników Banku (...) S.A. w K., oddział we W. co do prawidłowej, wymaganej przez bank reprezentacji Spółdzielni (...) z R. przy zaciąganiu zobowiązań finansowych, w wyniku czego, na skutek zawarcia umowy o świadczenie usług faktoringowych, doprowadził Bank (...) S.A. w K., oddział we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej bo wynoszącej 300 000 zł wartości.

- tj. o czyn z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

XXXIII. w okresie od 29 marca 1999 roku do 27 stycznia 2000 roku we W., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1), J. S. (1), A. M., W. R., M. P., J. S. (2) a nadto innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu i dokumentom oraz przestępstw skarbowych,

- tj. o czyn z art. 258 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2011 roku Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia :

I. uznał oskarżonego L. S. (1) za winnego tego, że w okresie od dnia 17 lipca 1998 roku do 17 listopada 2000 roku we W. i B. w woj. (...), działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. P., J. S. (1) i innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firmy Przedsiębiorstwo (...) – Produkcyjne (...) spółka z o.o., pełniąc funkcję prezesa Zarządu tej firmy, poprzez złożenie zamówienia długoterminowego na dostawy folii trójwarstwowej pęcherzykowej, z której to umowy faktycznie nie zamierzał się wywiązać, wprowadził w ten sposób w błąd kontrahenta co do zamiaru i możliwości uregulowania należności za wydany towar, doprowadzając w konsekwencji do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 94 437,80 złotych, na szkodę Zakładu (...) S.A.”,

a w szczególności:

- w dniu 28 lipca 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 11 282, 56 zł;

- w dniu 29 lipca 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 16 592, 00 zł;

- w dniu 12 sierpnia 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 14 576, 56 zł;

- w dniu 17 sierpnia 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 14 576, 56 zł;

- w dniu 23 sierpnia 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 12 754, 49 zł;

- w dniu 24 sierpnia 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 14 576, 56 zł;

- w dniu 3 września 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 10 021, 39 zł;

- w dniu 24 września 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 10 057,68 zł dokonując na jego zakup przedpłaty w wysokości 10 000, 00 zł; tj. występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny określając wartość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

II. oskarżonego L. S. (1) od popełnienia czynów opisanych w punktach II, III, VI, VII i XIII części wstępnej wyroku uniewinnił;

III. oskarżonego L. S. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 6 września 2000 roku do 14 listopada 2000 roku, we W. w woj. (...), R. w woj. (...) i K. w woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu

z M. P. i innymi osobami wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firmy Przedsiębiorstwo (...) Spółka z o.o., kierując wykonaniem czynu zabronionego przez M. P. pełniącą funkcję prezesa Zarządu tej firmy, a następnie nakłaniając ją do zawarcia w dniu 6 września 2000 roku w R. umowy o współpracy dotyczącej handlu wyrobami Zakładów (...) S.A., w oparciu o którą wydawano towar, poprzez wprowadzenie w błąd co do możliwości płatniczych spółki i zamiaru uregulowania należności za pobrany towar, doprowadził kontrahenta do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci mebli giętych i innego asortymentu o łącznej wartości 110 285,56 zł na szkodę Zakładów (...) S.A.” w R., tj. występku z art. 18 § 1 k.k. w zw. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw z art. 11 § 3 k.k wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny określając wartość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

IV. oskarżonego L. S. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 7 sierpnia 2000 roku do 27 października 2000 roku we W. w woj. (...), K. i K. woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. P. i innymi osobami, jak również wspólnie i w porozumieniu z R. P. (1), działającym bez umocowań prawnych jako v-ce prezes Zarządu Centrum (...) Sp. z o.o., D. G. działającą jako prezes Zarządu Centrum (...) Sp. z o.o. w K. z oddziałem w B. oraz B. P. działającą jako dyrektor handlowy Centrum (...) Sp. z o.o. w K., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firm Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...) spółka z o.o., Przedsiębiorstwo (...) spółka z o.o. oraz Centrum (...) spółka z o.o. i innych, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez M. P., pełniącą funkcję Prezesa Zarządu firmy (...), będącą osobą upoważnioną do wystawiania dokumentów, w dniu 14 sierpnia 2000 roku polecił jej wystawienie zawierającej dane niezgodne z rzeczywistością faktury VAT nr (...) na zakup wtryskarki (...) o wartości 374 540 złotych, stanowiącej mienie znacznej wartości, którą to fakturą R. P. (1) reprezentując firmę Centrum (...) następnie posłużył się w obrocie gospodarczym jako dowodem nabycia praw własności do tegoż środka trwałego, w wyniku czego wprowadził w błąd pracowników Centrum (...) S.A. w K. co do tytułu prawnego do dysponowania tym środkiem trwałym, możliwości płatniczych i zamiaru uregulowania należności z tytułu zawartej umowy leasingowej, jednakże zamierzonego czynu nie osiągnięto z uwagi na zatrzymanie przez policję jego oraz innych osób; tj. występku z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i § 3 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw z art. 11 § 3 k.k wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny określając wartość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

V. na podstawie art. 17 § 1 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. i art. 102 k.k. postępowanie karne o czyny zarzucone w punktach IX, X, części wstępnej wyroku wobec oskarżonego L. S. (1) umorzył;

VI. na podstawie art. 17 § 1 k.p.k. w zw. z art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s i § 5 k.k.s. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. postępowanie karne o czyny zarzucone w punkcie VIII, XI części wstępnej wyroku wobec oskarżonego L. S. (1) umorzył;

VII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone oskarżonemu L. S. (1) i orzekł wobec niego karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny określając wartość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu L. S. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 14 listopada 2000 roku do 12 lutego 2003 roku;

IX. oskarżonego R. P. (1) uznał za winnego czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku, stanowiącego występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny określając wartość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

X. oskarżoną D. G. uznał za winną czynu opisanego w punkcie XV części wstępnej wyroku, stanowiącego występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k. i za to, na

podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny określając wartość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

XI. oskarżoną B. P. uznał za winną czynu opisanego w punkcie XVI części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny określając wartość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

XII. oskarżonego J. S. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 17 lipca 1998 roku do 17 listopada 2000 roku we W. i B., w woj. (...), działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1), M. P. i innymi osobami, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firmy Przedsiębiorstwo (...) – Produkcyjne (...) spółka z o.o., pełniąc funkcję prezesa Zarządu tej firmy, poprzez złożenie zamówienia długoterminowego na dostawę folii trójwarstwowej pęcherzykowej, z której to umowy faktycznie nie zamierzał się wywiązać, wprowadził w ten sposób w błąd kontrahenta co do zamiaru i możliwości uregulowania należności za wydany towar, doprowadzając w konsekwencji do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 94 437,80 złotych, na szkodę Zakładu (...) S.A.”,

a w szczególności:

- w dniu 28 lipca 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 11 282, 56 zł;
- w dniu 29 lipca 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 16 592, 00 zł;
- w dniu 12 sierpnia 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 14 576, 56 zł;
- w dniu 17 sierpnia 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 14 576, 56 zł;
- w dniu 23 sierpnia 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 12 754, 49 zł;
- w dniu 24 sierpnia 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 14 576, 56 zł;
- w dniu 3 września 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 10 021, 39 zł;
- w dniu 24 września 1999 roku nabył w oparciu o fakturę VAT nr (...) w/w towar wartości 10 057,68 zł dokonując na jego zakup przedpłaty w wysokości 10 000, 00 zł; tj. występkę z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny określając wartość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych);

XIII. oskarżonego J. S. (1) od popełnienia czynów opisanych w punktach XVIII, XIX części wstępnej wyroku uniewinnił;

XIV. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu J. S. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 14 listopada 2000 roku do 31 stycznia 2003 roku;

XV. oskarżoną M. P. uznał za winną tego, że w okresie od dnia 6 września 2000 roku do 14 listopada 2000 roku we W. w woj. (...), R. w woj. (...) i K. w woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1) i innymi osobami, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firmy Przedsiębiorstwo (...) spółka z o.o., pełniąc funkcję prezesa Zarządu tej firmy, zawierając w dniu 6 września 2000 roku w R. umowę o współpracy dotyczącej handlu wyrobami Zakładów (...) S.A., w oparciu o którą wydawano towar, poprzez wprowadzenie w błąd co do możliwości płatniczych spółki i zamiaru uregulowania należności za pobrany towar, doprowadziła kontrahenta do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci mebli giętych i innego asortymentu o łącznej wartości 110 285,56 zł stanowiącego mienie znacznej wartości na szkodę (...) S.A. tj. występkę z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.

wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny określając wartość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

XVI. oskarżoną M. P. uznał za winną tego, że w okresie od dnia 7 sierpnia 2000 roku do 27 października 2000 roku we W. w woj. (...) oraz K. i K., woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1), R. P. (1) i innymi nieustalonymi osobami, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firm Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...) spółka z o.o., Przedsiębiorstwo (...) spółka z o.o. oraz Centrum (...) spółka z o.o. i innych, pełniąc funkcję Prezesa Zarządu firmy (...), będąc osobą upoważnioną do wystawiania dokumentów, w dniu 14 sierpnia 2000 roku wystawiła zawierającą dane niezgodne z rzeczywistością fakturę VAT nr (...) na zakup wtryskarki (...) o wartości brutto 417 240 złotych, stanowiącej mienie znacznej wartości, którą to fakturą R. P. (1) reprezentując firmę Centrum (...) następnie posłużył się w obrocie gospodarczym jako dowodem nabycia praw własności do tegoż środka trwałego, w wyniku czego pomogła L. S. (1) i R. P. (1) we wprowadzeniu w błąd pracowników Centrum (...) S.A. w K. co do tytułu prawnego do dysponowania tym środkiem trwałym, możliwości płatniczych i zamiaru uregulowania należności z tytułu zawartej umowy leasingowej, jednakże zamierzonego czynu nie osiągnięto z uwagi na zatrzymanie L. S. (1) i R. P. (1) przez policję; tj. występku z art. 271 § 1 i § 3 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny określając wartość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

XVII. na podstawie art. 17 § 1 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. i art. 102 k.k. postępowanie karne o czyn zarzucony w punkcie XXII części wstępnej wyroku wobec oskarżonej M. P. umorzył;

XVIII. oskarżoną M. P. od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIII części wstępnej wyroku uniewinnił;

XIX. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone oskarżonej M. P. i orzekł wobec niej karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny określając wartość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

XX. oskarżonego J. S. (2) od popełnienia czynów opisanych w punktach XXIV, XXVI części wstępnej wyroku uniewinnił;

XXI. na podstawie art. 17 § 1 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. i art. 102 k.k. postępowanie karne o czyn zarzucony w punkcie XXV części wstępnej wyroku wobec oskarżonego J. S. (2) umorzył;

XXII. oskarżonego A. M. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 7 sierpnia 2000 roku do 27 października 2000 roku w C. w woj. (...), K. oraz innych miejscowościach na terenie kraju, działając jako (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1) działającym jako prezes Zarządu Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością oraz R. P. (1) działającym bez umocowań prawnych jako v-ce prezes Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Centrum (...) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z wyżej wymienionymi oraz innymi nieustalonymi osobami, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firm Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...) spółka z o.o., Przedsiębiorstwo (...) spółka z o.o. oraz Centrum (...) spółka z o.o. i innych, poprzez podanie nie odpowiadających prawdzie informacji odnoszących się do tytułu prawnego dysponowania środkiem trwałym w postaci wtryskarki (...) o wartości brutto 417 240 zł, stanowiącej mienie znacznej wartości, możliwości płatniczych i zamiaru uregulowania należności z tytułu zawartej umowy leasingowej, pomógł L. S. (1) i R. P. (1) we wprowadzeniu w błąd pracowników Centrum (...) S.A. z siedzibą w K., jednakże zamierzonego celu nie osiągnięto z uwagi na zatrzymanie L. S. (1) i R. P. (1) przez Policję tj. występku z z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i za to, na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny określając wartość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

XXIII. oskarżonego A. M. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 15 lipca 1999 roku do 20 września 2000 roku w C.

w woj. (...), działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firmy Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowe Związku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością pełniąc funkcję prezesa Zarządu tej firmy a następnie Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowe (...) spółka z o.o. pełniąc funkcje Dyrektora Spółki, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez nadużycie swych uprawnień i wypłacanie z rachunku firmy Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowe Związku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Banku (...)/C. nr (...)- (...) oraz rachunku firmy Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowe (...) spółka z o.o. w Banku (...) S.A. o/W. nr (...)- (...)- (...) realizowane osobiście, dokonywane w oparciu o wystawione czeki gotówkowe, a następnie przeznaczanie tych pieniędzy na cele nie związane z bieżącą działalnością firmy, wypłacił kwotę 287 500 złotych, wyrządzając w ten sposób w/w podmiotowi gospodarczemu znaczną szkodę majątkową, a w szczególności:

a/ w oparciu o wystawione przez siebie czeki w Banku (...):

- w dniu 15 lipca 1999 roku wypłacono 1 000 złotych;
- w dniu 26 lipca 1999 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 30 lipca 1999 roku wypłacono 5 500 złotych;
- w dniu 12 sierpnia 1999 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 15 września 1999 roku wypłacono 2 000 złotych;
- w dniu 30 września 1999 roku wypłacono 4 500 złotych;
- w dniu 6 października 1999 roku wypłacono 3 000 złotych;
- w dniu 8 października 1999 roku wypłacono 5 000 złotych;
- w dniu 12 października 1999 roku wypłacono 7 000 złotych;
- w dniu 28 października 1999 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 29 października 1999 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 5 listopada 1999 roku wypłacono 3 000 złotych;
- w dniu 8 listopada 1999 roku wypłacono 2 500 złotych;
- w dniu 10 listopada 1999 roku wypłacono 7 500 złotych;
- w dniu 30 listopada 1999 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 13 grudnia 1999 roku wypłacono 3 500 złotych;
- w dniu 14 grudnia 1999 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 20 grudnia 1999 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 29 grudnia 1999 roku wypłacono 7 000 złotych;
- w dniu 30 grudnia 1999 roku wypłacono 5 000 złotych

- w dniu 3 stycznia 2000 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 10 stycznia 2000 roku wypłacono 6 000 złotych;
- w dniu 13 stycznia 2000 roku wypłacono 5 000 złotych;
- w dniu 31 stycznia 2000 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 29 lutego 2000 roku wypłacono 4 000 złotych;
- w dniu 1 marca 2000 roku wypłacono 1 500 złotych;
- w dniu 13 marca 2000 roku wypłacono 47 000 złotych;
- w dniu 13 kwietnia 2000 roku wypłacono 62 000 złotych;
- w dniu 13 lipca 2000 roku wypłacono 1 000 złotych;
- w dniu 28 sierpnia 2000 roku wypłacono 2 000 złotych;
- w dniu 22 sierpnia 2000 roku wypłacono 28 000 złotych;
- w dniu 4 września 2000 roku wypłacono 2 000 złotych;
- w dniu 14 września 2000 roku wypłacono 30 000 złotych;
- w dniu 20 września 2000 roku wypłacono 6 500 złotych;

b/ w oparciu o wystawiony przez siebie czek w Banku (...):

w dniu 17 listopada 2000 roku wypłacono 6 500 złotych, tj. występku z art. 296 § 1 i § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. art. 12 kk i za to na podstawie art. 296 § 1 wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny określając wartość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

XXIV. oskarżonego A. M. uznał za winnego czynu opisanego w punkcie XXIX części wstępnej wyroku, stanowiącego występku z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to, na podstawie art. 286 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny określając wartość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

XXV. oskarżonego A. M. od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXX części wstępnej wyroku uniewinnił;

XXVI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone oskarżonemu A. M. i orzekł wobec niego karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny określając wartość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych

XXVII. na podstawie art. 17 § 1 k.p.k. w zw. z art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s i § 5 k.k.s. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. . postępowanie karne o czyn zarzucony w punkcie XXII części wstępnej wyroku wobec oskarżonego M. A. umorzył;

XXVIII. oskarżonego M. A. uznał za winnego tego, że w dniu 18 kwietnia 2000 roku we W. w woj. (...), wspólnie z inną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając bez zgody Rady Nadzorczej Spółdzielni (...) w R. oraz nie posiadając odpowiedniego upoważnienia Rady Nadzorczej do występowania w sprawach finansowych SI (...) podpisał w Banku (...) Spółka Akcyjna w K. oddział W.: umowę o świadczenie usług faktoringowych nr 2000 – (...) na limit finansowania faktur w wysokości 300 000 zł, deklaracje wekslową, weksel własny in blanco, oświadczenie o poddaniu się egzekucji z weksla oraz pełnomocnictwo do dysponowania rachunkiem bankowym w zakresie pokrywania niespłaconych w terminie zobowiązań z tytułu świadczenia usług faktoringowych, przez co

wprowadził w błąd pracowników Banku (...) S.A. w K., oddział we W. co do prawidłowej, wymaganej przez bank reprezentacji Spółdzielni (...) z R. przy zaciąganiu zobowiązań finansowych, w wyniku czego, na skutek zawarcia umowy o świadczenie usług faktoringowych, doprowadził Bank (...) S.A. w K., oddział we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej bo wynoszącej 300 000 zł wartości tj. występku z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to, na podstawie art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny określając wartość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

XXIX. oskarżonego M. A. od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXIII części wstępnej wyroku uniewinnił;

XXX. na podstawie art. 17 § 1 k.p.k. w zw. z art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s i § 5 k.k.s. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. postępowanie karne o czyn zarzucony w punkcie XXXIV części wstępnej wyroku wobec oskarżonego J. S. (3) umorzył;

XXXI. na podstawie art. 69 § 1 kk. i art. 70 § 1 pkt. 1 kk. wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wobec: R. P. (1), D. G., B. P., A. M., M. A., M. P. warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący:

- 2 (dwa) lata wobec B. P.,

- 3 (trzy) lata wobec D. G., M. A., A. M.,

- 5 (pięć) lat wobec R. P. (1);

XXXII. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonej B. P. okres jej zatrzymania od 14 listopada 2000 roku do 16 listopada 2000 roku;

XXXIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonej D. G. okres jej zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 14 listopada 2000 roku do 7 czerwca 2001 roku;

XXXIV. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu J. P. (1) okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 14 listopada 2000 roku do 22 sierpnia 2001 roku;

XXXV. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonej M. P. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 10 lipca 2001 roku do 19 grudnia 2001 roku;

XXXVI. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu M. A. okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 7 marca 2002 roku do 4 czerwca 2002 roku;

XXXVII. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu A. M. okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 23 stycznia 2002 roku do 14 czerwca 2002 roku;

XXXV. zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa i od opłaty.

Wyrok został zaskarżony przez prokuratora, oskarżonych i ich obrońców

Oskarżyciel publiczny w złożonej apelacji zaskarżył orzeczenie w części tj:

- w pkt II (w zakresie uniewinnienia od czynu z pkt XIII aktu oskarżenia i braku orzeczenia w zakresie czynu z pkt XII aktu oskarżenia) na niekorzyść oskarżonego L. S. (1),
- w pkt XIII (w zakresie uniewinnienia od czynu z pkt XIX aktu oskarżenia) na niekorzyść oskarżonego J. S. (1),
- w pkt XVIII na niekorzyść oskarżonej M. P.,
- w pkt XX (w zakresie uniewinnienia od czynu z pkt XXVI aktu oskarżenia) na niekorzyść oskarżonego J. S. (2),

- w pkt XXV na niekorzyść oskarżonego A. M.,

- w pkt XXIX na niekorzyść oskarżonego M. A..

- na zasadzie art. 439§ 1 pkt 9 kpk i art. 438 pkt 2 kpk wyrokowi temu zarzucił:

I. obrazę prawa procesowego, a to art. 414§ 1 kpk i art. 17§1 pkt 6 kpk przy zastosowaniu art. 4§1kk mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na wydaniu wyroku uniewinniającego w stosunku do oskarżonych: L. S. (1), J. S. (1), M. P., J. A. M. i M. A. w zakresie czynów zarzucanych oskarżonym odpowiednio w pkt XIII, XIX, XXIII, XXVI, XXX i XXXIII aktu oskarżenia, w sytuacji zaistnienia okoliczności wyłączających postępowanie w tym zakresie w postaci przedawnienia karalności tych czynów;

II. obrazę prawa procesowego, a to art. 413§ 1 pkt 5 kpk i art. 424§2 kpk mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na braku w części dyspozytywnej wyroku rozstrzygnięcia w zakresie czynu zarzucanego L. S. (1) w pkt XII aktu oskarżenia i ujęcie tego orzeczenia jedynie w uzasadnieniu wyroku.

- na zasadzie art. 437 § 1 i 2 kpk wniósł o:

I. zmianę wyroku Sądu I instancji w części tj. w pkt II (w zakresie uniewinnienia L. S. (1) od czynu z pkt XIII aktu oskarżenia), w pkt XIII (w zakresie uniewinnienia J. S. (1) od czynu z pkt XIX aktu oskarżenia), w pkt XVIII, w pkt XX (w zakresie uniewinnienia J. S. (2) od czynu z pkt XXVI aktu oskarżenia), w pkt XXV i w pkt XXIX poprzez umorzenie postępowania w sprawach o te czyny na podstawie art. 17§1 pkt 6 kpk przy zastosowaniu art. 4§1kk wobec przedawnienia ich karalności;

II. uchylenie wyroku Sądu I instancji w pkt II (w części dotyczącej braku rozstrzygnięcia w zakresie czynu zarzucanego L. S. (1) w pkt XII aktu oskarżenia) i w tym zakresie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego L. S. (1) zaskarżył wyrok w całości, któremu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to przepisu art. 413 § 1 pkt 5 i § 2 pkt 2 k.p.k. oraz art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez nieokreślenie w sentencji wyroku rozstrzygnięcia Sądu w zakresie winy odnośnie punktu XII części wstępnej wyroku, co skutkowało zaistnieniem sprzeczności w treści orzeczenia, odnośnie czynu, o to że

- w okresie od 7 grudnia 1998 roku do dnia 17 listopada 2000 roku we W., woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępczych przedsięwzięć, wspólnie i w porozumieniu z W. R., oraz innymi ustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia, wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firm: Biuro Usług (...), (...)-(...) W., ul. (...), Przedsiębiorstwo - Produkcyjno - Handlowo - Usługowe (...), W., ul. (...), Przedsiębiorstwo - (...)©wo - Handlowo - Usługowe (...) Sp. z o.o., W., ul. (...) następnie N., Aleja (...), Spółdzielnia (...) oraz Stowarzyszenia (...) we W., ul. (...), podjął czynności związane z udaremnieniem bądź znacznym utrudnieniem przestępczego pochodzenia pieniędzy w ten sposób, iż zarejestrował bądź polecił zarejestrować w/w podmioty gospodarcze z zamiarem wystawiania faktur za świadczenie usług i sprzedaż towarów zawierające dane niezgodne z rzeczywistością a następnie otworzył bądź polecił otworzyć rachunki bankowe w bankach na terenie W., na które przyjęto w formie wpłat pieniądze pochodzące z nie opodatkowanej działalności gospodarczej w/w podmiotów i stowarzyszenia w łącznej kwocie co najmniej 33 908 114,36 zł, która to kwota stanowiła wielka wartość, i tak:

- polecił Z. D. zarejestrować podmiot gospodarczy Biuro Usług (...), (...)-(...) W., ul. (...), a następnie w dniu 17 września 1999 roku otworzyć rachunek bankowy w Banku (...) SA. I Oddział we W. nr (...) dla tej firmy, na który Z. D. przyjęła pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 1 334 879,20 zł;

- polecił W. R. rozpocząć działalność gospodarczą w ramach istniejącego podmiotu gospodarczego Przedsiębiorstwo - Produkcyjno -Handlowo - Usługowe (...), W., ul. (...), a następnie w dniu 17 listopada 1999 roku otworzyć rachunek bankowy w Banku (...) SA. I Oddział we W. nr (...) dla tej firmy, na który W. R. przyjął pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 363 138 zł,

- polecił J. S. (1) zarejestrować podmiot gospodarczy Przedsiębiorstwo - (...) - Handlowo - Usługowe (...) Sp. z o.o., W., ul. (...), następnie N., Aleja (...), a następnie w dniu 1 września 1999 roku otworzyć rachunek bankowy w banku (...)

O/W. nr (...) dla tej firmy, na który J. S. (1) a następnie L. S. (1) przyjęli pieniądze w łącznej kwocie 13 035 897,16 zł,

w dniu 25 maja 1999 roku przejął zarządzanie Spółdzielnią (...) w R. a następnie korzystając z posiadanych w tym zakresie uprawnień otworzył w dniu 3 września 1999 roku rachunek bankowy w banku (...) o/ W. nr (...) dla nieistniejącego oddziału SI (...) we W., na który przyjął pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 8 421 500,00 zł

w dniu 15 września 1998 roku we W. zarejestrował Stowarzyszenie (...), a następnie otworzył w dniu 7 grudnia 1998 roku rachunek bankowy w banku (...) o/ W. nr (...), na który przyjął pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 10 753 700 zł

- tj. o czyn z art. 299 § 5 i § 6 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k., pomimo, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w jego uzasadnieniu na stronie 161, cytat: „Mając na uwadze powyższe argumenty Sąd uniewinnił oskarżonego L. S. (1) od popełnienia tego czynu”, a które to stwierdzenie należy uznać wyłącznie za informację o woli Sądu i nie może ona mieć znaczenia formalnoprawnego,

II. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to przepisu art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. poprzez odstąpienie przez Sąd Orzekający od uzasadnienia wyroku z dnia 16 grudnia 2011 r. zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k., a poprzestaniu na obszernym nieomal dosłownym zacytowaniu w najbardziej istotnych fragmentach aktu oskarżenia sporządzonego przez Prokuraturę Okręgową w Krakowie, Wydział do Spraw Przystępności Zorganizowanej z dnia 19 września 2002 r., co nastąpiło w sposób mechaniczny i skutkowało całkowitym pominięciem obowiązkowej oceny materiału dowodowego przeprowadzonego w całym postępowaniu sądowym za wyjątkiem opinii biegłej dr B. L. i w efekcie doprowadziło do braku jakichkolwiek rozważań o charakterze dowodowym w zakresie czynów objętych w punktach I, IV i V części wstępnej wyroku, co do których Sąd przyjął za wykazane sprawstwo L. S. (1), a która to redakcja uzasadnienia ograniczona w zasadniczym stopniu do przedstawienia historii funkcjonowania podmiotów gospodarczych ujętych w zarzutach jest całkowicie obojętna odnośnie zarzutów umorzonych z powodu przedawnienia, jak również obojętna w zakresie zarzutów od których oskarżony został uniewinniony, a który to sposób redakcji uzasadnienia w końcowym efekcie uniemożliwia zrozumienie motywów, dowodów, okoliczności faktycznych, którymi kierował się Sąd wydając zaskarżony wyrok.

III. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to przepisu art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 194 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosków dowodowych obejmujących dowód z opinii biegłych sądowych o różnej specjalizacji zgodnie z wnioskami wielokrotnie składanymi przez oskarżonego L. S. (1), w szczególności wniosku z dnia 12 maja 2006 r. oraz z dnia 6 czerwca 2006 r., przede wszystkim odnośnie wiedzy dostępnej biegłym z zakresu księgowości materiałowej, rachunkowości, ekonomii przemysłowej, grafologii celem stwierdzenia, czy podmioty gospodarcze ujęte w zarzutach sformułowanych nie tylko przeciwko oskarżonemu L. S. (1) ale i pozostałym oskarżonym, prowadziły działalność w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami i czy ta działalność mieściła się w granicach dopuszczalnych ryzykiem gospodarczym w czasie objętym aktem oskarżenia przy uwzględnieniu realiów gospodarki wolnorynkowej oraz mechanizmów finansowych na tym rynku funkcjonujących, a które to dowody w postaci opinii w kwestiach wymagających wiedzy szczególnej, tak jak w przypadku opinii wydanych przez biegłą dr B. L. miałyby niewątpliwie istotne znaczenie dla ostatecznych rozstrzygnięć, czego jednoznacznym potwierdzeniem jest uniewinnienie oskarżonego na podstawie tego dowodu od zarzucanych mu czynów,

IV. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to przepisu art. 4, 5, 6 i 7 k.p.k. oraz 92 i 410 k.p.k. poprzez selektywne potraktowanie materiału dowodowego w drodze wyekspozowania wyłącznie okoliczności niekorzystnych dla L. S. (1) bez przeprowadzenia wszechstronnej i wnikliwej analizy materiału dowodowego, szczególnie materiału zweryfikowanego na etapie postępowania sądowego przy jednoczesnym rozstrzygnięciu na niekorzyść oskarżonego istniejących odnośnie szeregu dowodów poważnych wątpliwości szczególnie dotyczących skomplikowanych instytucji prawno-finansowych funkcjonujących w zakresie współpracy, rozliczeń pomiędzy podmiotami gospodarczymi prowadzącymi działalność w ramach wolnego rynku,

V. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to przepisu art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 1 k.k. poprzez zastosowanie instytucji przedawnienia w stosunku do zachowań oskarżonego działającego zgodnie z przepisami prawa w ramach w pełni legalnych zarejestrowanych podmiotów gospodarczych i uznanie, że te zdarzenia, zobowiązania cywilno-prawne stanowią przestępstwo, które ze względu na datę zaistnienia podlegają instytucji przedawnienia, a co nastąpiło w drodze błędnej oceny prawnej tych faktów gospodarczych, roli oskarżonego w ich zaistnieniu oraz uznaniu, że zarówno konsekwentne wyjaśnienia oskarżonego oraz inne dowody w postaci dokumentów, faktur, przelewów jak i dowody osobowe przemawiające na jego korzyść są dowodami niewiarygodnymi i nie zasługują na uwzględnienie co doprowadziło w ostateczności do odstąpienia przez Sąd Orzekający od uniewinnienia od zarzutów, co do których nastąpiło umorzenie postępowania,

VI. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść poprzez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony L. S. (1) popełnił czyny określone w punkcie I, IV i V aktu oskarżenia pomijając, że prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi w zupełności do zasadnego wniosku, że w tym konkretnym przypadku żadne przestępstwo w rozumieniu art. 1 k.k. w ogóle nie zaistniało, zaś zdarzenia mogą być ewentualnie co najwyżej rozważane jako delikt cywilnoprawny, który powinien być rozważany na płaszczyźnie prawa cywilnego, nie zaś na zasadzie odpowiedzialności karnej L. S. (1) i innych oskarżonych. Odnośnie natomiast zarzutu IV Sąd Orzekający całkowicie pominął istotę i charakter instytucji prawnej wiążącej podmioty w tej sprawie, czyli regulację Kodeksu cywilnego oraz przepisy gospodarcze dotyczące umowy kompensacyjnej, cesji wierzytelności, umowy komisji i w sposób całkowicie dowolny i nieupoważniony przyjął w ramach odtwarzania zamiaru, który towarzyszył oskarżonemu L. S. (1) w momencie realizacji tej umowy, że nie miał on zamiaru wywiązania się z tej umowy, w szczególności w zakresie płatności i terminu tej okoliczności, a która to teza jest całkowicie nieupoważniona, gdy się uwzględni, że L. S. (1) pozbawiony został fizycznej możliwości w zakresie realizacji wspomnianej umowy w zakresie faktu jego tymczasowego aresztowania, a więc to dzięki działaniom organów ścigania oskarżony został pozbawiony możliwości wywiązania się z przedmiotowej umowy. Odnośnie zarzutu V wskazać należy, iż Sąd Orzekający całkowicie błędnie ustalił, odtworzył istotne elementy umowy leasingu zwrotnego przyjmując, iż ta umowa miała charakter pozorny i zmierzała do wyłudzenia kwoty 374.540 zł, co miało nastąpić również w drodze sfałszowania dokumentacji zapłaty pełnej kwoty za wtryskarkę, w sytuacji kiedy niezależnie od faktu zatrzymania oskarżonego przez Policję, a więc fizycznego uniemożliwienia realizacji umowy, tak prymitywna operacja finansowa musiała zostać ujawniona niezwłocznie i musiała wywołać reakcję anulowania tejże umowy i to niezależnie od miejsca usytuowania przedmiotowej wtryskarki, a które to wydarzenia nastąpiłyby niewątpliwie bez żadnego udziału ze strony L. S. (1),

VII. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności wyrażającej się w jej wysokości 3 lat, która uniemożliwiała zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia, a która to kara od oceny wyroku, jego trafności, słuszności i poprawności uwzględniałaby w ostateczności szereg okoliczności o charakterze podmiotowym jak i przedmiotowym, które zgodnie z art. 53 § 2 k.k., w szczególności zaś podeszły wiek oskarżonego liczący sobie 77 lat, jego stan zdrowia (inwalida pierwszej grupy), fakt jego długotrwałego tymczasowego aresztowania, brak jakiegokolwiek efektywnej szkody po stronie któregokolwiek podmiotu wymienionego w zarzutach,

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art.427§1kpk wniósł:

1. o zmianę zaskarżonego wyroku, orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy i uniewinnienie oskarżonego L. S. (1) od wszystkich zarzucanych mu czynów,

ewentualnie

2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania ze wskazaniem konieczności przeprowadzenia dowodów w zakresie opinii biegłych,

ewentualnie

3. o obniżenie orzeczonej kary 3 lat pozbawienia wolności do lat dwóch i zastosowanie wobec tego oskarżonego dobrodziejstwo instytucji warunkowego jej zawieszenia oraz obniżenie stosowania grzywny przy uwzględnieniu, że wymieniony nie odniósł żadnej korzyści osobistej.

W osobistej apelacji oskarżony L. S. (1) zaskarżył wyrok w całości, któremu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) art. 4 oraz art. 7 KPK poprzez orzeczenie w pkt V i VI wyroku w zakresie części wstępnej wyroku pkt IX, X, VIII, XI za czyny zarzucane z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, a mianowicie Sąd pominął stwierdzenia zbiegu negatywnych przesłanek procesowych, określonych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 KPK oraz art. 17§1 pkt 6 KPK doszłoby bowiem wówczas do zbadania podstaw odpowiedzialności oskarżonego i w takiej sytuacji sąd powinien podjąć decyzję odnoszącą się do braku tych podstaw, a więc wydać wyrok uniewinniający, a nie umarzający postępowanie z powodu przedawnienia. Przypomnieć przy okazji należy, że w wypadku stwierdzenia zbiegu negatywnych przesłanek procesowych, określonych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 KPK oraz art. 17 § 1 pkt 6 KPK, sąd powinien umorzyć postępowanie z uwagi na niedopuszczalność jego dalszego prowadzenia. Zasada ta nie ma jednak zastosowania wówczas, gdy zbieg tych przesłanek zostanie stwierdzony dopiero po przeprowadzeniu dowodów i wyjaśnieniu wszystkich okoliczności faktycznych. W niniejszej sprawie zostało przeprowadzone postępowanie dowodowe. Doszło bowiem wówczas do zbadania podstaw odpowiedzialności oskarżonego i w takiej sytuacji sąd powinien podjąć decyzję odnoszącą się do braku tych podstaw, a więc wydać wyrok uniewinniający, a nie umarzający postępowanie z powodu przedawnienia (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2002 r., V KKN 484/00). Sąd Najwyższy wskazywał, że postępowanie należy umorzyć w sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie karalności, ale tylko wtedy, gdy nie ma od razu podstaw do uniewinnienia oskarżonego z braku czynu lub braku znamion czynu jako wykroczenia (przestępstwa) albo braku winy. Umorzenie z racji przedawnienia wchodzi też zawsze w rachubę, gdyby kwestie istnienia czynu, jego znamion i odpowiedzialności wymagały dalszego dowodzenia, gdyż postępowaniu w tej materii stoi już na przeszkodzie przedawnienie karalności (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r., IV KKN 264/99). Odwołując się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2009 r., sygn. III KK 322/08, w którym słusznie stwierdzono, że z punktu widzenia biegu okresu przedawnienia karalności decyduje to, jakie przestępstwo oskarżony w rzeczywistości popełnił, a więc czyn przypisany, a nie, o jakie przestępstwo został oskarżony - czyn zarzucany, przedawnienie karalności dotyczy bowiem przestępstwa, a nie jego kwalifikacji prawnej, to wynika z tej tezy, co wydaje się oczywiste, że instytucja przedawnienia dotyczy czynu rzeczywiście popełnionego, a więc niekoniecznie scharakteryzowanego tak samo jak w akcie oskarżenia.

b) obrazę przepisów postępowania: art. 2 § 1 pkt 1, art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 424 § 1 KPK polegającą na tym, iż Sąd rozstrzygnął nasuwające się wątpliwości na niekorzyść oskarżonego przez ustalenie przedawnienia karalności zamiast uniewinnić oskarżonego.

c) obrazę przepisów postępowania, to jest art. 5 § 2 KPK poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (zasada in dubio pro reo) i zamiast uniewinnić oskarżonego oparł swoje rozstrzygnięcie na negatywnej przesłance przedawnienia karalności. O naruszeniu przepisu art. 5 § 2 KPK można mówić ponieważ, gdy sąd orzekający powziął wątpliwość, co do treści ustaleń faktycznych i mimo braku możliwości dowodowych prowadzących do ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego; również dlatego, że

takie wątpliwości powinien był powziąć, natomiast tutaj przedawnienie karalności Sąd potraktował jako metodę uproszczonego traktowania materiału dowodowego. Wyjaśnienia oskarżonego powinny być rozważone i ocenione przez sąd wyrokujący również wtedy, kiedy oskarżony do winy się nie przyznaje. Przyznanie się, czy nie przyznanie się oskarżonego nie może zatem pozbawić jego wyjaśnień mocy dowodowej.

d) rażąco naruszenie przepisu art. 7 KPK, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, podjęcie tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób uniemożliwiający ustalenie prawdy obiektywnej i sformułowania w ramach tej oceny niesłusznych merytorycznie wniosków, iż oskarżony dokonał zarzuconego mu ciągu przestępstw, chociaż nastąpiło przedawnienie karalności podczas, gdy takie wnioski Sądu nie znajdują odzwierciedlenia w materiale dowodowym w sprawie, w związku z czym brak było podstaw do wnoszenia aktu oskarżenia,

e) rażąco obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku, to jest art. 424 KPK poprzez nierozważenie i nieustosunkowanie się przez Sąd Rejonowy do wszystkich wniosków skazanego podniesionych w rozprawie, co w istotny sposób narusza prawo skazanego do obrony w postępowaniu karnym,

f) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, to jest art. 410 KPK polegającą na oparciu orzeczenia w przedmiotowej sprawie tylko na części materiału dowodowego, która zdaniem Sądu potwierdziła oskarżenie, z pominięciem dowodów, które je podważały,

g) art. 424 § 1 KPK polegającą na nieodniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do istotnych kwestii mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy - a mianowicie okoliczności, że świadek oskarżenia W. R. jest chory psychicznie i jego zeznania nie są wiarygodne;

h) art. 4 oraz art. 7 KPK poprzez orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, w tym zaniechanie bezpośredniego ustalenia procesu rejestracji Stowarzyszenia (...). Sąd oddalił wniosek o powołanie biegłego grafologa oraz pominął fakt dwukrotnej odmowy uwzględnienia wniosku Prokuratury Okręgowej w K. o wykreślenie Stowarzyszenia (...) z rejestru stowarzyszeń, rzekomo powołanej w „drodze przestępstwa”. Sąd nie ustosunkował się do faktu, że oskarżony nie ma żadnej decyzji negatywnej z Urzędu Skarbowego określającej nierzetelność, niegospodarność, zarzut karny podatkowy,,

i) art. 10 KPK poprzez poczynienie ustaleń na podstawie okoliczności, które nie zostały ujawnione na rozprawie głównej oraz pominięciu przy wyrokowaniu okoliczności wynikających z przeprowadzonych dowodów, a mianowicie zasadności bezpośredniego przesłuchania ponownie świadków takich jak Waldemara R.,

j) art. 4, 7, 410 i 424 § 1 pkt 1 KPK wyrażającą się w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego, z wyeliminowaniem potrzeby stworzenia dodatkowej opinii biegłych dotyczącej leasingu zwrotnego i prawidłowego pośrednictwa w obrocie gospodarczym, gdzie nie było żadnych działań sprzecznych z prawem. Dalej, Sąd pominął kwestę sfalszowanej notatki śledczych J. P. (2) i M. W.. ;

k) art. 170 § 1 i art. 174 KPK przez oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego bez wskazania przesłanek takiej decyzji oraz oparcie ustaleń na podstawie aktu oskarżenia, przez jego całkowite przepisanie w uzasadnieniu wyroku, co miało bezpośredni wpływ na treść wyroku;

l) art. 201 KPK ponieważ uwzględnienie lub oddalenie wniosku dowodowego, dotyczącego wydania w tej samej sprawie kolejnej opinii przez biegłego w tym samym przedmiocie, nastąpić powinno w oparciu o przepis art. 201 KPK i zgodnie z zawartymi w tym przepisie regułami, a nie na podstawie przepisu o charakterze ogólnym, jakim jest art. 170 § 1 KPK

m) art. 97 w zw. z art. 4 KPK - polegającą na rezygnacji ze sprawdzenia oliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sądu, a konkretnie tego, że oskarżony swoim zachowaniem nie wyczerpał znamion KK o niegospodarności, praniu pieniędzy, zorganizowanej grupy - tym samym cały akt oskarżenia jest chybiony i nie nadawał się do procedowania przez Sąd;

n) art. 413 § 2 pkt 1 KPK polegającą na dokonaniu niepełnego opisu czynu, nieodpowiadającego wymogom zastosowanych przepisów prawa materialnego, przez brak konkretnej daty i miejsca.

o) rażąco obrazę przepisów postępowania, a to art. 4 KPK, 6 KPK, 7 KPK, 92 KPK, 410 KPK, poprzez brak wszechstronnej i wnikliwej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie rozważenie wszystkich istotnych okoliczności sprawy i pominięcie w ocenie Sądu tych mających kluczowe znaczenie faktów, które miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie kwestii odpowiedzialności karnej; nie przeprowadzeniu dowodów stanowiących podstawę przypisania oskarżonemu sprawstwa, a oparcie się w tej mierze tylko na treści aktu oskarżenia, co ograniczyło prawo do obrony oskarżonego;

p) art. 4 KPK, art. 5 § 2 KPK, art. 6 KPK w związku z art. 398 KPK i art. 399 § 1 KPK, na skutek ich niezastosowania, bądź niewłaściwego stosowania na skutek nienależytego uwzględnienia dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego i pominięcia wniosku o powołanie w postępowaniu sądowym ponownie biegłego z zakresu księgowości, leasingu zwrotnego i analizy gospodarności w podmiotach gospodarczych. Oszustwo jest przestępstwem kierunkowym, gdyż warunkiem odpowiedzialności jest działanie czy zaniechanie sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zamiar bezpośredni o szczególnym zabarwieniu związanym z celem działania sprawcy oznacza, że elementy przedmiotowe oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca oszustwa nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć użyć w tym celu określonego sposobu działania czy zaniechania. W związku z tym do przestępstwa oszustwa nie dochodzi zarówno wtedy, jeżeli jeden z przedstawionych elementów nie jest objęty świadomością sprawcy, jak i wówczas, jeżeli któregoś z nich sprawca nie chce, lecz tylko się godzi. W przypadku działania sprawcy w zamiarze ewentualnym nie dochodzi więc do popełnienia występku oszustwa przewidzianego w art. 286 § 1 KK.

q) art. 424 § 1 KPK polegającą na nieodniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do istotnych kwestii mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy - a mianowicie okoliczności, że W. R. jest chory psychicznie i na podstawie zeznań tego świadka zostało rozpoczęte śledztwo wobec oskarżonego, że oskarżony W. R. brał udział w inkryminowanym zdarzeniu, a ponadto okoliczności, z powodów jakich Sąd dał wiarę zeznaniom świadka W. R. oraz na jakiej podstawie całkowicie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego oraz zeznaniom pozostałych oskarżonych.

r) art. 7 KPK w zw. z art. 391 § 1 KPK poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodu, jakim były zeznania W. R. oraz założycieli Stowarzyszenia (...), które to zeznania różnią się diametralnie na poszczególnych etapach postępowania i w tym kontekście powinny być przez sąd orzekający w sprawie ocenione ze szczególną ostrożnością.

s) art. 167 i 352 KPK poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu przez sąd dowodów w celu zweryfikowania notatki śledczych J. P. (2) i M. W. „choć stan sprawy tego wymagał”.

t) art. 4, 7, 413 KPK mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, polegającą na niedokładnym określeniu przypisanemu oskarżonemu czynu wskazanego w akcie oskarżenia tj. czynu z art. 271 § 3 KK w zw. z art. 286 § 1 w zw. z art. 294 § 1 KK w zw. z art. 65 KK wyrażającą się w braku w opisie czynu, że został on popełniony w wyniku motywacji

zasługującej na szczególne potępienie, choć takie stanowisko sądu zostało wyrażone poprzez przepisanie argumentacji z aktu oskarżenia.

u) art. 97 w zw. z art. 4 KPK - polegającą na rezygnacji ze sprawdzenia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sądu, a konkretnie zarzutu niegospodarności i działanie na szkodę podmiotów gospodarczych (wierzycieli);

v) art. 413 § 2 pkt 1 KPK polegającą na dokonaniu niepełnego opisu czynu, nieodpowiadającego wymogom zastosowanych przepisów prawa materialnego tj. przepisanie z aktu oskarżenia zarzutów bez wnikliwej analizy, umorzenia części zarzutów zamiast uniewinnienia i nie podjęcia zagadnienia, że część zarzutów z KK o praniu pieniędzy, niegospodarności nie ma miejsca, co w konsekwencji doprowadziłoby do rozumowania, że niezasadny jest sam zarzut z art. 286 § 1 KK.

II. Zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, gdyż miał on wpływ na treść orzeczenia.

a) poprzez niezasadne ustalenie na podstawie faktów i dowodów, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu i że zachodzą przesłanki do zastosowania wobec niego umorzenia sprawy z uwagi na przedawnienie karalności zamiast uniewinnić oskarżonego

b) polegający na dowolnej, a w konsekwencji błędnej ocenie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony powinien zostać uniewinniony od wszystkich zarzucanych czynów.

c) poprzez niezasadne ustalenie na podstawie faktów i dowodów, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z winy nieumyślnej i że zachodzą przesłanki do zastosowania wobec niego art. 294 § 1 KK w zw. z art. 286 § 1 KK

d) poprzez przyjęcie - wbrew zeznaniom świadków oraz wyjaśnieniom innych oskarżonych - iż oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu zabronionego według części wstępnej wyroku, podczas gdy okoliczności sprawy oraz prawidłowa i całościowa wykładnia materiału dowodowego, a w szczególności okoliczności działań gospodarczych oskarżonego z podmiotami „rzekomo pokrzywdzonymi” prowadzą do wniosku, iż oskarżony nie popełnił zarzucanego jemu czynu;

III. Zgłaszając obrazę prawa materialnego oskarżony zarzucił niewłaściwe zastosowanie:

a) art. 1 KK przez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że oskarżony popełnił czyn który uległ przedawnieniu, tym samym niesłuszne przypisanie mu popełnienia przestępstwa, podczas gdy jego zachowanie się nie stanowiło czynu w rozumieniu prawa karnego, dlatego zaskarżony wyrok należały zmienić i oskarżonego uniewinnić w części wstępnej wyroku zamiast przyjąć umorzenie. Każdy przepis prawa podlega wykładni i każdy należy interpretować, gdyż nawet przepis pozornie jasny i wyrażony "wprost" może być niejednoznaczny w świetle całego systemu prawa. Chodzi tylko o to, aby kierować się ogólnie przyjętymi regułami wykładni prawniczej. Wykładnia językowa, chociaż niewątpliwie jest podstawowa, nie może być wyłączną podstawą dekodowania normy z przepisu prawa. Odrzucić należy taki wniosek płynący z wykładni językowej, który prowadzi do konkluzji absurdalnych bądź jest niezgodny z zasadą celowości lub z systemem prawa. W niniejszej sprawie oskarżony powinien zostać uniewinniony za czyny opisane w części wstępnej wyroku wobec oskarżonego, gdzie Sąd ustalił umorzenie.

b) naruszenie również art. 1 KK przez przyjęcie wykładni dla tej normy idące za komunistycznym przyjęciem materialnej definicji przestępstwa wbrew obecnemu prawu polskiemu. Celem takiego prawa było zabezpieczenie interesów państwa przy pomocy represji, prawo karne nie zawierało postanowień o charakterze gwarancyjnym. Znalazło to też odbicie w definicji przestępstwa (była to tzw. definicja materialna). „Przestępstwa nie definiowano jako czynu zabronionego przez ustawę, ale za przestępstwo uznawano każdy czyn, który godził w podstawy nowego ustroju”¹. Odpowiedzialność karna opierała się na szeroko rozumianej zasadzie analogii (najpierw analogia iuris, później

analogia legis), złamane zostały fundamentalne zasady nullum crimen sine lege i lex retro non agit. Odrzucono tradycyjny trójpodział przestępstw, zamiast niego z powodów politycznych wyodrębniono dwie grupy: przestępstwa skierowane przeciwko podstawom ustroju bolszewickiego i pozostałe. Katalog przestępstw przeciwko państwu był niezwykle rozbudowany. Nastąpiło niespotykane gdzie indziej przehierarchizowanie penalizacji. Więcej przepisów prawa karnego chroniło dobro państwa niż dobro jednostek. W mojej sprawie wyrok orzekający za oszustwo w części wstępnej wyroku został ustalony w oparciu o akt oskarżenia zakładający definicję materialną przestępstwa, nie ma co do tego wątpliwości, prokurator wychowany i wyuczony w duchu prawa karnego radzieckiego, sąd podobnie więc przyjmując, że przestępstwo którego rzekomo się dopuściłem nie ma definicji zawartej w ustawie na czas jego popełnienia, więc analogia jest możliwa a i fakt, że zmieniano termin przedawniania oraz zaniechano ustalenia dowodów wskazuje, że orzeczenie zapadło, gdyż uczeń a tutaj Sędzia nie mógł postąpić inaczej, ponieważ tak został nauczony stosując jedynie model radziecki prawa karnego. Argumenty szkoły materialnej definicji przestępstwa można odszukać w uzasadnieniu wyroku szeroko rozwodzającego się o gospodarce rynkowej, ale napisanej tak gdyby autor nie znał realiów handlowych a wiedzę nadrabiał jedynie ideologią socjalistyczną przełożoną na warunki kapitalistyczne. Jak może, być oskarżony posądzony o oszustwo kapitałowe, jeśli wierzyciele nie czynią sprawy z powództwa cywilnego. Jak może być dalej oskarżony postawiony przed zarzutem oszustwa z KK w zakresie prawa podatkowego jeśli organ

podatkowy takiego przestępstwa nie dostrzega. Dlatego wniosek nasuwa się jeden w tym wyroku mamy podejście interpretacji i stosowania przepisów właściwych dla poglądów M. A. R. oraz P. S. jako nihilizm prawny. To w radzieckim modelu karnym wprowadzono odpowiedzialność predeuktuainą osób społecznie niebezpiecznych. Podlegały one sankcjom, mimo że nie popełniły przestępstwa. Radzieckie prawo karne przewidywało karalność podlegacza i pomocnika, penalizacji podlegało też usiłowanie, a nawet w pełnym zakresie czynności przygotowawcze. W takim modelu dowody nie są brane pod uwagę, w moim przypadku było podobnie, jeśli Sąd opierał się na akcie oskarżenia sporządzonym wadliwie.

c) art. 286 § 1 KK w zw. z art. 294 § 1, art. 271 § 3 KK poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie tej normy do oceny czynu oskarżonego nieprawidłowo do ustaleń faktycznych w części wstępnej wyroku, gdyż oskarżony wystawca fikcyjnej faktury VAT, nie znajdującej odzwierciedlenia w rzeczywistych operacjach gospodarczych i służącej następnie do rozliczenia obowiązków podatkowych w zakresie podatku od towaru i usług przez wystawcę lub odbiorcę tej faktury popelnia wyłącznie przestępstwo skarbowe, które w rozpatrywanym przypadku powinno być kwalifikowane z art. 76 § 1 KKS i z art. 62 § 2 KKS w zw. z art. 7 § 1 KKS. Jako przepisy szczególne wyłączają one zastosowanie kwalifikacji z art. 286 § 1 KK i z art. 271 § 1 lub 3 KK w zw. z art. 11 § 2 KK. Nie może być przy tym brana pod uwagę reguła z art. 8 § 1 KKS o odrębnym stosowaniu do tego samego czynu przepisów Kodeksu karnego i Kodeksu karnego skarbowego, gdyż unormowanie to dotyczy tzw. rzeczywistego zbiegu przepisów ustawy (takiego, o jakim mowa też w art. 11 § 2 KK), a nie tzw. zbiegu pozornego czy też pomijalnego, gdy w istocie nie powinno się stosować dwóch lub więcej przepisów ustawy karnej, a tylko jeden - np. w sytuacji gdy stosuje się zasadę *lex specialis derogat legi generali*.

d) art. 12 KK, gdyż w związku z tym, że z przyjęciem konstrukcji przestępstwa ciągłego nie wiąże się jakiegokolwiek obligatoryjne, czy fakultatywne obostrzenie kary, przepis art. 12 KK należy powołać jedynie w podstawie prawnej skazania, nigdy zaś w podstawie prawnej orzeczenia o karze jak to uczynił w niniejszej sprawie Sąd. Czyn ciągły stanowi jedno przestępstwo, a zatem w wypadku orzekania w tym zakresie nie jest możliwe wydanie orzeczenia uniewinniającego lub umarzającego postępowanie karne, co do niektórych działań, które zostały objęte przepisem art. 12 KK. W konkretnej sytuacji procesowej, gdy rezultaty końcowe przewodu sądowego nie dostarczyły podstaw do przyjęcia czynu ciągłego w zakresie zarzucanym aktem oskarżenia, sąd wyrokujący uniewinnia oskarżonego i nie umarza postępowania karnego z poszczególnych „etapów czasowych” przestępstwa ciągłego, lecz je eliminując, w uzasadnieniu wyroku wyjaśnia, dlaczego przypisany oskarżonemu czyn nie obejmuje pozostałych zachowań składających się na przestępstwo ciągłe.

e) art. 12 KK, a polegającą na niezastosowaniu tego przepisu w stosunku do całej zarzucanej oskarżonemu aktem oskarżenia działalności, w wyniku niedopatrzenia się przez sąd jednego z góry powziętego zamiaru odnoszącego się do wszystkich zachowań oskarżonego oraz uzależnienia zastosowania konstrukcji czynu ciągłego od zaistnienia

elementów niewchodzących do ustawowych przesłanek stosowania tej instytucji karnoprawnej w postaci tożsamości przedmiotu przestępstwa oraz podobnego sposobu działania, co w konsekwencji doprowadziło do podzielenia fragmentów czynu ciągłego i ich jako pojedynczych zachowań i podjęcia wobec nich odrębnych rozstrzygnięć karno-procesowych. Całość analizy sprawstwa oskarżonego prowadzi do uniewinnienia, natomiast rozczłonkowanie czyni możliwość selekcji materiału dowodowego, pomijanie faktu istoty leasingu zwrotnego, faktu niegospodarności, faktu braku bycia dłużnikiem.

f) art. 65 KK, gdyż przywołany przepis w brzmieniu obowiązującym przed jego nowelizacją, dokonaną ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy -Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 93, poz. 889) nie znajdował w ogóle zastosowania do sprawcy przestępstwa określonego w art 258 KK, ponieważ dopiero wskazana nowelizacja rozszerzyła kategorię sprawców mających odpowiadać według zasad określonych w art. 64 § 2 KK - m.in. o sprawców tego przestępstwa, i to z ograniczeniem wynikającym z art. 65 § 2 KK.

g) art. 294 § 1 KK w zw. z art. 413 § 2 KPK, gdyż w podstawie wymiaru kary powinien zostać umieszczony wyłącznie przepis z art. 294 § 1 KK bez nawiązywania do art. 286 § 1 KK, a tej sprawie sąd wpisał obie podstawy prawne. Przestępstwo z art. 294 § 1 KK jest typem kwalifikowanym, między innymi przestępstwa z art. 286 § 1 KK, przy czym pomiędzy tymi przepisami nie zachodzi zbieg kumulatywny, o jakim mowa w art. 11 § 2 KK (tak Kodeks Karny, Część szczególna, t. III, pod redakcją A. Zoila, Wydanie II, Zakamycze 2006 r. s.478-481 i powołane tam orzecznictwo).

h) art. 286 § 1 KK i art. 271 § 1 i 3 (...) poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie tej normy do oceny czynu oskarżonego nieprawidłowo do ustaleń faktycznych w części wstępnej wyroku, albowiem porównanie treści art. 76 § 1 KKS (w brzmieniu obowiązującym obecnie) i art. 286 § 1 KK prowadzi do oczywistego wniosku, że pierwszy z nich jest przepisem *lex specialis* w stosunku do drugiego. Znamiona przestępstwa z art. 76 § 1 KKS mieszczą się całkowicie w ogólniej ujętym opisie działania sprawcy przestępstwa z art. 286 § 1 KK, typizując szczególny rodzaj oszustwa prowadzącego do wyłudzenia nienależnego zwrotu podatkowej należności publicznoprawnej. Niczego nie zmienia w tej ocenie to, że w art. 76 § 1 KKS penalizuje się już samo narażenie na nienależny zwrot podatku, co oznacza przesunięcie progu sprawstwa na zachowanie, które stanowiłoby usiłowanie popełnienia oszustwa w rozumieniu an. 286 § 1 KK. Aktualnie wystawca faktury niemającej w ogóle odzwierciedlenia w stanie faktycznym, ma także obowiązek uiszczenia podatku VAT. Zatem przepisem, który należy zastosować przy kwalifikacji prawnej czynu polegającego na wyłudzeniu nienależnego zwrotu podatku VAT jest art. 76 § 1 KKS.

i) rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 286 § 1 KK poprzez zakwalifikowanie zachowań oskarżonego opisanych w części wstępnej wyroku Sądu jako czyny zabronione z art. 286 § 1 KK, podczas gdy działanie oskarżonego stanowić może tylko jedno przestępstwo określone w art. 76 § 1 KKS,

j) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, na skutek nieuwzględnienia tych wszystkich okoliczności stosunku prawnego łączącego przedsiębiorstwo oskarżonego z przedsiębiorstwem pokrzywdzonych które przemawiają na korzyść oskarżonego, całkowite pominięcie, braku postępowania cywilnego, zarzutów karnych skarbowych kierowanych przez US, nieuwzględnienie istoty umowy handlowej wiążącej strony leasingu zwrotnego, niewyjaśnienie okoliczności w odniesieniu do zakresu korzyści zamierzonej i osiągniętej, pobieżne i jednostronne określenie sytuacji ekonomicznej przedsiębiorstwa oskarżonego, bez określenia planu gospodarczego tego przedsiębiorstwa i tego, że oskarżony w jakimkolwiek momencie nie działa! w celu pokrzywdzenia innych podmiotów gospodarczych, dalej niewyjaśnienie okoliczności poszczególnych zdarzeń przy zmienionej kwalifikacji przez powiązanie zarzutu z art. 12 KK, całkowite nieuwzględnienie dokonanych przez oskarżonego spłat wierzytelności w wykonaniu umowy i po wygaśnięciu umowy -dla zaspokojenia wierzytelności,

k) naruszenie reguł prawa międzyczasowego określonych w art. 4 KK poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie, ponieważ przy orzekaniu o czyn zabroniony, który był popełniony w okresie obowiązywania ustawy poprzedniej, ponieważ sąd ma zawsze obowiązek rozważyć kwestię stosowania ustawy względniejszej dla sprawcy. Analiza akt sprawy potwierdza, że oskarżonemu zarzucono popełnienie czynu zabronionego od lipca 1998, a więc przed wejściem

w życie Kodeksu karnego z dnia 6 czerwca 1997 r., to jest przed dniem 1 września 1998 r. Oznacza to, że doszło do kolizji ustaw - obowiązujących w dacie popełnienia przypisanego przestępstwa i dacie orzekania - wobec której Sąd miał obowiązek zastosować regułę intertemporalne wskazane w art. 4 KK. Zgodnie z art. 4 § 1 KK jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową. Jednakże należy stosować ustawę poprzednio obowiązującą wówczas, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. Z treści wyroku Sądu wynika, że zastosowane „ustawę nową”, to jest Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. Świadczy o tym to, iż Sąd pierwszej instancji wymierzając oskarżonemu za przestępstwo według pkt III części wstępnej wyroku zastosował ustawę nową i surowszą. Uzasadnienie wyroku wskazuje przy tym, że sąd ten w ogóle nie dostrzegł faktu, iż w sprawie doszło do kolizji ustaw i nie dokonał oceny, która z tych ustaw jest względniejsza dla oskarżonego. Ustawą względniejszą dla sprawy, w rozumieniu art. 4 § 1 KK, jest ta ustawa, która po przeprowadzeniu kompletnej oceny wszystkich skutków zastosowania owych konkurujących ze sobą ustaw, in concreto przewiduje dla danego sprawcy łagodniejsze konsekwencje (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2006 r., V KK 282/06). W ocenianym przypadku takie konsekwencje przewiduje ta ustawa, która obowiązywała w czasie popełnienia przestępstwa. Przede wszystkim dlatego, że przewidywała inne terminy przedawnienia. Jeśli zważyć, że treść prawa jest zawsze znana sądowi orzekającemu (iura novit curia), to stanowisko, jakie zajął w tej kwestii Sąd, można tłumaczyć w jeden tylko sposób, ten mianowicie, że pominął zasadę kierowania się regułą prawa międzyczasowego, nakazującą stosowanie ustawy poprzednio obowiązującej, jeśli jest ona względniejsza dla sprawy (art. 4 § 1 KK). Na tej zasadzie przepis art. 2 ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r., nakazujący stosowanie przepisów o przedawnieniu w brzmieniu przez nią nadanym do czynów popełnionych przed wejściem jej w życie (gdy termin przedawnienia jeszcze nie upłynął), nie odnosi się do przepisu wydłużającego termin przedawnienia wyrokowania w sprawach o przestępstwa, co do których wszczęto postępowanie karne przeciwko osobie przed upływem podstawowych terminów przedawnienia. Miałby tu obowiązywać przepis art. 4 § 1 KK, nakazujący stosowanie ustawy dawnej. W myśl art 15 (...) z 1997 r., termin przedawnienia należało liczyć według przepisów Kodeksu karnego z 1997r., na co Sąd nie zwrócił uwagi. W dniu wejścia w życie tego Kodeksu termin przedawnienia karalności występku określonego w art. 286 § 1 KK (odpowiednik art. 204 § 2 KK z 1969 r.) wynosił 10 lat, a termin przedawnienia wyrokowania, wydłużający okres karalności w sytuacji, gdy przed jego upływem wszczęto postępowanie in personam - 5 lat (art. 102 KK). Z perspektywy uregulowań obowiązujących w chwili wejścia w życie Kodeksu karnego przedawnienie wyrokowania nastąpiłoby, jak nie przyjął Sąd Okręgowy, z końcem lutego 2010 r. Należy jednak zauważyć, że przed upływem tego terminu doszło do zmiany art. 102 KK, normującego przedawnienie wyrokowania. Stało się to na mocy ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, która weszła w życie z dniem 3 sierpnia 2005 r. (Dz.U. Nr 132, poz. 1109). W myśl art. 102 KK w nowym brzmieniu, w odniesieniu do przestępstw określonych w art. 101 § 1 pkt 1-3 KK, do której to kategorii należy czyn przypisany oskarżonemu, przedawnienie wyrokowania następuje z upływem 10 lat od zakończenia okresów przedawnienia karalności przestępstw wskazanych w tych przepisach. Sąd odwoławczy rozpoznając apelację wniesioną przez oskarżonego od wyroku sądu pierwszej instancji ma teraz obowiązek zbadać jego zasadność nie tylko w granicach środka odwoławczego, ale również z urzędu, niezależnie od nich, w celu stwierdzenia, czy nie zaistniała rażąca niesprawiedliwość tego orzeczenia. W judykaturze trafnie wskazuje się przy tym, że przy orzekaniu o czyn zabroniony, który był popełniony w okresie obowiązywania ustawy poprzedniej, sąd odwoławczy ma zawsze obowiązek rozważyć kwestię stosowania ustawy względniejszej dla sprawy, nawet niezależnie od granic zaskarżenia. Naruszenie reguł prawa międzyczasowego określonych w art. 4 KK, jeżeli nie zostaje skorygowane w postępowaniu odwoławczym, prowadzi bowiem może do rażącej niesprawiedliwości orzeczenia, a tym samym do uchybienia przepisowi art. 440 KPK (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2008 r., V KK 15/08). Dlatego wyrok sądu pierwszej instancji w pkt III części wstępnej wyroku wobec oskarżonego dotknięty jest rażąco obrazą prawa materialnego art. 4 § 1 KK. Stwierdzone uchybienia miały istotny wpływ na treść wyroku, gdyż w konsekwencji skutkują niesłusznym orzeczeniem wobec oskarżonego surowszego ograniczenia do skorzystania przez niego z terminu przedawnienia, które z uwagi na datę popełnienia przypisanego czynu, powinno mieć do niego zastosowania. Wprawdzie uchybienia te dotyczą orzeczenia sądu pierwszej instancji, niemniej jednak jest możliwe ich konwalidowanie w postępowaniu odwoławczym przez zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego albo przez uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Przy rozważaniu problemu względności ustaw (w tym w kontekście ustania karalności czynu) nie należy poprzestawać wyłącznie na porównaniu ustawy nowej z ustawą obowiązującą w dacie popełnienia przestępstwa, lecz należy brać pod

uwagę wszystkie zmiany stanu prawnego zaistniałe między datą popełnienia przestępstwa, a datą orzekania tak, by zgodnie z regułą opisaną w art. 4 § 1 KK doszło do oceny zachowania sprawcy czynu ciągłego przez pryzmat przepisów dlań najkorzystniejszych.

i) oskarżony zgłosił również zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez pozbawienie oskarżonego prawa do sądu w rozumieniu uregulowań obowiązujących w prawie wspólnotowym, oparciu orzeczenia na podstawie prawa polskiego z pominięciem praktyki stosowania prawa wspólnotowego w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z uwagi na art. 51 i 52 (załącznik) Traktatu z Lizbony zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską z dnia 13 grudnia 2007 r. (Dz.U. 2009 Nr 203, poz. 1569) jako *sui generis* wzorzec kontrolny w stosunku do przepisów polskiego Kodeksu postępowania karnego oraz wskazywanie na nadrzędność prawa wspólnotowego nad prawem wewnętrznym i „ściśle powiązaną z nią zasadę bezpośredniego skutku tego prawa”. W tej sprawie Sąd orzekający błędnie ustalał relacje i odpowiedzialność podatkową, cywilną bądź karną osób sprawujących zarząd firm w obrocie handlowym. Sąd bardzo nierzetelnie przypisał

oskarżonemu winę, bez zrozumienia norm handlowych - w taki sposób można skazać każdego jedynie w oparciu o pomówienie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art.427§1kpk w zw. z art.437§1 i 2kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie, L. S. (1), w całości od stawianych zarzutów.

W osobistej apelacji oskarżony J. S. (2) zaskarżył wyrok w części tj.:

w punkcie XXI umarzającym postępowanie karne o czyn zarzucony w punkcie XXV części wstępnej wyroku wobec mnie, J. S. (2), lecz jednocześnie uznającym zasadność oskarżenia jak i winę w części.

Zgodnie z art. 425 §2 k.p.k.oskarżony zaskarżył uzasadnienie wyroku w sprawie sygn. akt II K 1379/02. dotyczące zarzutu XXV części wstępnej wyroku oraz nie polegającą na prawdziwej informacji dotyczącej przeznaczenia kwoty 138 tys. zł wypłaconej w postaci czeków potwierdzonych przez Bank (...), zawartą w tym uzasadnieniu na stronie 10.

Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to: art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz niepostrzeżenie przy wyrokowaniu całokształtu całości ujawnionych w toku rozprawy głównej, skutkujące szeregiem nieprawidłowych stwierdzeń oraz ocen, w szczególności tego, że:

I. dowody osobowe w postaci interpretacji zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym sygn. akt. VI Ds. 27/01/s kilku członków założycieli Stowarzyszenia (...), co do faktu powołania tej organizacji pozarządowej w 1998 roku, mają decydującą wagę dowodową nad faktami i dowodami zgromadzonymi w procesie rejestracji i wielokrotnej jej weryfikacji przez sąd rejestrowy, tj. Sąd Wojewódzki / Sąd Okręgowy we Wrocławiu. Interpretacja zeznań kilku zastraszonych trudną własną sytuacją życiową członków założycieli Stowarzyszenia (...) nie jest w stanie umniejszyć faktu złożenia przez wszystkich 20. członków założycieli własnoręcznych podpisów na wymaganych ustawą „Prawo o stowarzyszeniach” dokumentach rejestrowych.

Sąd oparł się na zapisach zawartych w akcie oskarżenia wraz z uzasadnieniem sygn. akt VI Ds. 27/01/s, zwłaszcza co do rzekomego niespełnienia ustawowych wymogów ustawy „Prawo o stowarzyszeniach” przez założycieli, interpretacji zeznań w śledztwie złożonych zwłaszcza przez M. P. oraz M. C.. M. P., członek założyciel oraz do 2000r członek zarządu Stowarzyszenia (...). jako emerytka, osoba uczciwa, została przytłoczona kierowanymi wobec niej zarzutami karnymi skutkującymi osadzeniem jej pierwszy raz w życiu w areszcie śledczym w K. na długie 6 miesięcy i w tej sytuacji mocno przestraszona nie chciała mieć nic wspólnego ze Stowarzyszeniem (...). M. C., członek założyciel z 1998 roku. pewnie za namową swojego męża J. C., który jeszcze na parę miesięcy przed swoją śmiercią był kierowcą L. S. (1), składała zeznania już będąc w trudnej sytuacji wdowy i zastraszona obawą, że będzie solidarnie z pozostałymi założycielami spłacać kwotę ponad 8 mln zł z tytułu rzekomej niegospodarności w Stowarzyszeniu (...), z którym nie miała kontaktu

od 1998 roku. Dowody osobowe w postaci interpretacji zeznań obu tych osób nie mogą mieć większej wagi dowodowej od zeznań innych członków założycieli, aktywnie działających w Stowarzyszeniu (...). zarówno w fazie jego powołania i rejestracji, jak i w latach następnych, gdyż Stowarzyszenie (...) od 1998 roku jest zarejestrowaną przez Sąd organizacją społeczną, posiadającą nieprzerwanie osobowość prawną do chwili obecnej.

Twardymi dowodami w sprawie są:

- dowód: Postanowienie Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu z dnia 15.09.1998r sygn. akt II Ns Rej.St 209/98 (kopia w załączeniu)

- dowód: Postanowienie Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu z dnia 20.10.1998r sygn. akt II Ns Rej.St 297/98 (kopia w załączeniu)

- dowód: Postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej KRS z dnia

23.11.2007r sygn. sprawy WR.VI NS-REJ.KRS/(...), wpisujące do rejestru KRS bieżące zmiany w Stowarzyszeniu (...)
(kopia w załączeniu)

- dowód: Ustalenia Sądu Okręgowego we Wrocławiu zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 7.11.2011r w sprawie sygn. akt ITT K 24/06, dotyczące powołania Stowarzyszenia (...) - strony 1-5 uzasadnienia wyroku (kopia w załączeniu).

2. Sąd I Instancji powtórzył za nie polegającym na prawdzie twierdzeniem z aktu oskarżenia sygn. akt VI Ds. 27/01/s strona 70, wbrew ustaleniom dokonany podczas procesu sądowego, że ..L. S. (1) i J. S. (2) dokonali również wypłaty kwoty 138 tys. zł Stowarzyszenia (...) w Banku (...) o/W. nr (...). W toku śledztwa nie natrafiono na jakiegokolwiek dokumenty wskazujące na przeznaczenie tak wypłaconych środków na działalność statutową stowarzyszenia. " [str. 10 uzasadnienia wyroku]

Otóż na rozprawie głównej w sprawie sygn. akt II K 1379/02 w dniu 31.03.2005r złożył; - len jako oskarżony wyjaśnienia. W protokole z tej rozprawy zanotowano: „ (...) Pragnę stwierdzić, że subkonto w III oddziale Banku (...) utworzone zostało w celu real: i i wydania 3 czeków potwierdzonych przez bank na kwoty 78 tysięcy zł, 30 tysięcy zł i 30 tysięcy zł. Pieniądze z 2 czeków na kwoty 78 tysięcy i 30 tysięcy zł przeznaczone zostały na zakup udziałów Spółki Polskiego Związku Niewidomych w C., 3 czek na kwotę 30 tysięcy zł został przeznaczony na subwencję dla (...) zgodnie z zawartym ze stowarzyszeniem porozumieniem, (tom IV' - akt notarialny, tom VII K - 174). Nie zgadzam się więc ze sformułowaniem aktu oskarżenia zawartym na k— 70 odnoszącym się do kwoty 138 tysięcy zł. (...)" [protokół z rozprawy głównej z dnia 31 marca 2005 roku - karta 1023 akt sprawy sygn. akt II K 1379/02].

Tak wydatkowane środki na pewno mieściły się w głównych celach statutowych Stowarzyszenia (...)

- dowód: Protokół z rozprawy głównej z dnia 31 marca 2005 roku sygn. akt II K 1379/02 karty 1022 - 1024 (kopia protokołu w załączeniu).

Na podstawie art.427§1kpk oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od czynu zarzuconego w punkcie XXV części wstępnej wyroku w zakresie dotyczącym punktu XXI orzeczenia, wykreślenie nie polegającej na prawdzie informacji zawartej w uzasadnieniu wyroku dotyczącej procesu rejestracji Stowarzyszenia (...) oraz wykreślenie nie polegającej na prawdzie informacji zawartej w uzasadnieniu wyroku dotyczącej przeznaczenia kwoty 138 tys. zł wypłaconej w postaci czeków potwierdzonych przez Bank (...).

Obrońca D. G. zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyrokowania - polegający na bezzasadnym i dowolnym przyjęciu, w konkretnych okolicznościach tej sprawy i w oparciu zebrany w sprawie materiał dowodowy - że oskarżona D. G. działając wspólnie i w porozumieniu z R. P. (1), L. S. (1) oraz B. P., w cehi osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez przygotowanie i przedłożenie dokumentów podających fałszywe okoliczności dotyczące praw własności wtryskarki

(...), nr fabr. (...), stanowiącej przedmiot leasingu, usiłowała doprowadzić firmę (...) S.A. w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, a tym samym błędne przyjęcie, że oskarżona działała z winy umyślnej i to w zamiarze bezpośrednim, mimo że z zebranych dowodów wynika, iż nie miała ona jakiegokolwiek zamiaru popełnienia czynu zabronionego (i co w konsekwencji doprowadziło do obrazy przepisów prawa materialnego :j. art. 286§1 k.k., art. 294§1 k.k. oraz art. 270§1 k.k. wskutek ich niezasadnego - w przypadku oskarżonej - zastosowania), gdy tymczasem ustalenia poczynione w toku postępowania karnego w niniejszej sprawie i zebrane dowody świadczą jednoznacznie o tym, że nie może być mowy o jakimkolwiek działaniu oskarżonej ukierunkowanym na pokrzywdzenie w/w podmiotu (co jest przecież *conditio sine quo non* bytu przestępstwa opisanego w powołanym przepisie), t.j. działaniu podjętym przez nią z góry powziętym zamiarem do prowadzenia spółki (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem; ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny sprawy nie pozwala na dokonanie ustalenia, że zawiera on znamiona czynu zabronionego opisanego w powołanym przepisie, jak też jakimkolwiek innym przepisem Kodeksu karnego, a to wobec braku podmiotowo-przedmiotowych przesłanek odpowiedzialności,

2/ obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia (wyroku), polegającą na naruszeniu w szczególności przepisów art. 410 i 424§1 k.p.k. -poprzez pominięcie jako podstawy orzekania i w rozważaniach Sądu zawartych w uzasadnieniu wyroku w sposób określony w powołanym przepisie - zebranych w sprawie dowodów, w szczególności z wyjaśnień osk. R. P. (1), B. P. oraz samej oskarżonej, z których wynikało jednoznacznie, że - aczkolwiek oskarżona formalnie sprawowała funkcję prezesa zarządu spółki Centrum (...) sp. z o.o. - to jednak, co bezsporne, nie dysponowała głębszą wiedzą na temat działalności firmy i zaciąganych przez nią zobowiązań, a jej rola sprowadzała się do czynności czysto księgowych i ewentualnego podpisywania niezbędnych dokumentów - co w tej sprawie ma kardynalne znaczenie i istotny wpływ dla dokonania prawidłowej oceny działania oskarżonej i jej rzeczywistych zamiarów w aspekcie zarzuconej jej aktem oskarżenia odpowiedzialności karnej,

III. na zasadzie art.427§1, art.437§1 i 2, 414§1 w zw. z art.17§1i 2 kpk wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Obrońca oskarżonych B. P. i R. P. (1) zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający

- wyrażeniu nietrafnego poglądu, że oskarżeni działali z winy umyślnej i w zamiarze bezpośrednim, mimo że z zebranych dowodów wynika, iż nie mieli oni zamiaru popełnienia czynu zabronionego, co doprowadziło do obrazy przepisów prawa materialnego art. 286 k.k. i 270 § 1 k.k. wskutek ich ich niezasadnego zastosowania.

- błędnym ustaleniu, że B. P. i R. P. (1) wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami usiłowali doprowadzić firmę (...) S.A. z siedzibą w W., oddział w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości bo wynoszącej 375 540 zł, podczas gdy Uzasadnieniu Wyroku Sąd I instancji stwierdził, że cena za jaką Spółka (...) S.A. miała kupić wtryskarkę od Centrum (...) miała wynosić 280 600 zł.

II. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to:

a) art. 7 **k.p.k.** polegającego na całkowicie dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego zebranego w sprawie, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, co skutkowało wyciągnięciem wniosków sprzecznych z zebraniem materiałem dowodowym, który prawidłowo oceniony pozwalał na dokonanie ustaleń faktycznych jednoznacznie uniemożliwiających przypisanie oskarżonym winy zarzucanego przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 k.k. i art. 270 1 w zw. z art. 11 k.k.

b) art.4,5 i 7 kpk w zw. z art **410 k.p.k.** poprzez oparcie rozstrzygnięcia w sprawie jedynie na części okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i ocenę tych okoliczności w sposób przekraczający zasadę swobodnej oceny dowodów, poprzez pominięcie wyjaśnień oskarżonych, a także nie ustaleniu związku przyczynowego pomiędzy działaniem B. P. i R. P. (1) i zachowaniem pokrzywdzonego i rezultatem w postaci niekorzystnego rozporządzenia

mieniem przez tego ostatniego. Nie jest zatem możliwe popełnienie oszustwa poprzez niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego, które dokonuje się bez jego wiedzy bądź udziału.

c) art. **424 § 1 k.p.k.**

- poprzez brak wystarczającej analizy prawnej dokonanego rozstrzygnięcia i wyjaśnienia w sposób wyczerpujący podstawy prawnej wyroku. Sąd Rejonowy wskazał jedynie podstawę prawną wydanego rozstrzygnięcia, podczas gdy zgodnie z art. 424 k.p.k. uzasadnienie powinno zawierać wyjaśnienie podstawy prawnej zapadłego rozstrzygnięcia i wskazywać, dlaczego dany pogląd prawny sąd uznaje za trafny i z jakich powodów. Nie wystarczy przy tym wymienienie tylko zastosowanych przepisów, ale należy wyjaśnić sposób ich wykładni i zastosowanie (**tak też SN z 28.02.1983 r., II KR 25/83**).
- brak szczegółowych ustaleń faktycznych pozwalających na weryfikację materiału dowodowego,
- brak odniesienia się do wielu przeprowadzonych istotnych dowodów,
- d) art. **167 k.p.k.** poprzez brak przeprowadzenia dostatecznego postępowania dowodowego w zakresie kondycji (...) spółki Centrum (...) i ustalenie a priori, że wdacie zakupu wtryskarki, jak również w dacie dokonania przelewu, Centrum (...) nie dysponowało odpowiednią kwotą rozwalającą na sfinalizowanie transakcji,

Z uwagi na powyższe w oparciu o przepis art.437§1kpk i wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych B. P. i R. P. (1) od zarzucanych im czynów,

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponowne; rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca I oskarżonego J. S. (1) i oskarżonej M. P. zaskarżył wyrok w części na korzyść J. S. (1) tj. w pkt. XII – w całości oraz w części na korzyść M. P. tj. w pkt. XV, XVI, XIX- w całości wnosząc o zmianę w tym zakresie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od przypisanych im czynów.

Jako uzasadnienie zgłoszonych wniosków obrońca sformułował następujące zarzuty:

1/błąd w ustaleniach faktycznych przy etach za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść wyroku a mianowicie przypisanie oskarżonemu, że w okresie od 28 lipca 1999 roku do 24 września 1999 roku doprowadził do szkody w kwocie 94437,80 zł w sytuacji gdy od 30 marca 1999 nie był prezesem spółki z o.o. (...).

2/obraza przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku a polegającej na naruszeniu zasad art,424§1 ust.1 kpk w zakresie braku uzasadnienia przyjęcia winy oskarżonego J. S. (1) odnośnie przypisanego mu czynu z punktu XII wyroku/karta 133 oraz 137-138 zaskarżonego wyroku/

II. Odnośnie M. P.:

1/błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mającą wpływ na treść wyroku a mianowicie ustalenie, że działania oskarżonej wyczerpały znamiona przestępstw opisanych w art. 277§1 i §3 kk oraz 286§1 kk a przyssanych punktami XV i XVI zaskarżonego wyroku bez opisanie i przypisania M. P. działań wyczerpujących znamiona występów umyślnych z powyższych artykułów kk.

2/obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj.brak spełnienia przez Sąd Rejonowy przesłanek z art.424§1 ust,1 kpk w zw. z art.4 kpk,art.5§2 kpk oraz art.7 kpk. odnośnie czynów przypisanych M. P. w punktach XV i XVI zaskarżonego wyroku.

Obrońca II oskarżonej M. P. zaskarżył wyrok w części tj. w pkt. XV, XVI, XVII, XIX, XXX zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania stanowiącą bezwzględną przesłankę odwoławczą, opisaną w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k., polegającą na tym, że Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia orzekł w sprawie, dla której wobec przedstawionych oskarżonej zarzutów, kwalifikowanych między innymi z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 k.k., wyłącznie właściwym rzeczowo był Sąd Okręgowy, czyli Sąd wyższego rzędu;

II. obrazę przepisów postępowania stanowiącą bezwzględną przesłankę odwoławczą, opisaną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., polegającą na sprzeczności w treści orzeczenia uniemożliwiającej jego wykonanie, albowiem Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia orzekł w pkt XIX wyroku wobec oskarżonej M. P. karę łączną pozbawienia wolności, którą w punkcie XXXI części dyspozytywnej warunkowo zawiesił, nie orzekając jednocześnie wymiaru okresu próby;

III. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to przepisu art. 414 § 1 zd. II kp.k wzw. z art. art. 17 § 1 pkt 1 i 2 kp.k, polegające na niesłusznym umorzeniu postępowania karnego, co do czynu opisanego w pkt XXII części wstępnej wyroku, z powołaniem się na przedawnienie karalności, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym w szczególności akta rejestrowe dotyczące Stowarzyszenia (...), świadczą o legalności dokumentacji, złożonej w Sądzie rejestrowym, zachowań oskarżonej działającej zgodnie z przepisami prawa w ramach w pełni legalnych zarejestrowanych podmiotów gospodarczych, co winno doprowadzić do uniewinnienia oskarżonej od tego czynu, tym bardziej, że Sąd I instancji zaniechał samodzielnego ustalenia prawidłowości przebiegu procesu rejestracji

Stowarzyszenia (...), oddalił wnioski o powołanie biegłego z zakresu grafologii, a ponadto pominął bardzo istotne fakty, a mianowicie dwukrotną odmowę uwzględnienia wniosku Prokuratury Okręgowej w Krakowie o wykreślenie Stowarzyszenia (...) z rejestru stowarzyszeń;

IV. obrazę przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 424 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegającą na dowolnej, a nie swobodnej, ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, prowadzącą do niesłusznego uznania, że oskarżona w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1) i innymi osobami, pełniąc funkcję prezesa Spółki z o.o. Przedsiębiorstwo (...), doprowadziła firmę Zakłady (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 110.285,56 zł, albowiem zawarła dnia 6 września 2000 r. umowę o współpracy, w oparciu o którą wydano towar, wprowadzając pokrzywdzoną spółkę w błąd co do możliwości płatniczych i zamiaru uregulowania należności za pobrany towar, podczas gdy w rzeczywistości ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że oskarżona nie miała zamiaru pokrzywdzenia tej firmy, ani też swoim zachowaniem nie zrealizowała żadnego elementu warunkującego możliwość przypisania jej sprawstwa i winy w zakresie zarzuczonego jej czynu,

V. obrazę przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 424 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegającą na dowolnej, a nie swobodnej, ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, prowadzącą do niesłusznego uznania, że oskarżona w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1) i innymi osobami, pełniąc funkcję prezesa Spółki z o.o. Przedsiębiorstwo (...), usiłowała doprowadzić firmę Centrum (...) S.A. w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, albowiem podpisała fakturę VAT nr (...) na zakup wtryskarki (...) o wartości 417.240 zł brutto, którą posłużył się następnie R. P. (1), przez co pomogła L.

S. i R. P. (1) we wprowadzeniu w błąd pracowników Centrum (...) SA. w K. co do tytułu prawnego do dysponowania tym środkiem trwałym, możliwości płatniczych i zamiaru uregulowania należności z tytułu zawartej umowy leasingowej, podczas gdy w rzeczywistości ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że oskarżona nie miała zamiaru pokrzywdzenia tej firmy, ani też swoim zachowaniem nie zrealizowała żadnego elementu warunkującego możliwość przypisania jej sprawstwa i winy w zakresie zarzuczonego jej czynu.

Mając na uwadze powyższe, w przypadku uwzględnienia zarzutu sformułowanego w pkt I i II niniejszej apelacji, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

Natomiast w przypadku nieuwzględnienia zarzutu sformułowanego w pkt I niniejszej apelacji, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł, aby Sąd Odwoławczy działając na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k.:

1. zmienił zaskarżony wyrok, orzekł odmiennie co do istoty sprawy i uniewinnił oskarżoną M. P. od wszystkich zarzucanych jej czynów, ewentualnie
2. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca II oskarżonego J. S. (1) zaskarżając wyrok w części tj. w pkt. XII i XIV zarzucił

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na bezzasadnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że oskarżony działał w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z L. S. (1), M. P. i innymi osobami wykorzystując działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firmy Przedsiębiorstwo (...) -Produkcyjne (...) sp. z o.o. pełniąc funkcję prezesa zarządu tej firmy, poprzez złożenie zamówienia długoterminowego na dostawy folii trój warstwowej pęcherzykowej, z której to umowy faktycznie nie zamierzał się wywiązać, wprowadził w ten sposób w błąd kontrahenta, co do zamiaru i możliwości uregulowania należności za wydany towar, doprowadzając w konsekwencji do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 94.437,80 zł, na szkodę Zakładu (...) S. A. a w szczególności nabył w oparciu o faktury VAT towar o łącznej wartości jak wyżej, dokonując na jego zakup przedpłaty w wysokości 10.000,00 zł pomimo, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż oskarżony (na podstawie pełnomocnictwa szczególnego) z umocowania Prezesa (...) sp. z o.o. będąc ponadto wpisany jeszcze do KRS jako Prezes Spółki dokonywał czynności związanych ze zwykłym obrotem gospodarczym dokonując jednokrotnie zamówienia folii pęcherzykowej do (...) S. A. i podpisał ponadto weksel będący zabezpieczeniem tej umowy, z której to się wywiązywał i chciał się wywiązać;

2) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie przez Sąd Orzekający, że oskarżony dokonując jednego zamówienia w (...) S. A. działał w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, podczas gdy był to tylko jeden czyn, dokonany jako jednorazowa czynność w obrocie gospodarczym, gdzie sformułowanie w podobny sposób nie zawiera się w normie art. 12 k.k.;

3) obrazę przepisów prawa procesowego a to art. 7, 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. poprzez brak wyjaśnienia przez Sąd Orzekający pomimo takiego obowiązku, czy oskarżony dokonał przestępstwa umyślnie czy też nieumyślnie, podczas gdy Sąd orzekający przyjął bezkrytycznie działanie umyślne oskarżonego, natomiast w uzasadnieniu nie podał, dlaczego dopatrywał się tej umyślności albo nieumyślności oraz jakie fakty przyznał za udowodnione lub nieudowodnione i na jakich w tej mierze się oparł dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych;

4) obrazę przepisów prawa procesowego a to art. 413 § 2 pkt. 2 k.p.k. poprzez błędne jego zastosowanie przejawiające się w nieprawidłowym określeniu okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania, który powinien być liczony od 10 lipca 2001 roku do 31 stycznia 2003 roku a nie jak uczynił to Sąd Orzekający od 14 listopada 2000 roku do 31 stycznia 2003 roku;

5) obrazę przepisów prawa procesowego a to art. 4, 6, 7, 92, 410, 424 § 1 i 2 k.p.k. polegającą na tym, że Sąd I Instancji nie dokonał kompleksowej oceny wyjaśnień oskarżonych i świadków składanych w toku całego postępowania karnego a wyrokując oparł się wyłącznie na zeznaniach pokrzywdzonego i wybiórczo niektórych świadków, podczas gdy obowiązkiem Sądu było dokonanie oceny wyjaśnień i wskazanie w uzasadnieniu, dlaczego innym wyjaśnieniom świadków i stron Sąd nie dał wiary, co w konsekwencji tego naruszenia doprowadziło do uznania bezzasadnie winy oskarżonego J. S. (1), bez przeprowadzenia jakichkolwiek ustaleń zawartych w art. 424 § 1 i 2 k.p.k ograniczając tym samym prawo oskarżonego do obrony materialnej;

6) obrazę przepisów prawa procesowego art. 4, 6, k.p.k. w zw. art. 170 § 1 k.p.k. polegającą na oddaleniu przez Sąd Orzekający wniosku dowodowego oskarżonego w postaci dowodu z opinii biegłego na okoliczność braku

wprowadzenia w błąd kontrahenta i stwierdzenia w tej opinii braku doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S. A., co skutkowało ograniczeniem prawa do obrony oskarżonego;

7) obrazę przepisów prawa procesowego a to art. 424 § 2 k.p.k. poprzez brak wskazania przez Sąd Orzekający w uzasadnieniu wyroku przesłanek, które zgodnie z art. 53 k.k. stanowią podstawę zastosowania przez Sąd I instancji art. 33 § 1, 2 i 3 k.k., który miał wpływ na wysokość wymierzonej sprawcy na podstawie tego przepisu - kary grzywny;

8) rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do oskarżonego J. S. (1) przez Sąd Orzekający wyrażającą się w jej charakterze i wysokości - 2 lat, gdyż oskarżony przed popełnieniem czynu zarzucanego mu w części wstępnej wyroku w punkcie XVII ww. orzeczenia przestrzegał porządku prawnego i mimo to został niesłusznie zatrzymany i tymczasowo aresztowany, co przy takich przesłankach stoi w sprzeczności z dyrektywami sądowego wymiaru kary wymienionymi w art. 53 § 1 i 2 k.k.

W związku z podnoszonym zarzutem, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł na podstawie 437 § 1 i 3 k.p.k. o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;

względnie o:

2. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ze wskazaniem konieczności przeprowadzenia dowodów w zakresie opinii biegłego.

Oskarżony J. S. (1) w osobistej apelacji zaskarżając wyrok skazujący zarzucił

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1)obrazę przepisów postępowania: art. 2 § 1 pkt 1, art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 424 § 1 kpk, polegającą na tym, iż Sąd rozstrzygnął nasuwające się wątpliwości na moją niekorzyść, przez uznanie mnie winnym, zamiast mnie uniewinnić.

2)obrazę art. 63 § 1 kk - na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary pozbawienia wolności zalicza się okres faktycznego pozbawienia wolności do danej sprawy, to jest czas, w jakim właśnie w związku z tokiem postępowania w danej sprawie, a nie w innej sprawie, oskarżony pozbawiony był wolności jeszcze przed uprawomocnieniem się wyroku. W niniejszej sprawie Sąd błędnie ustalił i zaliczył okres tymczasowego aresztowania mojej osoby. W rezultacie zaliczenie kary tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności oznacza uczynienie uporządkowania sprawy po bezprawnym tymczasowym aresztowaniu, którego nie powinno być, gdyż nie istniały podstawy do zastosowania tej kary. Z pewnością to błędne wyliczenie wymiaru mojego tymczasowego aresztu miało bezpośredni niekorzystny dla mnie wpływ na wymiar orzeczonej kary, niezależnie od tego, że ta kara według wyroku nie powinna mieć miejsca.

3)rażące naruszenie przepisu art. 7 kpk, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, podjęcie tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób uniemożliwiający ustalenie prawdy obiektywnej oraz sformułowania w ramach tej oceny niesłusznych merytorycznie wniosków, iż dokonałem zarzucanego mi ciągu przestępstw, chociaż brak jest pokrzywdzonego, zwłaszcza że dokonałem nie ciągu czynów, lecz jednorazowej czynności handlowej złożenia zamówienia u producenta, wraz z wymaganym zabezpieczeniem transakcji.

4)rażącą obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku, to jest art. 424 kpk, poprzez nierozważenie i nieustosunkowanie się przez Sąd I instancji do wszystkich wniosków obrony podniesionych w rozprawie, a dotyczących zarzutu XVII postawionego mi, co w istotny sposób naruszyło prawo oskarżonego do obrony w postępowaniu karnym.

5)obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, to jest art. 410 kpk, polegającą na oparciu orzeczenia w przedmiotowej sprawie tylko na części materiału dowodowego, która zdaniem Sądu potwierdzała oskarżenie, z pominięciem dowodów, które je podważały.

6)art. 424 § 1 kpk, polegającą na nieodniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do istotnych kwestii mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy - a mianowicie okoliczności, że świadek oskarżenia W. R. jest chory psychicznie i jego zeznania nie są wiarygodne, a mimo to akt oskarżenia opiera się na nich w wielu kwestiach.

7)art. 4, 7, 410 i 424 § 1 pkt 1 kpk, wyrażającą się w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego, z wyeliminowaniem potrzeby stworzenia opinii biegłych, dotyczącej wpływu wadliwej reprezentacji spółki przez osobę niebędącą już członkiem jej zarządu, lecz nadal figurującej w rejestrze KRS, umocowanej jednak oddzielnie do czynności złożenia zamówienia. Takie czynności zachowały pełną ważność prawną w obrocie gospodarczym, oraz były prawnie wiążące zarówno dla spółki (...), jak i dla Z. E. B., a dodatkowo zostały zabezpieczone imiennym wekslem in blanco.

8)art. 170 § 1 i art. 174 kpk, przez oddalenie wniosków dowodowych obrony bez wskazania przez Sąd przesłanek takiej decyzji oraz oparcie ustaleń na podstawie aktu oskarżenia, przez jego całkowite przepisanie w uzasadnieniu wyroku, co miało bezpośredni wpływ na treść wyroku.

9)art. 97 w zw. z art. 4 kpk, polegającą na rezygnacji przez Sąd ze sprawdzenia okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a konkretnie tego, czy swoim zachowaniem w ogóle wyczerpałem znamiona przepisu kodeksu karnego o oszustwie w czynie ciągłym, zwłaszcza że istnieje przekonanie o tym, że cały akt oskarżenia sygn. akt VI Ds. 27/01 Prokuratury Okręgowej w Krakowie jest niemerytoryczny, błędny kodeksowo i w pełni chybiony.

10)art. 413 § 2 pkt 1 kpk, polegającą na dokonaniu niepełnego opisu czynu, nieodpowiadającego wymogom zastosowanych przepisów prawa materialnego, przez brak konkretnych dat, co skutkowało przyjęciem przez Sąd za zarzutami prokuratora, że w tym samym czasie dwie różne osoby pełniły funkcję jednosobowego zarządu spółki (...). Przeczy takiej możliwości ważna prawnie konstytutywna uchwała właścicieli 100% udziałów spółki o dokonaniu zmiany w pełnieniu funkcji prezesa zarządu (...) Sp. z o.o., czego ani prokuratura (...), ani Sąd I instancji nie uwzględnił.

11)rażącą obrazę przepisów postępowania, a to art. 4 kpk, art. 6 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk, art. 410 kpk, poprzez brak wszechstronnej i wnikliwej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie rozważenie wszystkich istotnych okoliczności sprawy i pominięcie w ocenie Sądu tych mających kluczowe znaczenie faktów, które miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie kwestii odpowiedzialności karnej, nie przeprowadzeniu dowodów stanowiących podstawę przypisania mojej osobie sprawstwa, a oparcie się w tej mierze tylko na treści aktu oskarżenia, co ograniczyło prawo do obrony oskarżonego.

12) art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 6 kpk w związku z art. 398 kpk i art. 399 § 1 kpk, na skutek ich niezastosowania, bądź niewłaściwego stosowania, na skutek nienależytego uwzględnienia dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego i pominięcia wniosku o powołanie w postępowaniu sądowym biegłego z zakresu obrotu gospodarczego i spłaty należności w cywilnym postępowaniu sądowo-nakazowym. Oszustwo jest przestępstwem kierunkowym, gdyż warunkiem odpowiedzialności jest działanie czy zaniechanie sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zamiar bezpośredni o szczególnym zabarwieniu związanym z celem działania sprawcy oznacza, że elementy przedmiotowe oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca oszustwa nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć użyć w tym celu określonego sposobu działania czy zaniechania. W związku z tym do przestępstwa oszustwa nie dochodzi zarówno wtedy, jeżeli jeden z przedstawionych elementów nie jest objęty świadomością sprawcy, jak i wówczas, jeżeli któregoś z nich sprawca nie chce, lecz tylko się godzi. W przypadku działania sprawcy w zamiarze ewentualnym nie dochodzi więc do popełnienia występku oszustwa przewidzianego w art. 286 § 1 kk. Ja w swoim działaniu wobec Z. E. B. nie spełniałem żadnego z tych powyższych warunków, koniecznych do tego, aby móc przypisać mojej osobie czyn oszustwa według art. 286 § 1 kk.

13)art. 167 i 352 kpk, poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu przez Sąd dowodów w celu zweryfikowania notatki śledczych J. P. (2) i M. W., choć stan sprawy tego wymagał, gdyż notatka ta była podstawą mojego aresztowania na 19. miesięcy.

14)art. 4 i 410 kpk, wskutek pominięcia podczas wyrokowania szeregu istotnych okoliczności przemawiających na moją korzyść, zwłaszcza fakt, że ja nie miałem wpływu na stan realizacji płatności za dostawy, gdyż realizował je istniejący zarząd spółki (...), w skład którego ja już nie wchodziłem od dawna.

Na podstawie art. 438 pkt 3 kpk oraz art. 427 § 2 kpk oskarżony zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, że dopuściłem się czynu oszustwa, zarzucanego mi w akcie oskarżenia, mimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających z dowodów zgromadzonych przez Sąd. Sąd potraktował wszystkie ważne dowody w mojej sprawie, dotyczącej relacji z Z. E. B., w sposób całkowicie dowolny i z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, bez uwzględnienia specyfiki relacji finansowych w obrocie gospodarczym, oraz bez dostrzeżenia braku znamion oszustwa w moim działaniu dla ratowania miejsc pracy w Spółdzielni (...) w R.. Z motywów wyroku wynika bowiem tylko to, że przyjęta przez Sąd wersja mojej winy jest dla Sądu I instancji wersją jedynie możliwą, wykluczającą przyjęcie jakiegokolwiek innego stanu faktycznego. Przy tym Sąd stwierdza przecież wyraźnie, że odpowiedzialność moja wynika z materiału dowodowego z aktu oskarżenia, którego przecież nierzetelność jest widoczna przecież w każdym zarzucie.

2) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że wprowadziłem w błąd kontrahentów z Z. E. B. co do zamiaru wywiązania się ze zobowiązań spółki (...), i że działałem z zamiarem bezpośrednim wyłudzenia dostaw, za które rzekomo spółka (...) nie zamierzała zapłacić. Nigdy nie miałem takich zamiarów, a realizacja płatności za dostawy była poza mną, zajmował się tym aktualny zarząd spółki (...). Ja nie mogłem ani zakładać, ani przewidywać w przyszłości przebiegu rozliczeń finansowych pomiędzy Zakładami w B. i spółką (...). Mój udział w sprawie był jednorazowy i w dobrej wierze.

3) poprzez niezasadne ustalenie na podstawie faktów i dowodów, że dopuściłem się zarzucanego mi czynu z winy nieumyślnej i że zachodzą przesłanki do zastosowania wobec mnie art. 286 § 1 kk.

4) poprzez przyjęcie - wbrew obowiązującemu prawu, zeznaniom świadków oraz wyjaśnieniom innych oskarżonych - iż dopuściłem się zarzucanego czynu zabronionego według pkt. XVII części wstępnej wyroku, podczas gdy okoliczności sprawy oraz prawidłowa i całościowa wykładnia materiału dowodowego, a w szczególności okoliczności działań gospodarczych w stosunku do podmiotu rzekomo pokrzywdzonego, czyli Z. E. B., prowadzą do wniosku, iż nie popełniłem zarzucanego mi czynu z art. 286 §1 kk. Moje działanie w momencie składania zamówienia na folię opakowaniową miało co prawda formalną wadę prawną, ze względu na reprezentację spółki (...), jednak nie zachodzi tu tzw. nieważność bezwzględna tych czynności prawnych. Taką ocenę prawną potwierdziła uchwała Sądu Najwyższego w składzie siedmiu sędziów z 14.09.2007r sygn. III CZP 31/07, a zwłaszcza bazująca na tej uchwale uchwała Sądu Najwyższego z 5.12.2008r sygn. III CZP

124/08. Zrealizowane przeze mnie czynności zachowywały w okresie późniejszym skuteczność prawną dla obu stron, tj. dla dłużnika (...) Sp. z o.o. oraz dla wierzyciela (...) S.A.

Na podstawie art. 438 pkt 1 kpk oraz art. 427 § 2 kpk oskarżony zarzucił obrazę prawa materialnego, polegającą na niewłaściwym zastosowaniu przepisów prawa, a mianowicie:

1) art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, poprzez zastosowanie tej normy do oceny mojego czynu nieprawidłowo w stosunku do ustaleń faktycznych w części wyroku, gdyż przypisując popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 kk należy wykazać, że obejmowałem swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że rzekomo wprowadzam w błąd inną osobę (względnie wyzyskuję błąd), ale także i to, że doprowadzam

ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - i jednocześnie chcę wypełnienia tych znamion. Aby można było przypisać popełnienie przestępstwa ciągłego z art. 286 § 1 kk przy zastosowaniu konstrukcji ciągu przestępstw, sąd winien wykazać, że ja popełniłem więcej niż jednorazową czynność handlową oraz że w dacie zawierania umowy z kontrahentem miałem świadomość, że nikt za dostarczony towar nie ma zamiaru zapłacić, a więc, że rzekomo nastąpić ma wyłudzenie towaru. Przeczy takiemu przekonaniu śledczych, a za nimi Sądu I instancji podpisany przeze mnie i złożony u dostawcy jako zabezpieczenie dostaw mój imienny weksel in blanco. W tym aspekcie ocenie należało poddać każde ogniwo czynu wchodzące w skład rzekomego ciągu moich przestępstw. W niniejszej sprawie Sąd nie sprostął powyższej zasadzie. Przestępstwo z art. 286 § 1 kk jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa karna wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując działanie musi mieć wyobrażenie pożądanej dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. W niniejszej sprawie Sąd nie ustalił mojego sprawstwa prawidłowo, nie ustalił dowodowo, czy wzbogaciłem się kosztem innych podmiotów gospodarczych. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć tego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 kk należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (L. Gardocki, Prawo karne, Warszawa 2008, s. 306). Przekładając powyższe poglądy na realia niniejszej sprawy należy stwierdzić, że aby można było przypisać mi popełnienie przestępstwa ciągłego z art. 286 § 1 kk przy zastosowaniu konstrukcji ciągu przestępstw, Sąd winien wykazać, że stan taki w moim działaniu w ogóle miał miejsce. Sąd I instancji nie powinien ograniczać się do aprobaty ocen i poglądów zaprezentowanych przez prokuratora w akcie oskarżenia.

2) oskarżony zgłosił również zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez pozbawienie oskarżonego prawa do sądu w rozumieniu uregulowań obowiązujących w prawie wspólnotowym, oparciu orzeczenia na podstawie prawa polskiego z pominięciem praktyki stosowania prawa wspólnotowego w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z uwagi na art. 51 i 52 (załącznik) Traktatu z Lizbony zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską z dnia 13 grudnia 2007 r. (Dz.U. 2009 Nr 203, poz. 1569) jako sui generis wzorzec kontrolny w stosunku do przepisów polskiego Kodeksu Postępowania Karnego oraz wskazywanie na nadrzędność prawa wspólnotowego nad prawem wewnętrznym i ściśle powiązaną z nią zasadą bezpośredniego skutku tego prawa. W mojej sprawie Sąd orzekający błędnie ustalał relacje i odpowiedzialność cywilną bądź karną osób sprawujących zarząd firm w obrocie handlowym. Sąd bardzo nierzetelnie przypisał mojej osobie winę, bez zrozumienia norm handlowych - w taki sposób można skazać każdego przedsiębiorcę jedynie w oparciu o pomówienie.

IV. J. S. (1) wskazał również na rażącą niewspółmierność kary i jej niesłuszne zastosowanie przez przekroczenie formalnych uprawnień w ramach zarzutu XVII części wstępnej wyroku.

Na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 4 kpk wyrokowi temu zarzucił też:

1) rażącą niewspółmierność wymierzonej kary, która nie wynika z materiału dowodowego.

2) rażącą niewspółmierność wymierzonej kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy, wynikającej ewentualnie z przekroczenia posiadanych uprawnień, co uczyniłem w dobrej wierze i ze świadomością pomocy Spółdzielni (...) w R.. Kara ta nie zaspokaja społecznego poczucia sprawiedliwości. W niniejszej sprawie wymierzona mi kara jest jedynie usprawiedliwieniem zastosowanego wcześniej wobec mnie tymczasowego aresztowania i zalegalizowania bezprawia, jakie miało miejsce z uwagi na zastosowaną wobec mnie dolegliwość „aresztu wydobywczego” przez prokuratora Marka Welnę, a następnie przedłużania tego stanu aż do 19. miesięcy przez prokuratora Rafała Babińskiego - obaj wówczas z Prokuratury Okręgowej w Krakowie.

Mając powyższe zarzuty na uwadze, na podstawie art. 427 § 1 kpk w zw. z art. 437 § 1 i 2 kpk, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie, go w całości od stawianych zarzutów.

Oskarżony M. A. w osobistej apelacji zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

- 1) obrazę przepisów prawa procesowego, mianowicie art. 4, art. 410 i 424 § 1 pkt 1 KPK, która miała wpływ na treść wyroku, a wynika z oparcia orzeczenia o winie oskarżonego z pominięciem dowodów korzystnych dla oskarżonego, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska,
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, że oskarżony M. A. dopuścił się zarzucanych mu czynów pomimo braku w materiałach sprawy jakichkolwiek dowodów uzasadniających takie ustalenia w racjonalnych sposób.
- 3) obrazę przepisów postępowania polegającą na rozpoznaniu sprawy pod nieobecność oskarżonego, gdyż nie był on obecny na ogłoszeniu wyroku, nie był prawidłowo zawiadomiony o terminie ogłoszenia wyroku, a nadto sprawę rozpoznano w 2011 r. częściowo pod jego nieobecność, nie powiadamiając go prawidłowo o terminach rozpraw.

Na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego M. A. ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zdaniem oskarżonego, przypisanie oskarżonemu winy jest wynikiem wadliwie ustalonego stanu faktycznego. Wadliwość ta ma swoje źródło:

- a) w pominięciu istotnych fragmentów materiału dowodowego i pozostawieniu tych fragmentów poza podstawą orzeczenia (uchybień procesowe wymienione w zarzutach apelacyjnych)
- b) w błędnej ocenie okoliczności stanowiących podstawę orzeczenia.

Oskarżony A. M. w osobistej apelacji zaskarżył wyrok w całości zarzucając naruszenie przepisów postępowania, poprzez pominięcie przez Sąd w ocenie dowodów znajdujących się w aktach sprawy i tym samym błędne ustalenie stanu faktycznego i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub uniewinnienie.

Sąd zważył:

Apelacja osobista oskarżonego L. S. (1).

Apelacja obrońcy oskarżonego L. S. (1)

Obrońca oskarżonego L. S. (1) zgłosił zarzut bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 7 kpk w zw. z art. 413 § 1 pkt. 5 i § 2 kpk polegający na nieokreśleniu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia o winie odnośnie czynu z pkt. XII części wstępnej wyroku oraz wskazanie w uzasadnieniu tegoż wyroku (str. 161), że Sąd od popełnienia wymienionego czynu uniewinnił oskarżonego.

Zarzut o podobnej treści podniósł prokurator w złożonym środku zaskarżenia, z tym że jako jego podstawę prawną powołał przepisy z art. 413 § 1 pkt. 5 kpk i art. 424 § 2 kpk.

Przystępując do oceny przedstawionego zarzutu w pierwszej kolejności należy ocenić, czy sygnalizowana nieprawidłowość ma postać kwalifikowanego uchybienia, o jakim mowa w art. 439 § 1 pkt. 7 kpk, czy też powinna być rozpatrywana jako naruszenie prawa procesowego o jakim mowa w art. 438 pkt. 2 kpk albo wreszcie, że sygnalizowany błąd nie stanowi uchybienia wpływającego na treść orzeczenia.

Z całą pewnością nie można podzielić argumentacji obrońcy oskarżonego o zasadności zarzutu z art. 439 § 1 pkt. 7 kpk. Zgodnie z jednolitymi i utrwalonymi poglądami wyrażonymi w judykaturze i piśmiennictwie o bezwzględny powodzie odwoławczym (art. 439 § 1 pkt. 7 kpk) można mówić nie wtedy, gdy orzeczenie nie zawiera jakiegos elementu, które zasadniczo powinno zawierać, a jedynie wówczas, gdy w samej treści dyspozytywnej orzeczenia występuje taka wewnętrzna niespójność, że spełnienie jednego z zawartych w nim rozstrzygnięć musiałoby prowadzić do zignorowania innego. Ponadto wymieniony przepis tylko o takiej sprzeczności stanowi, która uniemożliwia wykonanie wyroku. Rzecz zatem dotyczy takiej sprzeczności, której nie sposób usunąć w drodze przewidzianej w art. 13 § 1 kkw. Nie stanowi także bezwzględnej przyczyny odwoławczej sprzeczność pomiędzy treścią orzeczenia a jego uzasadnieniem (np. OSNKW 2011/1/2426).

Zaskarżone orzeczenie nie zawiera w ogóle rozstrzygnięcia, co do opisanego w pkt. XII części wstępnej wyroku czynu, tym samym, zgodnie z powyższym, nie sposób podzielić stanowiska co do zasadności zarzutu z art. 439 § 1 pkt. 7 kpk.

Rozważenia w dalszej kolejności wymaga zgłoszony przez prokuratora zarzut, odnoszący się do tego samego elementu tj. braku rozstrzygnięcia co do czynu z pkt. XII.

Zarzut naruszenia art. 424 kpk- jak czyni to prokurator, nie może odnosić się do sprzeczności wyroku i uzasadnienia. Naruszenie przez Sąd I instancji reguł określonych w art. 424 kpk nie może być interpretowane jako naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia. Nawet przy potwierdzeniu braków formalnych uzasadnienia, nie może być mowy o nietrafności orzeczenia, bo uzasadnienie ma zawsze charakter sprawozdawczy, przedstawiający argumentację sądu z procesu wyrokowania i zostało sporządzone już po jego ogłoszeniu, a zatem nie mogło mieć bezpośredniego wpływu na jego treść, jak tego wymaga przepis art. 438 pkt. 2 kpk. Z tych przyczyn przyjąć należy, że intencją apelującego było zgłoszenie zarzutu naruszenia art. 413 § 1 pkt. 5 kpk, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia i polegało na braku orzeczenia co do czynu z pkt. XII , w sytuacji gdy z treści uzasadnienia wyroku wynika, że wymieniony czyn był objęty naradą nad wyrokiem . Tak interpretując zarzut prokuratora w pierwszej kolejności należy rozważyć, czy całkowity brak rozstrzygnięcia co do czynu z pkt. XII uchybia przepisowi z art. 413 § 1 pkt. 5, w dalszej zaś, czy ma to uchybienie wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Stosownie do treści art. 399 § 1 kpk Sąd pozostaje w obowiązku rozpoznać skargę uprawnionego oskarżyciela w zakresie wszystkich sformułowanych przez niego zarzutów, przy czym granice skargi nie są wyznaczone przyjętą przez oskarżyciela kwalifikacją prawną, lecz są określone ramami zdarzenia historycznego przypisanego zachowania. W tym znaczeniu na sądzie ciąży obowiązek rozpoznania sprawy i wydania orzeczenia, co do każdego zarzuconego czynu. Od wskazanej zasady ustawa dopuszcza wyjątek przewidziany w art. 34 kpk, polegający na możliwości wyłączenia sprawy o poszczególne czyny do odrębnego postępowania i sprawa ta wówczas podlega odrębnemu rozpoznaniu.

Odnosząc wyżej przedstawione uwagi do treści zgłoszonego zarzutu należy ocenić, czy w niniejszej sprawie Sąd I instancji naruszył przepis art. 413 § 1 pkt. 5 kpk, czy też może doszło w sprawie do sytuacji wskazanej w art. 34 § 3 kpk. O braku rozstrzygnięcia w rozumieniu art. 413 § 1 pkt. 5 kpk zdaniem Sądu Okręgowego można mówić jedynie wówczas, gdy z treści wyroku, a głównie z jego części dyspozytywnej wynika, że rozstrzygnięcie co do określonego czynu w jakimkolwiek stopniu zapadło. W przypadku wyroku skazującego będą to sytuacje, w których sąd orzekł o winie , a nie orzekł o karze lub obligatoryjnych środkach karnych. Będzie to zatem taka sytuacja, gdy z treści wyroku jasno wynika, że ściśle określony czyn był przedmiotem osądu, a rozstrzygnięcie co do niego nie jest pełne.

W przypadku wyroku uniewinniającego sprawa jest trudniejsza, gdyż rozstrzygnięcie o stwierdzeniu braku winy jest jedynym jakie w myśl art. 413 § 1 pkt. 5 kpk sąd jest zobowiązany zamieścić w jego części dyspozytywnej. Niewątpliwie jednak patrząc na wyrok całościowo można ocenić, czy istotnie orzeczenie zawiera takie rozstrzygnięcie. Wnioskować w tym zakresie można choćby z treści orzeczenia o kosztach procesu, albowiem w przypadku wyroku uniewinniającego koszty ponosi Skarb Państwa (art. 632 pkt. 2 kpk). W przypadku wystąpienia takiej sytuacji, gdyby sąd orzekł co do określonego czynu o kosztach w sposób wskazany w art. 632 kpk, a jednocześnie w jego części dyspozytywnej nie zawarto by stwierdzenia o uniewinnieniu, bądź umorzeniu postępowania, to wówczas istotnie wyrok nie zawierałby rozstrzygnięcia w tym zakresie i zarzut naruszenia przepisu z art. 413 § 1 pkt. 5 kpk byłby uzasadniony. Ponieważ

każdy wyrok podlega wykonaniu w całości, a wskazany brak nie może z uwagi na swój charakter zostać wyjaśniony (uzupełniony) w trybie art. 13 § 1 kkw, przeto należałoby uznać, że jest to uchybienie o jakim mowa w art. 438 pkt. 2 kpk. Taka konstatacja musiałaby prowadzić do uchylenia wyroku i w konsekwencji do ponownego rozpoznania sprawy w tym przedmiocie.

Odnosząc zamieszczone wyżej uwagi do niniejszej sprawy Sąd Okręgowy stwierdza, że zaskarżone orzeczenie nie zawiera rozstrzygnięcia o skazaniu, bądź uniewinnieniu, względnie o umorzeniu postępowania co do czynu opisanego w pkt. XII jego części wstępnej. W pkt. XXXV wyroku, mylnie oznaczonym przez Sąd Rejonowy, gdyż z kolejności numeracji wynika, że jest to pkt. XXXVIII zawarte zostało rozstrzygnięcie o kosztach sądowych, określonych niepoprawnie kosztami postępowania, w którym Sąd zwolnił wszystkich oskarżonych od obowiązku ich poniesienia. Instytucja zwolnienia od kosztów sądowych przewidziana w art. 624 § 1 kpk nie odnosi się do tych sytuacji, kiedy oskarżony został uniewinniony od zarzucanego mu czynu, czy też postępowanie zostało umorzone, albowiem w takich sytuacjach oskarżony nie może zostać w ogóle obciążony kosztami sądowymi (art. 632 kpk).

Reasumując Sąd Okręgowy uznaje, że redakcja zaskarżonego orzeczenia, prowadzi do wniosku, że w wyroku nie zawarto w ogóle rozstrzygnięcia co do zarzucanego w pkt. XII czynu.

Pozostaje zatem ostatnia kwestia do rozważenia, a mianowicie czy wskazany całkowity brak rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzucanego czynu i jednocześnie stwierdzenie w uzasadnieniu wyroku, że Sąd uniewinnił oskarżonego od wymienionego czynu stanowi uchybienie, które musi skutkować uchyleniem wyroku w tej części i przekazaniem sprawy do ponownego jej rozpoznania.

Jak już wyżej zaznaczono błąd uzasadnienia nie może zostać uznany za taki, który ma wpływ na treść rozstrzygnięcia. Uzasadnienie ma bowiem zawsze charakter sprawozdawczy, przedstawiający argumentację z procesu wyrokowania i z tej przyczyny nie może mieć wpływu na jego treść, jak tego wymaga art. 438 pkt. 2 kpk (np.: II Aka 192/10 S. apel. W Katowicach LEX 785442). Jeżeli zatem uzasadnienie, wprowadzie bezpośrednio związane z wyrokiem nie jest jednak elementem tego wyroku, to w tym znaczeniu nie podlega wykonaniu, bowiem wykonaniu podlega wyłącznie prawomocne i wykonalne orzeczenie. Tym samym stwierdzenie w uzasadnieniu , że Sąd uniewinnił oskarżonego od zarzucanego mu czynu nie daje podstawy do twierdzenia, że takie orzeczenie zostało zawarte, jeśli nie zostało zamieszczone w części dyspozytywnej tegoż wyroku.

Mając z kolei na uwadze treść art. 437 § 1 kpk to wypada zaznaczyć, że Sąd Odwoławczy uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, jeżeli brak jest podstaw do odmiennego co do istoty orzeczenia, bądź umorzenia postępowania albo utrzymania go w mocy lub jego zmiany.

Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania tylko wówczas może nastąpić jeśli jakiś element rozstrzygnięcia w granicach przedstawionych wyżej został zawarty w orzeczeniu. W sytuacji braku rozstrzygnięcia w części dyspozytywnej wyroku uchyleniem musiałby zostać objęty wyłącznie opis czynu zamieszczony w części wstępnej wyroku, co kłóci się z intencją ustawodawcy wyrażoną w art. 437 § 2 kpk.

Z tej racji należy przyjąć, że całościowy brak rozstrzygnięcia co do określonego czynu i to niezależnie od tego, czy w uzasadnieniu wyroku w tym przedmiocie Sąd się wypowiedział, czy też nie, stanowi przypadek rzeczy nieosądzonej. Należy zatem przyjąć, że rozstrzygnięcie co do czynu z pkt. XII nie zapadło , a postępowanie w sprawie o ten czyn zostało w sposób dorozumiany wyłączone do osobnego, innego postępowania. W takiej sytuacji brak jest przedmiotu zaskarżenia, a w konsekwencji uwzględnienia wniosku o uchylenie orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W konsekwencji zdaniem Sądu Okręgowego czyn opisany w pkt. XII nie został rozpoznany i w chwili obecnej występuje sytuacja, która nakazuje Sądowi I instancji skierować sprawę na rozprawę i wydania rozstrzygnięcia w sprawie, które będzie pierwszym orzeczeniem. Z tych przyczyn rozpoznanie sprawy i wydanie orzeczenia nie jest objęte zasadą reformationis in peius.

Co do zarzutu obrazy przepisu art. 17 § 1 pkt. 6 kpk w zw. z art. 1 kk.

Tak oskarżony L. S. (1) jak również jego obrońca wskazując na naruszenie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk zarzucili, że Sąd Rejonowy błędnie zastosował wymieniony przepis i umorzył postępowanie z uwagi na przedawnienie karalności, podczas gdy wobec braku dowodów powinien był oskarżonego uniewinnić.

Zgłoszone zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Ustalając wystąpienie ujemnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności czynów Sąd umorzył postępowanie wobec oskarżonego L. S. (1) co do przypisanych mu w pkt. IX, X oraz VIII i XI czynów, przy czym co do czynów z pkt. IX i X jako materialnoprawną podstawę wskazał przepis art. 101 § 1 pkt. 4 i art. 102 kk, zaś co do czynów z pkt. VIII i XI art. 44 § 1 pkt. 1 i § 5 kks.

Na wstępie należy zaznaczyć, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, odnośnie wymienionych czynów z właściwie wskazaną kwalifikacją prawną, że upłynęły przewidziane okresy przedawnienia tych czynów. Upływ okresu karalności przestępstwa obliguje Sąd do umorzenia postępowania, chyba że zachodzi sytuacja przewidziana w art. 17 § 1 pkt. 1 lub 2 kpk, wówczas Sąd pozostaje w obowiązku wydać wyrok uniewinniający.

Czyny opisane w pkt. IX i X części wstępnej wyroku dotyczą odpowiednio:

a/ pkt. IX wprowadzenia w błąd funkcjonariusza publicznego w osobie sędziego Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu, polegające na przedłożeniu niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy dokumentów niezbędnych do zarejestrowania Stowarzyszenia (...), któremu zachowaniu Sąd I Instancji nadał kwalifikację prawną z art. 272 kk (str. 4 uzasadnienia);

b/ przetworzenia w zbiorze danych osób niepełnosprawnych, nie posiadając w tym zakresie uprawnień, które fikcyjnie były zatrudnione w nieistniejącym Oddziale Spółdzielni (...), co polegało na przekazaniu listy 97 osób do Oddziału Kadr tejże spółdzielni z poleceniem umieszczenia ich na liście pracowników (czynu z art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 29.08.1997 roku o ochronie danych osobowych w zw. z art. 12 kk).

Z poczynionych prawidłowo przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych nie sposób wyprowadzić wniosku o braku winy L. S. (1) w zakresie wskazanych wyżej zachowań. Z zeznań świadków R. O., H. B., J. G. (2), M. T., U. K., B. K., Z. S. (1), L. N., W. K., E. S., S. G., H. J. i wielu innych (tom LVI) wynika, że proponowano im jako osobom ze stwierdzonym inwalidztwem podjęcie pracy nakładczej. Nigdy jednak takiej pracy nie podjęli. Przekazane przez te osoby dane personalne posłużyły wyłącznie do umieszczenia ich na liście pracowników SI (...) w R., gdzie nigdy nie podjęli zatrudnienia. Słusznie zatem przyjął Sąd Rejonowy, że w zakresie czynu opisanego w pkt. X nie można mówić o wystąpieniu po stronie oskarżonego L. S. (1) takich okoliczności o jakich mowa w art. 17 § 1 i 2 kpk.

Sąd Okręgowy w pełni podziela także stanowisko Sądu a quo odnośnie czynu opisanego w pkt. IX. Także i w tym przypadku prawidłowo dokonane ustalenia faktyczne dają upoważnienie do wnioskowania, że z inicjatywy L. S. (1) przystąpiono do utworzenia Stowarzyszenia (...). Jako członkowie założyciele, w złożonej do Sądu Okręgowego dokumentacji rejestrowej wskazani zostali: J. S. (2), M. C., J. C., Z. D., J. W., A. C., W. J., M. P., D. S., J. S. (1), S. K., A. C., Z. S. (2), L. S. (1), B. Z., D. T., J. U., B. D., G. Ż., S. W.. Przesłuchane w charakterze świadków wymienione osoby zeznały, że nie brały udziału w założeniu Stowarzyszenia (...) i nie uczestniczyły w jego pracach. Podobnie wyjaśniła M. P.. W tym stanie rzeczy brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu apelacyjnego zawierającego wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego L. S. od powyższych czynów. Oczywiście pozostaje także, i to, że wobec braku podstaw do uniewinnienia oskarżonego od przypisanych czynów Sąd Rejonowy prawidłowo stwierdziwszy upływ okresu przedawnienia ich karalności miał obowiązek umorzyć postępowanie w tym przedmiocie.

Co do czynów wymienionych w pkt. VIII i XI Sąd Rejonowy dokonał zmiany ich kwalifikacji prawnych uznając, że stanowią one występki karne-skarbowe, które przy zastosowaniu ustawy obowiązującej w dacie ich popełnienia były zagrożone karami nie przekraczającymi 3 lat pozbawienia wolności. Bacząc na daty popełnienia wskazanych czynów należy powtórzyć za Sądem Rejonowym, że w chwili wydania nieprawomocnego wyroku upłynęły już okresy ich karalności. Wypada także zasygnalizować, że przyjęta odnośnie wymienionych czynów kwalifikacja prawna nie jest

kwestionowana przez strony, a Sąd Okręgowy w pełni aprobejuje wywody prawne Sądu I instancji przedstawione na str. 144 i 145 uzasadnienia wyroku.

Zgłoszone zarzuty niewątpliwie zmierzają do podważenia decyzji Sądu Rejonowego przez odwołanie się do błędów w ustaleniach faktycznych, które w ocenie skarżących stanowią podstawę do wydania wyroku uniewinniającego.

Zgłoszone zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Odnośnie czynu z pkt. VIII Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, biorąc za podstawę protokoły kontroli podatkowej przeprowadzonej przez pracowników Urzędów Skarbowych u Urzędu Kontroli Skarbowej, a także zeznania W. R., że firma (...) opisanymi w zarzucie fakturami wytworzyła tzw. fikcyjny obrót towarami. W. R. prowadzący firmę (...) stwierdził jednoznacznie, że faktury wystawione przez firmę (...) na rzecz firmy (...) dokumentowały czynności, które nigdy nie zostały wykonane. Przyznał również, że inicjatorem i głównym wykonawcą tego działania był L. S. (1), który posiadał imienną pieczęć z nazwą firmy i to on podpisywał wszystkie dokumenty księgujące fikcyjny obrót między innymi z firmą (...). Również świadek J. B. zeznał, że pomimo wystawienia faktury na formatki z tworzyw sztucznych taka transakcja nigdy nie została przeprowadzona. Tak zgromadzony materiał dowodowy nie dawał żadnych podstaw do uniewinnienia oskarżonego od przypisanego mu czynu.

Także ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy odnośnie czynu z pkt. XI prowadzą do analogicznego jak wyżej wniosku. Jak to już wyżej przedstawiono L. S. (1) doprowadził do wpisania na listę pracowników 97 osób, które nigdy nie zostały faktycznie zatrudnione. Fikcyjne zatrudnienie osób o statusie inwalidy powodowało, że Spółdzielnia (...) korzystała z uprawnienia wystawiania dokumentów finansowo-księgowych, upoważniających do zwolnienia od podatku VAT. Trafnie Sąd Rejonowy odwołał się do dominujących w judykaturze poglądów, że wystawienie fikcyjnej faktury i posługiwanie się lub wykorzystanie jej do naliczania podatku VAT jest działaniem godzącym w obowiązki podatkowe i powinno być zakwalifikowane jako występki karny-skarbowy, a nie jako występki z art. 286 § 1 kk.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu a quo o konieczności umorzenia postępowania w tym przedmiocie z uwagi na upływ karalności tego występkę.

Na uwzględnienie zasługuje natomiast zarzut obrazy przepisów postępowania w takim zakresie, że Sąd Rejonowy wbrew obowiązkowi nie wskazał motywów jakimi kierował się przypisując oskarżonemu L. S. (1) sprawstwo i winę w zakresie czynów z pkt. I, III, IV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Co do czynu z pkt. I.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy przedstawiając rozważania prawne poprzestał wyłącznie na przepisaniu treści zarzutu. Uznając winę oskarżonego w zakresie zarzuconego mu czynu Sąd I instancji miał obowiązek wskazać ustalenia faktyczne oraz stanowiące ich podstawę dowody i wyjaśnić które z nich świadczą o winie oskarżonego. Przypisany oskarżonemu czyn z art. 286 § 1 kk jest przestępstwem, które może być popełnione z winy umyślnej, a działanie sprawcy musi być z góry zamierzone. Tej kwestii sąd nie poświęcił najmniejszej uwagi. Również w uzasadnieniu Sąd nie wyjaśnił na czym opiera swój pogląd, że działanie oskarżonego polegało na świadomym i celowym wprowadzeniu kontrahenta w błąd, co do zamiaru nieuregulowania zapłaty za dostarczony towar. Sąd Rejonowy w ogóle nie ustosunkował się do tych dowodów, z których wynikało, że spółka nabyła folię i zleciła jej czyszczenie. Nie wyjaśnił, jak w kontekście zarzuconego oskarżonemu czynu wyglądała sytuacja rozporządzenia oczyszczoną folią, a w szczególności czy w części została dostarczona nabywcy, a jeśli tak to w jakiej ilości i w jakim stopniu oskarżony wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania. Zgromadzone w sprawie dowody obliowały Sąd do oceny, czy oskarżony ze z góry podjętym zamiarem działał w celu pokrzywdzenia kontrahenta, czy też nie wywiązanie się z umowy i w jakiej jej części było wynikiem sytuacji finansowo-gospodarczej firmy, a zatem wynikiem przyczyn od oskarżonego niezależnych. Brak jakichkolwiek rozważań w tym przedmiocie pozbawia Sąd Okręgowy możliwości dokonania instancyjnej kontroli zaskarżonego orzeczenia i rodzi konieczność uchylecia wyroku w tym zakresie i przekazania sprawy do ponownego jej rozpoznania.

Co do czynu pkt. III

Tak jak w przypadku oceny prawnej odnośnie czynu z pkt. I Sąd Rejonowy poprzestał na przepisaniu treści zarzutu i nie przedstawił żadnych motywów, którymi kierował się przypisując oskarżonemu winę i sprawstwo. Rzeczą oczywistą jest, że Sąd Rejonowy uznając za udowodnione sprawstwo pozostawał w obowiązku wskazać na czym oparł swój pogląd, że oskarżony L. S. (1) działał ze z góry podjętym zamiarem doprowadzenia firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie jej w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy. Kodeks karny nie określa sposobów wprowadzenia w błąd innej osoby. Niewątpliwie może to być osiągnięte przez sprawcę słowami, pismem lub gestem. Istotne jednak jest, że wynikiem działań sprawcy podjętych w celu wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego jest doprowadzenie go do tego, że wyobraża on sobie, że rzeczywisty stan rzeczy jest taki, jaki przedstawia mu sprawca, podczas gdy obiektywna rzeczywistość jest całkowicie lub w istotnym stopniu inna. W tym jednak obszarze Sąd Rejonowy powinien ze szczególną wnikliwością rozważyć jakie relacje łączą podmioty gospodarcze oraz środowisko w jakim ostatecznie dochodzi do niewykonania zobowiązania. Często spotykaną jest sytuacja, że pomiędzy podmiotami stosunków gospodarczych wielokrotnie dochodzi do całkowitego lub przynajmniej częściowego niewykonania zobowiązania i w takim zakresie zachowanie takich podmiotów w pierwszej kolejności powinno być ocenione na podstawie reguł wskazanych w art. 471 i n kc. Dopiero wówczas, gdy Sąd ustali świadome i celowe działanie ze z góry podjętym zamiarem, zmierzające do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego, a działanie to polega na wprowadzeniu w błąd albo wyzyskaniu błędu lub niezdolności do podejmowania przedsięwziętego działania można mówić o odpowiedzialności przewidzianej w art. 286 § 1 kk. Każdorazowe uznanie sprawcy za winnego takiego czynu wymaga od Sądu przedstawienia swojego stanowiska przez wykazanie na jakich okolicznościach ustalonych w oparciu o prawidłowo przeprowadzone postępowanie dowodowe taki wniosek opiera. Żadną miarą nie można uznać, że powtórzenie treści zarzuconego czynu z powołaniem jego opisu i kwalifikacji prawnej jest wykonaniem obowiązku, o którym mowa. W omawianej sytuacji Sąd Okręgowy został pozbawiony możliwości oceny prawidłowości zaskarżonego orzeczenia, albowiem Sąd Rejonowy poza stwierdzeniem o uznaniu oskarżonego za winnego zarzuconego mu czynu nie wskazał na jakich podstawach opiera swój pogląd. Ten oczywisty brak skutkować musiał uchynieniem zaskarżonego orzeczenia w celu ponownego rozpoznania sprawy w tym zakresie.

Co do czynu z pkt. IV.

Powyższe uwagi odnoszą się także do czynu z pkt. IV, albowiem i w tym przedmiocie Sąd Rejonowy za swoje rozważania prawne uznał opis zarzuconego oskarżonemu czynu. Nawet w najmniejszym stopniu Sąd a quo nie przeanalizował i nie rozważył na jakie cele miały być przeznaczone pieniądze pochodzące z umowy leasingowej. W tym kontekście należało przede wszystkim ocenić charakter zawieranych umów. Oczywistym jest, że co do zasady umowa sprzedaży rzeczy oznaczonej co do tożsamości przenosi własność rzeczy, niezależnie od jej wydania i zapłaty ceny. Należało rozważyć i przedstawić swoje stanowisko, czy zapłata umówionej ceny nastąpiła i czy w efekcie doszło do pokrzywdzenia drugiej strony umowy. Nade wszystko jednak Sąd pozostawał w obowiązku wyjaśnić co świadczy o wprowadzeniu kontrahenta w błąd oraz, czy w sytuacji gdyby posiadał wiedzę co do stanu prawnego rzeczy oraz jej rzeczywistej wartości odstąpiłby od zamiaru zawarcia umowy. Sąd zatem powinien prześledzić kolejne transakcje dotyczące objętej zarzutem wtryskarki i ustalić, czy firma (...) była uprawniona do rozporządzenia tym urządzeniem, czy też takiego uprawnienia nie posiadała. Samo posłużenie się sfałszowanym dokumentem nie było wystarczające do wskazania winy w zakresie całej konstrukcji przyjętej kwalifikacji prawnej.

W tym przypadku, podobnie jak w dwóch omówionych wyżej brak przedstawienia podstaw rozumowania Sądu w zakresie sprawstwa i winy uniemożliwiły Sądowi Okręgowemu ocenę zaskarżonego orzeczenia, co ostatecznie musiało skutkować uchynieniem wyroku w tej części i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego jej rozpoznania.

Uchylając wyrok co do pkt. I, III, i IV Sąd Okręgowy w konsekwencji musiał także uchylić orzeczenia zawarte w pkt. VII, VIII, i XXXV jego części dyspozytywnej

Co do apelacji obrońcy oskarżonych B. P. i R. P. (1).

Sąd Rejonowy uznał oskarżonych B. P. i R. P. (1) za winnych czynów z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk opisanych w pkt. XIV i XVI części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Obrońca oskarżonych zgłosił szereg zarzutów apelacyjnych.

Na uwzględnienie w pierwszej kolejności zasługuje zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego, polegający na braku analizy prawnej dokonanego rozstrzygnięcia i nie wyjaśnieniu w sposób wyczerpujący podstawy prawnej wyroku

Słusznie podnosi apelujący, że brak przedstawienia istotnych dowodów i okoliczności oraz rozważań prawnych przeprowadzonych na ich kanwie stanowi istotne uchybienie Sądu Rejonowego, albowiem stosownie do treści art. 424 § 1 pkt. 2 kpk uzasadnienie wyroku powinno zawierać także wyjaśnienie podstawy prawnej zapadłego rozstrzygnięcia i wskazywać, dlaczego dany pogląd prawny Sąd uznaje za uzasadniony i z jakich powodów tak czyni. Nie jest w tym znaczeniu wystarczające podanie wyłącznie zastosowanych przepisów prawnych, ale należy wyjaśnić przyjęty sposób ich wykładni i zastosowania.

Sąd Rejonowy identycznie jak w przypadkach omówionych dla apelacji oskarżonego L. S. rozważania prawne ograniczył do powtórzenia opisu czynu i wskazania zastosowanych przepisów. Nie wskazał Sąd a quo, z jakich powodów uznał, że oskarżeni działali w zamiarze bezpośrednim podjętym z góry, który miał na celu doprowadzenie pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, jak tego wymaga norma art. 286§ 1 kk. Wykonując prawidłowo swój obowiązek Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności powinien w prawidłowy sposób dokonać oceny wyjaśnień L. S., który wskazywał na jakie cele miały zostać rozdysponowane środki uzyskane ze sprzedaży wtryskarki. Dalej należało ocenić na czym miało polegać działanie oskarżonych, a w szczególności czy było to wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd, którego celem miało być niekorzystne rozporządzenie mieniem. W tym miejscu należy odwołać się do stanowiska przedstawionego wyżej, że rzeczą Sądu Rejonowego było wyjaśnienie i ostateczna ocena, czyją własność stanowiła wtryskarka i czy mogła ona być przedmiotem kwestionowanej umowy oraz czy skutek zawarcia tejże umowy mogłoby ewentualnie dojść do pokrzywdzenia leasingodawcy. Rzeczą Sądu było także wskazanie na jakich ustaleniach dokonanych w sprawie oparł swoje przekonanie o współdziałaniu oskarżonych w usiłowaniu dokonania zarzucanego oskarżonym czynu. Ponieważ w uzasadnieniu wyroku w ogóle nie wskazano oceny prawnej orzeczenia, co jest nieodzowne i niezbędne Sąd Okręgowy nie mógł dokonać merytorycznej oceny trafności rozstrzygnięcia. Z tych powodów zaskarżony wyrok co do pkt. IX, XI, XXXII, XXXIV i XXXV jego części dyspozytywnej należało uchylić i sprawę przekazać do jej ponownego rozpoznania.

Co do apelacji obrońcy oskarżonej D. G..

Na uwzględnienie zasługuje zarzut naruszenia przepisów postępowania jednak w innym od przedstawionego w apelacji znaczeniu.

Obrońca zarzucił naruszenie przepisów art. 410 i 424 § 1 kpk, gdy tymczasem Sąd Rejonowy uchybił przepisowi art. 424 § 1 pkt. 2 kpk i to w takim stopniu, że Sąd Okręgowy nie może dokonać oceny poprawności wydanego rozstrzygnięcia. Także i w tym przypadku, jak w omówionych wyżej Sąd Rejonowy nie wyjaśnił podstawy prawnej swojego rozstrzygnięcia poprzestając na przepisaniu opisu zarzucanego oskarżonej czynu i zastosowanej kwalifikacji prawnej.

Jak to już zostało wyżej podkreślone przepis art. 424 § 1 pkt. 2 kpk bezwzględnie wymaga od orzekającego Sądu wyjaśnienia podstawy prawnej wraz z podaniem, dlaczego taki pogląd przyjął i na jakich ustaleniach w tej mierze się opierał. Sąd Rejonowy miał także obowiązek wskazać dowody, które jego zdaniem świadczą o winie oskarżonej, a w ramach zastosowanej kwalifikacji prawnej szczegółowo przedstawić, które z nich upoważniają do wnioskowania, że oskarżona działała z apriorycznym zamiarem bezpośrednim. Sąd Rejonowy jednak, podobnie jak w odniesieniu do R. P. (1), któremu przypisał współdziałanie z D. G. rozważania prawne ograniczył do powtórzenia opisu czynu. Uzasadnienie wyroku nie zawiera żadnej oceny strony podmiotowej, a także wskazania jakie znamiona ustawowe

przypisanego jej czynu oskarżona zrealizowała. W szczególności nie wskazał Sąd na czym oparł swoje przekonanie, że oskarżona miała świadomość działania na niekorzyść kontrahenta w zamiarze bezpośrednim. W tym zakresie w pełni są aktualne wszystkie analogiczne uwagi poczynione wyżej. Kwestią odrębną wymagającą oceny było ustalenie jakie znamiona ustawowe były objęte działaniem oskarżonej. Otóż przy oszustwie z art. 286 § 1 kk wymagane jest ustalenie, że działanie sprawcy polegało na:

1. wprowadzeniu w błąd, wyzyskaniu błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego przez pokrzywdzonego działania;
2. doprowadzeniu tymi sposobami innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Tymczasem Sąd Rejonowy nie określił w opisie czynu, a także w uzasadnieniu wyroku sposobu w jaki jego zdaniem miała działać oskarżona, przyjmując opis czynu zarzuconego przez prokuratora za poprawny. Brak znamienia ustawowego w opisie czynu powoduje, że zachodzi rażąca niesprawiedliwość wyroku. Obrońca zgłaszając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zasygnalizował brak znamienia ustawowego czynu, a mianowicie że oskarżona działała w celu niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego. Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska w takim zakresie, albowiem to znamię zostało w opisie czynu zawarte. Zdaniem Sądu Okręgowego opis czynu nie zawiera bezpośredniego wskazania innego znamienia ustawowego, a to sposobu działania oskarżonej (błąd, etc.). Także w uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy nie poświęcił uwagi temu istotnemu z punktu oceny winy zagadnieniu. Nie ulega przy tym najmniejszej wątpliwości, że wydanie w tym przedmiocie reformatoryjnego orzeczenia przez Sąd Odwoławczy, w układzie złożonych środków zaskarżenia jest niedopuszczalne. Brak ustawowego znamienia czynu prowadzić musi zwykle do wydania wyroku uniewinniającego (por. wyrok SN 11.01.2012 II KK 327/11, LEX 1108471). Natomiast jednak, gdy znamię ustawowe jest zawarte w opisie czynu, pojmowanego jako jedno określone zdarzenie historyczne, tyle że nie zostało wyraźnie sprecyzowane w opisie czynu, takie uchybienie mieści się w kręgu względnych przyczyn odwoławczych (art. 438 pkt. 2 kpk). W opisie czynu zarzuconego oskarżonej D.

G. wskazano, że wspólnie z innymi osobami przygotowała i przedłożyła dokumenty podające fałszywe okoliczności dotyczące prawa własności wtryskarki. Opis nie zawiera wprawdzie bezpośredniego wskazania, że oskarżona działała w celu wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd, ale niewątpliwie przedłożenie fałszywych dokumentów jest elementem działania w celu wytworzenia u drugiej strony błędnej świadomości o rzeczywistym stanie rzeczy. Sąd Rejonowy nie zwrócił jednak najmniejszej uwagi na tę okoliczność i w żadnym stopniu się w tej mierze nie wypowiedział. Sąd Okręgowy nie wie zatem, czy zdaniem Sądu Rejonowego oskarżona działała w celu wprowadzenia w błąd, czy też wyzyskania błędnego przekonania lub, że wykorzystwała niemożność pokrzywdzonego do właściwej oceny stanu rzeczy. Przepis art. 286 § 1 kk wymaga wskazania znamienia lub kilku z nich, które Sąd przypisuje oskarżonemu oraz wskazania w uzasadnieniu wyroku swojego stanowiska w tym względzie. Zważywszy na powyższe Sąd Okręgowy uznał, że wniosek obrońcy o uniewinnienie oskarżonej od zarzuconego jej czynu, z przyczyn, o jakich mowa wyżej nie zasługuje na uwzględnienie, natomiast wskazane wyżej oczywiste uchybienie musi skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku w celu ponownego rozpoznania sprawy. W konsekwencji należało również uchylić dyspozycje Sądu Rejonowego zawarte w pkt. XXXI, XXXII zaskarżonego wyroku.

Co do apelacji obrońców i oskarżonego J. S. (1)

Sąd Rejonowy uznał oskarżonego J. S. (1) za winnego czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk opisanego w pkt. XII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Apelację od wyroku złożyli dwaj obrońcy oskarżonego oraz osobiście oskarżony. Skarżący podnieśli wiele zarzutów, z których na uwzględnienie w pierwszej kolejności zasługuje zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego polegający na braku stanowiska Sądu I instancji co do podstaw i warunków przypisania oskarżonemu winy z pkt. XII wyroku.

Analogicznie jak w omówionych wyżej przypadkach Sąd Rejonowy zbagatelizował wymóg płynący z art. 424 § 1 pkt. 2 kpk i w ramach dokonanej oceny strony podmiotowej i przedmiotowej oraz rozważań prawnych ograniczył się jedynie

do powtórzenia opisu zarzucanego oskarżonemu czynu, nie przedstawiając argumentów, które świadczą, że oskarżony działając ze z góry podjętym zamiarem dokonał zarzucanego mu czynu, a także nie wskazując dowodów na jakich oparł swoje wnioskowanie.

Na poparcie dokonanych ustaleń faktycznych świadczących zdaniem Sądu Rejonowego o winie oskarżonego powołał dowody z t. XI, k. 85-133, 135-161, 163-171 (str. 12 uzasadnienia), z których wynika, że spółka (...) była kontynuatorem SI (...) w zakresie złożonego w Zakładach (...) zamówienia na dostarczenie folii pęcherzykowej (t. XI, k.163 zeznania A. S.). Według relacji tego świadka faktyczna współpraca pomiędzy wymienionymi podmiotami rozpoczęła się w 1999 roku. Z kolei z zeznań K. G. (t. XI, k.90 v) wynika, że warunki współpracy zostały uzgodnione pomiędzy L. S. (1) reprezentującym (...) i A. S. (2) reprezentującym E. B.. Świadek zeznał również, że folia była dostarczana partiami i na każdą dostawę wystawiona została oddzielnie faktura. Spółka (...) zapłaciła za 3 faktury. Za pozostałe nie dokonano zapłaty i powstała zaległość w wysokości 94437,80 złotych. Zeznania świadka znajdują potwierdzenie w treści pozwu upominawczego złożonego do Sądu (t. XI, k.169), z którego wynika, że (...)dochodzi od spółki (...) kwoty 94437,80 złotych z tytułu 8 faktur, z których najwcześniejszą jest faktura nr (...). Sąd Rejonowy powołał za prokuratorem jako dowód na potwierdzenie poczynionych ustaleń 10 faktur (t. XI, k. 94-105). Najwcześniejszą spośród nich jest faktura nr (...) z datą wystawienia na dzień 28.07.1999 roku. Jednocześnie w przedstawionych ustaleniach Sąd Rejonowy wskazał, że J. S. (1) pełnił funkcję prezesa zarządu spółki (...) od 17.07.1997 roku do 30.03.1999 roku. Sąd Rejonowy uznając oskarżonego J. S. (1) za winnego zarzucanego mu czynu w żadnym stopniu nie przedstawił motywów swojego rozstrzygnięcia. W szczególności Sąd Rejonowy nie odniósł się do poczynionych ustaleń zasygnalizowanych wyżej, chociaż powinien był wyjaśnić, czym kierował się uznając oskarżonego J. S. (1) za winnego działania w zamiarze bezpośrednim podjętym z góry, a polegającym na wprowadzeniu pokrzywdzonego w błąd w celu niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w sytuacji gdy do faktycznej współpracy obu podmiotów gospodarczych doszło w lipcu 1999 roku, a zatem w czasie gdy oskarżony nie pełnił już funkcji reprezentanta spółki, a wszelkie uzgodnienia i decyzje dotyczące tejże współpracy w imieniu spółki (...) podejmował jego ojciec L. S. (1).

Brak stanowiska Sądu Rejonowego w tym przedmiocie sprawia, że Sąd Odwoławczy nie może dokonać oceny prawidłowości rozstrzygnięcia. Z tych przyczyn uchylono zaskarżony wyrok i sprawę w tym zakresie przekazano do ponownego rozpoznania w I instancji.

Co do apelacji obrońców i oskarżonej M. P.

Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżyła osobiście M. P., a także jej dwaj obrońcy.

Pierwszy z obrońców zakresem apelacji objął rozstrzygnięcia zawarte w pkt. XV, XVI i XIX wyroku.

Drugi z obrońców zaskarżył wyrok Sądu I instancji do do pkt. XV, XVI, XVII, XIX, XXXI jego części dyspozytywnej

W osobiście sporządzonej apelacji oskarżona M. P. zaskarżyła wyrok co do pkt. XV, XVI, XVII jego części dyspozytywnej.

W pierwszej kolejności Sąd Odwoławczy ocenił zasadność zarzutów skierowanych do rozstrzygnięcia zawartego w pkt. XVII części dyspozytywnej wyroku.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy umorzył postępowanie karne w sprawie o czyn z pkt. XXII jego części wstępnej przyjmując, że upłynął już okres karalności tego czynu. Rozstrzygnięcie to było następstwem ustalenia, że czyn zarzucony oskarżonej stanowi jedynie występki z art. 272 kk, co skutkowało wyeliminowaniem z opisu czynu i kwalifikacji prawnej znamion występkę z art. 270 § 1 kk). Poprawność przyjętej przez Sąd Rejonowy kwalifikacji prawnej czynu nie została zaskarżona na niekorzyść oskarżonej, z tych przyczyn rozpoznanie środka odwoławczego ograniczone zostało do oceny przyjętej kwalifikacji prawnej, ustaleń faktycznych, w aspekcie sprawstwa oraz decyzji o umorzeniu postępowania z uwagi na upływ okresu przedawnienia. Sąd Okręgowy uznał, że przyjęta kwalifikacja prawna stanowiąca wynik poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń jest prawidłowa. Podzielić także należy pogląd Sądu Rejonowego w przedmiocie zastosowania ustawy poprzednio obowiązującej jako względniejszej dla sprawy.

Trafnie również wywodzi Sąd Rejonowy, że dla ostatecznie przyjętej kwalifikacji prawnej czynu w dacie orzekania upłynął okres jego karalności. Ani obrońcy, ani oskarżona nie zakwestionowali tego poglądu.

Natomiast tak oskarżona jak jej drugi obrońca zarzucili naruszenie art. 414 § 1 zd. II kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt. 6 kpk polegające na umorzeniu postępowania w sytuacji, gdy zgromadzony materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie winy. Tak skonstruowany zarzut jest oczywiście chybiony. Z zeznań świadków, którzy zostali wymienieni przy okazji oceny analogicznego zarzutu zgłoszonego przez L. S. (1) i jego obrońcę wynika, że powołanie Stowarzyszenia (...) odbyło się niezgodnie z obowiązującym prawem. Stworzona została fikcyjna lista członków założycieli Stowarzyszenia, którzy nigdy nie uczestniczyli w Walnym Zgromadzeniu Członków Założycieli i w ogóle nie posiadali wiedzy, że taki podmiot został powołany do życia, a następnie zgłoszony do zarejestrowania w Sądzie Okręgowym we Wrocławiu. Wśród członków założycieli wymieniona została M. P., która została wskazana jako powołany wiceprezes Stowarzyszenia. Oskarżona wyjaśniając t. XII, k. 103-106 przyznała, że to ona wraz z J. S. (2) złożyła wymagane dokumenty w sądzie rejestrowym. Oskarżona wyjaśniła również, że nie była obecna na spotkaniu założycielskim i nie wie kiedy się ono odbyło. Dysponując takimi dowodami słusznie uznał Sąd Rejonowy, że oskarżona miała pełną świadomość, że przedkładane przez nią do Sądu dokumenty nie potwierdzają prawdy, a zgłaszając wniosek o rejestrację Stowarzyszenia w oparciu o nieprawdziwe dokumenty wprowadziła sędziego w błąd. W obliczu takich faktów ustalenia Sądu Rejonowego uznać należy za prawidłowe. W tym stanie rzeczy, skoro brak było podstaw do uniewinnienia oskarżonej od zarzuczonego jej czynu (art. 414 § 1 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt. 1 i 2 kpk) obowiązkiem Sądu było umorzyć postępowanie w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt. 6 kpk.

Drugi obrońca oskarżonej podniósł zarzut bezwzględnej obrazy przepisów procesowych z art. 439 § 1 pkt. 4 kpk polegający na rozpoznaniu sprawy przez Sąd Rejonowy, w sytuacji gdy czyn zarzucony oskarżonej został zakwalifikowany jako występki z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, który z mocy ustawy włączony został do wyłącznej kognicji Sądu Okręgowego w I instancji. Zgłoszony zarzut i przedstawiona na jego poparcie analiza prawna są błędne. Akt oskarżenia został złożony do Sądu Rejonowego z końcem miesiąca września 2002 roku. W tym czasie sprawy o przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk były przypisane do właściwości sądów rejonowych (art. 25 kpk a contrario). Ustawą z dnia 12.07.2007 roku zmieniającą przepisy kodeksu postępowania karnego wskazano, że wyłącznie rzeczowo właściwym co do rozpoznania wskazanego czynu w I instancji są sądy okręgowe. Jednocześnie w art. 6 „a” wymienionej ustawy ustawodawca przyjął pełną zasadę perpetuatio fori, wedle której sądy rejonowe są w dalszym ciągu właściwe do rozpoznania spraw o takie występki, o ile akt oskarżenia w takiej sprawie został wniesiony przed jej wejściem w życie. Ponieważ dokładnie taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie zgłoszony przez obrońcę zarzut nie może zostać uwzględniony.

Tenże obrońca zgłosił kolejny zarzut uchybienia o charakterze bezwzględnym z art. 439 § 1 pkt. 7 kpk polegającym na nieokreśleniu w pkt. XXXI okresu próby warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Ma rację obrońca o tyle, że Sąd Rejonowy uchybił przepisowi z art. 70 § 1 kk. Błędnie jednak zakwalifikował obrońca to uchybienie jako bezwzględną przyczynę odwoławczą. Zgodnie z utrwalonymi poglądami judykatury, a także piśmiennictwa o bezwzględnym powodzie odwoławczym z art. 479 § 1 pkt. 7 kpk można mówić nie wówczas gdy orzeczenie nie zawiera jakiegoś rozstrzygnięcia, a jedynie wówczas, gdy w samej treści części dyspozytywnej występuje taki wewnętrzny dysonans, że spełnienie jednego z zawartych w nim rozstrzygnięć musiałoby prowadzić do zignorowania innego rozstrzygnięcia (np. OSNwSK 2011/1/2426). W ocenianym rozstrzygnięciu taka sytuacja

nie występuje albowiem orzeczenie w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania kary zawierające brak oznaczenia okresu próby nie prowadzi do niemożliwości wykonania pozostałych dyspozycji Sądu Rejonowego. Można natomiast mówić o tym, że Sąd Rejonowy nie oznaczając czasu próby warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności naruszył prawo materialne tj. art. 70 § 1 kk, co stanowi względną przyczynę odwoławczą z art. 438 pkt. 1 kpk. Niewątpliwie uchybienie to musiałoby prowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku, o ile Sąd Odwoławczy nie dopatrzyłby się innych uchybień powodujących skutek dalej idący, a taki stan rzeczy w sprawie występuje. Wszyscy trzej autorzy apelacji podnieśli z różną argumentując zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego, a to art. 424 § 1 kpk w takim stopniu i zakresie, który uniemożliwia ocenę stanowiska Sądu I instancji,

tak co do prawidłowości ustaleń faktycznych, jak również oceny prawnej w zakresie przypisanych oskarżonej czynów w pkt. XV i XVI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Zarzuty zasługują na uwzględnienie.

Po raz kolejny należy zaznaczyć, że Sąd Rejonowy w sposób dosłowny powielił ustalenia faktyczne oraz ocenę dowodów przedstawione przez prokuratora w akcie oskarżenia, a ocenę prawną sprowadził do powtórzenia opisu czynów. Zdaniem Sądu Okręgowego nie popełnia błędu sąd rozpoznający sprawę w I instancji wskazując na takie same ustalenia faktyczne, jakie poczynione zostały w postępowaniu przygotowawczym, o ile postępowanie sądowe nie doprowadziło do nowych, co do zasady różnych ustaleń lub ich poszerzenia w istotnym rozmiarze dla rozpoznania czynu objętego zarzutem, a ocenianego jako to samo zdarzenie historyczne wyznaczone ramami jego opisu. Podobnie rzecz się ma, gdy idzie o ocenę dowodów. Jeśli przeprowadzona przez sąd ocena dowodów jest tożsama z oceną zaprezentowaną przez autora aktu oskarżenia i dotyczy tych samych dowodów i została przeprowadzona w sposób swobodny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego to podlega ochronie, bo brak jest podstaw do sygnalizowania naruszenia reguły z art. 7 kpk.

Dokonując kontroli zaskarżonego orzeczenia Sąd Okręgowy stwierdza, że zaprezentowana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów w zakresie czynów, za które M. P. została nieprawomocnie skazana nie spełnia warunków przedstawionych wyżej. Ocenę wyjaśnień oskarżonej (str. 125 uzasadnienia) Sąd Rejonowy sprowadził do jednozdaniowego stwierdzenia cyt. „Wyjaśnienia M. P. uznać należy za wiarygodne i korespondujące z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym”. Sąd Rejonowy nie poświęcił najmniejszej uwagi temu, że oskarżona konsekwentnie twierdziła, że nie wiedziała o oszukańczej działalności L. S. (1), a jedynie na jego prośbę wykonywała pewne, zleczone jej przez tego oskarżonego czynności. Skoro Sąd Rejonowy uznał w całości jej wyjaśnienia za wiarygodne, to ciążył na nim obowiązek wskazania na jakich innych dowodach oparł swoje stanowisko, że oskarżona miała świadomość i zamiar wspólnego działania z L. S. w celu popełnienia zarzuconych jej czynów. W uzasadnieniu wyroku takiej analizy Sąd Rejonowy nie przedstawił. Zarzucone oskarżonej czyny wymagały wykazania, że miała ona zamiar ich dokonania, a zamiar ten był bezpośredni i z góry podjęty. Z treści wyjaśnień oskarżonej nie sposób takiego wniosku wyprowadzić, a sąd a quo nie wskazał innych dowodów, które świadczą o winie przypisanej M. P.. Łącznie z tym uchybieniem łączyć należy kolejne, to jest nieprawidłową ocenę prawną, wyrażającą się całkowitym brakiem takiej oceny. Podobnie jak we wcześniej omówionych przypadkach zaprezentowana przez Sąd Rejonowy ocena prawna to nic innego jak powtórzenie treści zarzutów. Jest to oczywiście stan nieprawidłowy, uniemożliwiający Sądowi Okręgowemu dokonanie oceny prawidłowości rozstrzygnięcia. Z tych przyczyn zaskarżony w opisanym zakresie wyrok podlegała uchyleniu, a sprawa przekazaniu do ponownego jej rozpoznania.

Co do apelacji oskarżonego A. M..

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy uznał A. M. za winnego popełnienia trzech przestępstw:

1. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk popełnionego na szkodę Centrum (...) S.A. (pkt. XXII części dyspozytywnej wyroku)
2. z art. 296 § 1 i 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk popełnionego na szkodę (...) sp. z o.o., a następnie (...) sp. z o.o. (pkt. XXIII części dyspozytywnej wyroku)
3. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełnionego na szkodę Banku (...) w K. (pkt. XXIV części dyspozytywnej wyroku).

Oskarżony A. M. w osobiście sporządzonej apelacji zaskarżył wyrok w całości zarzucając naruszenie przepisów postępowania poprzez pominięcie przez Sąd w ocenie dowodów i błędne ustalenia faktyczne. Z treści skargi apelacyjnej wynika, że oskarżony skierował ją do czynów z pkt. XXII, XXIII, XXIV, zaś pomimo sformułowania o zaskarżeniu wyroku w całości apelacją nie zostało objęte rozstrzygnięcie z pkt. XXV o uniewinnieniu go od czynu zarzuconego w pkt. XXX części wstępnej wyroku.

Oceniając zasadność rozstrzygnięcia w zakresie pkt. XXII Sąd Okręgowy w pełni odwołuje się do uwag zamieszczonych w ocenie zarzutów apelacyjnych zgłoszonych przez L. S. (1), B. P., R. P. (1). Sąd Rejonowy po raz kolejny błędnie uznał, że powtórzenie opisu czynu jest równoważne z jego oceną prawną. Jakkolwiek oskarżony nie podniósł w tym zakresie zarzutu, ograniczając się jedynie do wykazania błędu w ustaleniach faktycznych, to jednak Sąd Okręgowy wobec dostrzeżonego tak istotnego uchybienia wyrok w tym zakresie uchylił stosując regułę art. 440 kpk.

Podobne uwagi dotyczą rozstrzygnięcia zawartego w pkt. XXIII, co do którego Sąd również nie przedstawił żadnej oceny prawnej. Ponadto na uwzględnienie zasługuje zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na skonstruowaniu tychże ustaleń bez wszechstronnej oceny dowodów. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy w tym obszarze ocena dowodów jest powtórzeniem oceny zaprezentowanej przez oskarżyciela w akcie oskarżenia. Sąd Rejonowy powtórzył za prokuratorem, że wyjaśnienia A. M. jedynie w części opisującej poszczególne działania L. S. (1) i powiązanych z nim osób są wiarygodne oraz, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że A. M. posiadał całą wiedzę o sytuacji finansowej (...). Nie wskazał już jednak na jakich dowodach opiera to twierdzenie. Sąd Rejonowy nie przeprowadził koniecznej analizy wyjaśnień oskarżonego i nie odniósł ich treści do pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie. A. M. bardzo obszernie i szczegółowo odniósł się do dowodów z dokumentów. W szczególności precyzyjnie odniósł się do kwot wypłaconych na podstawie czeków wystawionych w okresie od 15.07.1999 roku do 17.11.2000 roku. Zobrazował jak poszczególne kwoty zostały zaksięgowane, a co najistotniejsze na jakiej podstawie wykonane zostały wypłaty poszczególnych sum z kasy spółki. Szczegółowo podał również, które środki i przez kogo były pobierane oraz jakie dokumenty księgowe były podstawą wypłat. Podał także, że od końca miesiąca grudnia 1999 roku przestał być członkiem zarządu spółki i od tego momentu był jedynie pracownikiem. Biorąc za podstawę wyjaśnienia oskarżonego rzeczą Sądu Rejonowego było dokonanie analizy zgromadzonej w sprawie dokumentacji finansowo-księgowej. Takiej analizy Sąd Rejonowy nawet w minimalnym stopniu nie przeprowadził. Przepisanie opisu czynu nie stanowi oceny sprawstwa, winy i kwalifikacji prawnej zarzuconego czynu. Powinnością Sądu Rejonowego było wskazanie faktów i dowodów na jakich opiera swoje przekonanie o winie oskarżonego. W tym znaczeniu Sąd Rejonowy powinien był rozważyć, czy A. M. był osobą zobowiązaną na podstawie przepisu ustawy, decyzji właściwego organu lub umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi pokrzywdzonej spółki. W dalszej kolejności mając na uwadze treść wyjaśnień oskarżonego należało przeanalizować zabezpieczoną i okazaną A. M. dokumentację, w celu ustalenia, czy kwoty z czeków zostały właściwie zaewidencjonowane oraz rozdysponowane zgodnie z prawem. W konsekwencji należało również ocenić, czy decyzje o dyspozycji uzyskanych sum były podejmowane przez A. M., jako osobę upoważnioną, czy też przez kogoś innego np. L. S. (1) i czy w takim przypadku L. S. (1) posiadał uprawnienie do wydawania A. M. wiążących go dyspozycji finansowych. Przeprowadzenie takiej oceny dowodów było niezbędne do następującej po niej oceny prawnej zachowania oskarżonego. Ponieważ Sąd Rejonowy w najmniejszym nawet stopniu nie zaprezentował swojego zapatrywania w opisanych wyżej kwestiach, Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżony wyrok dotknięty jest taką wadą, której nie sposób usunąć w postępowaniu odwoławczym i w konsekwencji wyrok w tym zakresie musiał zostać uchylony a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania.

Również na uwzględnienie zasługuje zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dotyczący czynu z pkt. XXIX części wstępnej wyroku (pkt. XXIV części dyspozytywnej). Także i w tym przedmiocie ocena dowodów jest pełnym odwołaniem się do tej, jaką przedstawił oskarżyciel w akcie oskarżenia. Po raz kolejny należy powtórzyć, że bezwzględna powinnością Sądu Rejonowego było wskazanie faktów i dowodów, na których Sąd zbudował twierdzenie o działaniu oskarżonego ze z góry podjętym zamiarem wprowadzenia banku w błąd w celu niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Ocena wyjaśnień oskarżonego dokonana przez Sąd I instancji już wyżej została przywołana i wszystkie uwagi dotyczące jej lakoniczności, niekompletności, a nawet nieprofesjonalności i w tym przypadku są aktualne. Sąd Rejonowy w ogóle nie dostrzegł tego, co wyjaśnił oskarżony, a mianowicie że to nie on, lecz L. S. (1) podpisał umowę kredytową. Zabezpieczenie udzielonego kredytu stanowiła nieruchomość SI (...) w R. (t. 97, k. 137). Zatem koniecznym było wyjaśnienie, czy istotnie wymieniona nieruchomość stanowiła zabezpieczenie kredytu, czy też jak przyjęto w zarzucie, że takim zabezpieczeniem były nieistniejące wierzytelności. Jeśli nieruchomość miała stanowić zabezpieczenie udzielanego kredytu, to rzeczą pierwszoplanową było wyjaśnienie przez czyje zaniechanie nie wpisano w księdze wieczystej hipoteki na nieruchomości, a w szczególności czy w tym zaniechaniu partycypował A. M.. Skoro umowę i wniosek kredytowy miał zostać podpisany w imieniu kredytobiorcy przez L. S. (1), to Sąd Rejonowy miał

obowiązek wyjaśnić, a następnie przedstawić, na czym jego zdaniem polegało współsprawstwo A. M. w dokonanym przestępstwie. Oskarżony A. M. wyjaśnił również (t. 97, k.138), że podpisał aneks o przedłużeniu spłaty kredytu oraz, że po raz pierwszy dowiedział się o zaciągniętym kredycie dopiero w styczniu 2001 roku, a zatem 10 miesięcy od zawarcia przez L. S. (1) umowy kredytowej. Swój udział w historii związanej z kredytem oskarżony przedstawił jako próby związane ze spłatą kredytu i wymagalnych odsetek. Podał również, że w lutym 2001 roku wystosował pisma do Zakładów (...) w K. oraz firm (...), (...), (...) aby należne wierzytelności nie były przekazywane do (...) tylko na rzecz Banku (...) w C.. Podobnej treści pisma wysłał w dniu 8.02.2001 roku do firm (...), (...), (...), (...). W wyniku tych działań Zakłady (...) w K. wpłaciły do Banku (...) 30000 złotych. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że przez cały 2001 rok z bieżących wpływów do firmy wpłacił do banku tytułem spłaty kredytu 10000 złotych.

Wyjaśnienia oskarżonego wymagały przeprowadzenia szczegółowej oceny, w ramach której należało porównać ich treść z właściwą dokumentacją, czego jednak nie uczyniono.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy (str. 105 uzasadnienia) wynika, że przyjęto, jak twierdził oskarżony A. M., że wniosek i umowę kredytową podpisał za kredytobiorcę L. S. (1). Podobnie jak to wyjaśnił oskarżony, tak przyjął Sąd Rejonowy, że to L. S. (1), jako reprezentant kredytobiorcy wbrew postanowieniom umowy nie ustanowił hipoteki na nieruchomości należącej do SI (...). W takiej sytuacji powinnością sądu a quo było wyjaśnienie jakie zachowania A. M. świadczą o współsprawstwie w dokonaniu zarzuczonego mu czynu.

Rozstrzygając o winie Sąd Rejonowy nie powinien stracić z pola widzenia istoty strony podmiotowej przestępstwa z art. 286 § 1 kk i wykazać co świadczy o tym, że oskarżony miał bezpośredni zamiar dokonania tego przestępstwa, a zważywszy że zamiar ten ma być z góry podjęty, wskazać jakie dowody świadczą o takim działaniu oskarżonego, tym bardziej, że jak przedstawiono wyżej, pierwszy kontakt oskarżonego z kredytem nastąpił w 10 miesięcy od jego realizacji. Nie bez znaczenia dla oceny strony podmiotowej są, jak przedstawił oskarżony próby spłaty kredytu. Tylko w przypadku wykazania, że działania A. M. miały charakter pozorowany, niejako maskujący pierwotny zamiar niespłacenia kredytu oraz, że od samego początku w ramach podjętego porozumienia współdziałał z L. S. (1), można by uznać rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego za trafne. Brak tak przeprowadzonej oceny dowodów i oceny prawnej powodują, że Sąd Okręgowy w tym przedmiocie uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego jej rozpoznania w I instancji.

Co do apelacji oskarżonego J. S. (2).

Oskarżony J. S. (2) w osobiście sporządzonej apelacji zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego co do rozstrzygnięcia z pkt. XXI części dyspozytywnej wyroku zarzucając bezpodstawne uznanie zasadności oskarżenia i w części winy oskarżonego.

Ponadto oskarżony zaskarżył uzasadnienie wyroku w części opisującej przeznaczenie kwoty 138000 złotych wypłaconej na podstawie czeków potwierdzonych przez Bank (...) (str.10 uzasadnienia).

Oczywiście chybiony jest zarzut dotyczący bezpodstawnego umorzenia postępowania co do pkt. XXV części wstępnej wyroku.

Z prawidłowo poczynionych ustaleń przez Sąd Rejonowy wynika, że z inicjatywy L. S. (1) przystąpiono do utworzenia, a następnie zarejestrowania Stowarzyszenia (...). Jako członkowie założyciele w dokumentacji złożonej do sądu rejestrowego wskazani zostali: J. S. (2), M. C., J. C., Z. D., J. W., A. C., W. J., M. P., D. S., J. S. (1), S. K., A. C., Z. S. (2), L. S. (1), B. Z., D. T., J. U., B. D., G. Ż., S. W.. Przesłuchane w charakterze świadków wymienione osoby zeznały, że nie brały udziału w założeniu Stowarzyszenia (...) i nie uczestniczyły w jego pracach. Podobnie wyjaśniła M. P.. Z przeprowadzonych dowodów wynika, że przedstawione w sądzie dokumenty potwierdzały nieprawdę o sposobie i okolicznościach powołania Stowarzyszenia. W dokumentacji rejestrowej jako reprezentanci członkowie założyciele zostali wskazani J. S. (2), M. P. i S. K.. Oskarżony J. S. (2) współdziałał z L. S. (1) na etapie przygotowania, a następnie złożenia do sądu rejestrowego wymaganych dokumentów. Miał zatem dostateczną wiedzę o tym, że dokumenty potwierdzają nieprawdę. Sąd Rejonowy zmienił kwalifikację prawną i uznał, że zachowanie oskarżonego

powinno zostać zakwalifikowane jako czyn z art. 272 kk. Wobec braku apelacji w tym zakresie Sąd Okręgowy ograniczył rozpoznanie sprawy co do przyjętej przez Sąd Rejonowy kwalifikacji prawnej z art. 272 kk. Poczynione w sprawie ustalenia nie dają żadną miarą uprawnienia do wnioskowania o braku winy oskarżonego, a tylko w takim przypadku zgodnie z art. 414 § 1 kpk Sąd byłby zobowiązany do wydania wyroku uniewinniającego. Ustalając, że dla przyjętej kwalifikacji prawnej upłynął okres karalności czynu Sąd Rejonowy miał obowiązek umorzyć postępowanie w sprawie o ten czyn.

Również na uwzględnienie nie zasługuje zarzut błędu w ustaleniach wskazanych w uzasadnieniu wyroku. Na stronie 10 uzasadnienia Sąd Rejonowy napisał cyt. „ L. S. (1) i J. S. (2) dokonali również wypłaty kwoty 138 tys. złotych z subkonta Stowarzyszenia (...) w Banku (...) /W. nr (...). W toku śledztwa nie natrafiono na jakiegokolwiek dokumenty wskazujące na przeznaczenie tak wypłaconych środków na działalność statutową Stowarzyszenia”. Zdaniem oskarżonego powołane ustalenie jest błędne albowiem on w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie wykazał sposób przeznaczenia tych środków na cele statutowe. Oskarżony zdaje się jednak nie zauważyć, że kwestionowany fragment uzasadnienia dotyczy ustaleń z etapu postępowania przygotowawczego i w żadnym stopniu nie pozostaje w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego, które z pewnością nie są dokumentem i nie zostały złożone w postępowaniu przygotowawczym. Wyjaśnienia oskarżonego są innym dowodem, który został przez Sąd I instancji przyjęty jako podstawa rozstrzygnięcia, a efektem tego stanu rzeczy było wydanie w tym przedmiocie wyroku uniewinniającego.

Apelacja M. A.

Oskarżony M. A. w osobistej apelacji wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia zarzuconych mu czynów, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania zarzucił:

-obrazę przepisów postępowania, a to art. 4, 410 i 424 § 1 pkt. 1 kpk, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez oparcie orzeczenia o winie z pominięciem dowodów korzystnych dla oskarżonego;

-błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieuzasadnionym stwierdzeniu, że oskarżony dopuścił się zarzuconych mu czynów, pomimo braku dowodów uzasadniających takie ustalenia;

-obrazę przepisów postępowania polegającą na rozpoznaniu sprawy pod nieobecność oskarżonego na ogłoszeniu wyroku oraz rozprawach w 2011 roku, o których nie został prawidłowo zawiadomiony.

Najdalej idącym jest zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 11 kpk.

Zdaniem Sądu wskazany zarzut zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wymaga podkreślenia, że uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt. 11 kpk ma indywidualny charakter i nie powoduje skutków procesowych wobec innych oskarżonych w sprawach złożonych podmiotowo.

Przepis art. 374 § 1 kpk przewiduje obowiązkowy udział oskarżonego na rozprawie głównej, o ile sprawa prowadzona jest w trybie zwyczajnym i ustawa nie stanowi inaczej. Odmiennie regulacje prawne o charakterze szczególnym zawarte są w art. 376 i 377 kpk. Z zasady wyrażonej w art. 374 kpk wynika obowiązek prawidłowego zawiadomienia oskarżonego o miejscu i czasie kolejnych terminów rozprawy (art. 117 § 1 kpk). Z kolei na oskarżonym ciąży obowiązek stawić się na każde wezwanie sądu oraz zawiadamiać go o każdej zmianie miejsca swego zamieszkania lub pobytu trwającego dłużej niż 7 dni (art. 75 § 1 kpk). W przypadku niewykonania obowiązku o jakim mowa w powołanym przepisie pismo wysłane pod uprzednio wskazany adres uważa się za doręczone (art. 139 § 1 kpk).

Dokonując oceny zasadności zgłoszonego zarzutu Sąd Okręgowy ustalił, że w toku postępowania przygotowawczego, a także rozprawy do dnia 15.11.2010 roku korespondencja adresowana do oskarżonego M. A. była wysyłana na podany przez niego adres tj. W. ul. (...). Pismem z dnia 15.11.2010 roku oskarżony zawiadomił Sąd Rejonowy (t. 125, k. 3155) o zmianie adresu dla doręczeń korespondencji i podał nowy tj. W. ul. (...).

Na rozprawę wyznaczoną na dzień 29.11.2010 roku wezwanie adresowane do oskarżonego wysłano na stary adres (t. 129, k. 3164). Podobnie, pomimo informacji o nowym adresie dla doręczeń Sąd Rejonowy wysyłał wezwania do stawiennictwa dla oskarżonego na stary adres wskazując terminy rozprawy 28.03.2011 r. (t. 130, k. 3327), 27.04.2011 r. (t. 130, k. 3390), 31.05.2011 r. (t. 131, k. 3455), 4.07.2011 r. (t. 131, k. 3472), 1.08.2011 r. (t. 131, k. 3514), 6.09.2011 r. (t. 131, k. 3579), 11.10.2011 r. (t. 131, k. 3594), 10.11.2011 r. (t. 131, k. 36.15).

Ponadto w następujących terminach Sąd Rejonowy rozpoznawał sprawę pod nieobecność oskarżonego nie posiadając zwrotnego poświadczenia doręczenia mu wezwania na rozprawę 17.01.2011 (t.129,), 7.03.2011 r. (t. 130, k. 3321), 18.03.2011 r. (t. 130, k. 3324) 28.03.2011 r. (t. 130, k. 3327) 11.08.2011 r. (t. 131, k. 3514), 18.10.2011 r. (t. 131, k.3596) 7.11.2011 r. (t. 131, k. 3609).

Nie ulega wątpliwości, że skierowanie pod nieprawidłowy adres korespondencji do oskarżonego z informacją o terminie rozprawy nie może być uznane za skuteczne doręczenie wezwania. Podobnie należy uznać, że uchybieniem bezwzględnie jest prowadzenia rozprawy pod nieobecność oskarżonego pomimo braku poświadczenia odbioru wezwania chyba, że oskarżony potwierdzi przez osobiste stawiennictwo lub w inny sposób np. korespondencyjnie lub za pośrednictwem swojego obrońcy, że został zawiadomiony w prawidłowy sposób o terminie rozprawy. M. A. takich okoliczności nie potwierdził, co obligowało do przyjęcia, że brak poświadczenia doręczenia wezwań o terminie rozprawy stanowił bezwzględną przeszkodę do rozpoznania sprawy pod jego nieobecność.

Dla oceny zasadności zgłoszonego zarzutu istotne znaczenie ma to, czy sąd pomimo nieobecności oskarżonego, który został nieprawidłowo zawiadomiony przeprowadził czynności procesowe odnoszące się do przedmiotu rozpoznawanej sprawy. Wyraźnie jednak należy zastrzec, że w przypadku wystąpienia sytuacji z art. 439 § 1 pkt. 11 kpk nie ma znaczenia waga i rozmiar czynności przeprowadzonych w stosunku do tego, czy innego oskarżonego na rozprawie. Analizując akta sprawy Sąd Okręgowy ustalił, że pomimo nieobecności M. A., który nie został prawidłowo zawiadomiony Sąd Rejonowy na rozprawie w dniu 27.04.2011 roku przeprowadził dowód z przesłuchania biegłej, która uprzednio sporządziła opinię pisemną. Natomiast na rozprawie w dniu 4.07.2011 roku ujawnił dowody zawnioskowane w akcie oskarżenia do ujawnienia na rozprawie, a następnie zamknął przewód sądowy i udzielił głosu oskarżycielowi, oskarżonemu L. S. (1) oraz jego obrońcy. W dniu 6.09.2011 roku Sąd udzielił głosu obrońcom pozostałych oskarżonych i oskarżonemu J. S. (2). W dniu 11.10.2011 roku udzielił głosu oskarżonemu L. S. (1). W dniu 18.10.2011 roku wznowił przewód sądowy i uprzedził strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów, a w dniu 7.11.2011 roku ponownie zamknął przewód sądowy i udzielił stronom głosu.

Z przedstawionych danych zawartych w aktach sprawy wynika, że pod nieobecność oskarżonego M. A., który nie został prawidłowo zawiadomiony o terminach rozprawy Sąd Rejonowy przeprowadził czynności dowodowe i to takie, które wprost odnosiły się do zarzuconych czynów. Uchybienie to jest oczywiste i stanowi obrazę przepisów o charakterze wskazanym w art. 439 § 1 pkt. 11 kpk. Stwierdzenie wystąpienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej zawsze rodzi konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku. Zważywszy jednak na brzmienie art. 439 § 2 kpk w przypadku stwierdzenia występowania okoliczności wymienionych w art. 439 § 1 pkt. 9-11 kpk wyrok podlega uchyleniu tylko na korzyść oskarżonego.

Sąd Rejonowy wydał zaskarżone orzeczenie co do trzech zarzuconych M. A. występów:

1. co do czynu 271 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk opisanego w pkt. XXXI części wstępnej wyroku
2. co do czynu z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk opisanego w pkt. XXVIII części dyspozytywnej wyroku;
3. co do czynu z art. 258 § 1 kk opisanego w pkt. XXXIII części wstępnej wyroku.

Odnośnie przestępstwa opisanego w pkt. XXVIII części

dyspozytywnej wyroku Sąd Rejonowy uznał winę oskarżonego za udowodnioną i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat oraz karę grzywny 100 stawek dziennych, każda po 40 złotych.

Co do czynu opisanego w pkt. XXXI części wstępnej wyroku, oczywiście mylnie określając go jako czyn wskazany w pkt XXII części wstępnej Sąd Rejonowy przyjął kwalifikację prawną dla występku karnego-skarbowego i z uwagi na wpływ okresu jego karalności postępowanie umorzył.

Rozstrzygając co do czynu z art. 258 § 1 kk (pkt. XXXIII części wstępnej) Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonego od popełnienia tego czynu.

Zgodnie z brzmieniem art. 439 § 2 kpk i utrwalonym w tym zakresie poglądem wyrażonym w wielu judykatach (np. OSNwSK 2008/1/2610, OSNWKW 2011/8/71) uchybienie z art. 439 § 1 pkt. 11 kpk nie może spowodować uchylenia orzeczenia na niekorzyść. Jeżeli zatem Sąd stwierdza istnienie wskazanej przesłanki w przypadku zaskarżenia wyroku uniewinniającego, to wówczas w ogóle nie obowiązuje nakaz płynący z art. 439 § 1 kpk o konieczności uchylenia orzeczenia. Bezwzględne uchybienie przepisowi z art. 374 § 1 kpk przez Sąd Rejonowy nie mogło zatem doprowadzić do uchylenia wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o czyn z art. 258 § 1 kk, gdyż w tym przedmiocie zapadło orzeczenie uniewinniające.

Rozstrzygając w przedmiocie czynu opisanego w pkt. XXXI części wstępnej wyroku Sąd Rejonowy w miejsce kwalifikacji prawnej z art. 271 § 3 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 11 § 1 2 kk przyjął, że czyn stanowi występki karny-skarbowy i umorzył postępowanie z uwagi na przedawnienie karalności. Wywód prawny w tym przedmiocie Sąd Rejonowy szczegółowo przedstawił w uzasadnieniu wyroku. Prawna subsumcja i jej uzasadnienie nie zostały przez żadną ze stron zakwestionowane. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko sądu a quo, że opisane zachowanie zarzucone oskarżonemu w pkt. XXXI może być rozpatrywane wyłącznie na kanwie przepisów kodeksu karnego skarbowego. W tej materii w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych był reprezentowany jednolity pogląd, że wystawianie nierzetelnych i nieopowiadających zdarzeń gospodarczych faktur VAT jest czynem wyłącznie karnym-skarbowym (np. KZS 2011/9/123, LEX 519593). Jeżeli wystawca fikcyjnej faktury VAT, niedokumentującej rzeczywistego zdarzenia gospodarczego lub osoba posługująca się taką fakturą zmierza do wyłudzenia nienależnego zwrotu podatku VAT, to popełnia przestępstwo z art. 76 § 1 kks. Nie budzi zatem wątpliwości, że zgodnie z tak przedstawioną argumentacją czyn opisany w pkt. XXXI części wstępnej wyroku został zakwalifikowany przez Sąd Rejonowy jako występki karny- skarbowy z art. 76 § 1 kks, Tak rozumiany czyn wraz z nadaną mu kwalifikacją prawną sprawiają, że ocena okresu ustania jego karalności powinna zostać dokonana nie na podstawie art. 101 i n. kk, lecz na podstawie art. 44 kks. Zgodnie z intencją tego przepisu karalność występku z art. 76 § 1 kks w zw. 2§ 2 kks , zagrożonego w chwili popełnienia karą maksymalnie do 3 lat pozbawienia wolności (art. 27 § 1 kks w zw. z art. 2 § 2 kks) ustała przed datą wydania zaskarżonego wyroku (art. 44 § 1 i 5 kks w zw. z art. 2 § 2 kks), albowiem upłynął przewidziany dla przedawnienia okres 10 lat.

Oczywistym błędem było umorzenie postępowania z wyżej słusznie przyjętych powodów, co do czynu opisanego w pkt. XXII części wstępnej wyroku. Co do tego czynu rozstrzygnął Sąd w pkt. XXVIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Błąd Sądu nie może zostać zinterpretowany jako oczywista omyłka pisarska, natomiast jest w ocenie Sądu Okręgowego uchybieniem o jakim mowa w art. 439 § 1 pkt. 7 kpk, albowiem orzeczenie jest tak wewnętrznie sprzeczne, że wyrok nie może zostać wykonany. Drugim uchybieniem, które wpłynęło na decyzję Sądu Okręgowego jest naruszenie przepisów postępowania, o jakim mowa w art. 439 § 1 pkt. 11 kpk, o czym była mowa wyżej.

Stwierdzenie występowania tych skumulowanych bezwzględnych przyczyn odwoławczych musiało prowadzić bezpośrednio do uchylenia wyroku w tym zakresie. W takiej sytuacji naturalnym następstwem uchylenia wyroku jest przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego jej rozpoznania. Wyjątkiem o takiego następstwa jest sytuacja przewidziana w

art. 439 § 1 pkt. 9 kpk, która nakazuje bezwzględnie umorzyć postępowanie niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, jeżeli Sąd rozpoznając sprawę w postępowaniu odwoławczym stwierdzi, że doszło już do przedawnienia karalności czynu, albowiem kwestia istnienia czynu, jego znamion i odpowiedzialności wymaga dalszego dowodzenia w procesie, który nie może się już dalej toczyć. (por. LEX 1223176, (...)). Z tej przyczyny Sąd Okręgowy stwierdzając, że czyn zarzucony oskarżonemu w pkt. XXXI części wstępnej zaskarżonego wyroku może być rozpatrywany wyłącznie jako występki karny skarbowy z art. 76 § 1 kk, dokonał stosownej korekty w zakresie kwalifikacji prawnej i z uwagi na przedawnienie jego karalności umorzył postępowanie w tym zakresie.

Dostrzegając wystąpienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej mającej źródło w złamaniu zasady obowiązkowego udziału oskarżonego w rozprawie rozpoznawanej w trybie zwyczajnym Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok co do czynu opisanego w pkt. XXVIII jego części dyspozytywnej i w tym zakresie sprawę przekazał Sądowi I instancji do jej ponownego rozpoznania

Apelacja prokuratora

W złożonej apelacji prokurator zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w części tj.:

- co do pkt. II jego części dyspozytywnej w zakresie uniewinnienia oskarżonego L. S. (1) od zarzuconego mu czynu z art. 258 § 1 kk.;

- co do czynu z pkt. XII jego części wstępnej, z uwagi na brak orzeczenia w tym przedmiocie;

- co do pkt. XIII jego części dyspozytywnej w zakresie uniewinnienia oskarżonego J. S. (1) od zarzuconego mu czynu z art. 258 § 1 kk.;

- co do pkt. XVIII jego części dyspozytywnej w zakresie uniewinnienia oskarżonej M. P. od zarzuconego jej czynu z art. 258 § 1 kk.;

- co do pkt. XX jego części dyspozytywnej w zakresie uniewinnienia oskarżonego J. S. (2) od zarzuconego mu czynu z art. 258 § 1 kk.;

- co do pkt. XXV jego części dyspozytywnej w zakresie uniewinnienia oskarżonego A. M. od zarzuconego mu czynu z art. 258 § 1 kk.;

- co do pkt. XXIX jego części dyspozytywnej w zakresie uniewinnienia oskarżonego M. A. od zarzuconego mu czynu z art. 258 § 1 kk.;

Prokurator zarzucił wskazując na przepisy z art. 439 § 1 pkt. 9 kpk i art. 438 pkt. 2 kpk obrazę prawa procesowego:

1. art. 414 § 1 kpk i art. 17 § 1 pkt. 6 kpk w zw. z art. 4 § 1 kk mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. wydaniu wyroku uniewinniającego, w sytuacji gdy zachodziła ujemna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt. 6 kpk, stanowiąca obecnie bezwzględną przesłankę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt. 9 kpk.

2. obrazę przepisów procesowych art. 413 § 1 pkt. 5 kpk i art. 424 § 2 kpk mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na braku w części dyspozytywnej wyroku rozstrzygnięcia w zakresie czynu zarzuconego L. S. (1) w pkt. XII aktu oskarżenia i ujęcie tego orzeczenia jedynie w uzasadnieniu wyroku.

Odnosnie zarzutu skierowanego do braku rozstrzygnięcia co do czynu z pkt. XII części wstępnej wyroku Sąd Okręgowy wypowiedział się już wyżej (omówienie apelacji obrońcy osk. L. S.).

Również na uwzględnienie nie zasługuje zarzut oparty na art. 439 § 1 pkt. 9 kpk.

Prokurator w złożonym środku zaskarżenia nie kwestionuje stanowiska Sądu Rejonowego w przedmiocie poczynionych ustaleń faktycznych, a także wniosków o braku winy co do czynów z art. 258 § 1 kk., a jedynie stwierdza, że z uwagi na przedawnienie karalności tych czynów Sąd pozostawał w obowiązku umorzyć postępowanie.

Sąd Rejonowy opierając się na dokonanych ustaleniach faktycznych uznał, że brak jest dowodów wskazujących na to, że oskarżeni działali w celu popełniania przestępstw w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Swoje stanowisko Sąd I instancji bardzo obszernie wyłożył i uzasadnił na str. 156 – 157 uzasadnienia wyroku. Poczynione ustalenia i wnioski wyprowadzone na ich podstawie w pierwszej kolejności doprowadziły do wydania wyroku uniewinniającego odnośnie zarzuconych przestępstw z art. 258 § 1 kk, a w następnej do wyeliminowania z opisu pozostałych czynów i ich kwalifikacji prawnych przepisu art. 65 § 1 kk. Sąd Okręgowy podzielił w pełni stanowisko Sądu Rejonowego i w całości aprobuje argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Szczęólnego podkreślenia wymaga, że prokurator nie zarzucił Sądowi Rejonowemu błędu co do ustalenia braku winy. Wynika to zarówno z samej treści zarzutów apelacyjnych, jak również uzasadnienia środka zaskarżenia. Prokurator nie zarzucił także Sądowi Rejonowemu błędnego wyeliminowania z opisu i kwalifikacji prawnych pozostałych czynów (nieprawomocne skazania) przepisu art. 65 § 1 kk. Zarzut oskarżyciela sprowadza się jedynie do stwierdzenia, że ustanie karalności przestępstwa pozbawiało Sąd Rejonowy jakiegokolwiek możliwości rozstrzygnięcia o winie oskarżonych, gdyż w takim przypadku w pierwszej kolejności postępowanie należało umorzyć. Na poparcie swojego stanowiska oskarżyciel odwołał się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8.06.1977 roku I KR 87/77, w którym istotnie Sąd Najwyższy wyraził pogląd o obligatoryjności umorzenia postępowania na podstawie art. 11 pkt. 6 d.kpk, o ile w jego toku zostanie stwierdzone, że nastąpiło przedawnienie karalności czynu.

Skarżący zdaje się jednak nie dostrzegać, że powołany judykat pochodzi z okresu obowiązywania kodeksu postępowania karnego z 1969 roku oraz, że od czasu wejścia w życie obowiązującej ustawy karno-procesowej w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych utrwalili się, co do istoty pogląd odmienny.

Wypadek, gdy ustawodawca nakazuje przy zbiegu przeszkód procesowych określonych w art. 17 § 1 pkt. 1 i 2 i § 6 kpk pominięcie tej ostatniej przez wydanie wyroku uniewinniającego został przewidziany w art. 414 § 1 kpk. Rozstrzygnięcie takie może jednak zostać wydane tylko po rozpoczęciu przewodu sądowego i tylko w wypadku stwierdzenia, że zachodzi negatywna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt. 1 lub 2 kpk, a ustalenie innej okoliczności wyłączającej ściganie (art. 17 § 1 pkt. 6 kpk) nastąpiło na rozprawie (vide: LEX 568878, (...), OSNKW 2002/9-10/79, OSNKW 2008/1/2610, LEX 53336). Nie ulega najmniejszej wątpliwości, co przyznaje prokurator w apelacji, że okres uprawniający do ścigania za czyny z art. 258 § 1 kk upłynął w dniu 17.11.2010 roku, a zatem po rozpoczęciu przewodu sądowego i przeprowadzeniu przeważającej liczby dowodów. W takim stanie sprawy Sąd Rejonowy tylko wtedy byłby zobligowany do umorzenia sprawy o czyny z art. 258 § 1 kk, gdyby ustalił, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do uniewinnienia oskarżonych. Jak zaznaczono Sąd Rejonowy doszedł do odmiennych wniosków, to jest o braku winy, czego prokurator jak podkreślono nie zakwestionował. Co do stanowiska Sądu Rejonowego o braku podstaw do przypisania oskarżonym w incydentalnych czynach działania w zorganizowanej grupie przestępczej z art. 65 § 1 kk prokurator także nie wypowiedział się w apelacji, co oznacza że akceptuje tę decyzję Sądu.

Dokonując oceny orzeczenia Sądu Rejonowego nie sposób wyprowadzić wniosku o błędzie w ustaleniach faktycznych wynikających z nieprawidłowej oceny zgromadzonych dowodów prowadzących do bezpodstawnego orzeczenia o uniewinnieniu. Oskarżyciel nie wykazał w żadnym stopniu, że czyny z art. 258 § 1 kk zarzucone oskarżonym miały polegać na popełnianiu innych przestępstw niż te, które zostały objęte aktem oskarżenia i kwalifikacją prawną z art. 65 § 1 kk. Nie wykazał również, że oskarżeni mieli zamiar działając w zorganizowanej grupie przestępczej dokonywania innych przestępstw. Sąd Rejonowy natomiast w przekonujący sposób przedstawił, że działanie oskarżonych w pojedynczo przypisanych im czynach (nieprawomocne skazania) stanowiło współsprawstwo i nie było działaniem obliczonym na zorganizowanie grupy przestępczej mającej za cel popełnianie przestępstw. Z tych przyczyn Sąd Okręgowy uznał, że apelacja prokuratora w całości jest bezzasadna.

Reasumując Sąd Okręgowy przyjął, że w tej części wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy i w tym zakresie utrzymał go w mocy. W pozostałym zakresie (co do czynów wymienionych w części dyspozytywnej niniejszego orzeczenia)

Sąd Okręgowy uznał, że do wydania wyroku doszło z obrazą wyżej wymienionych przepisów prawa procesowego rodzących konieczność uchylenia wyroku Sądu Rejonowego i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego jej rozpoznania. W jednym przypadku ustalając podstawę do uchylenia wyroku Sąd Odwoławczy prawomocnie zakończył postępowanie przez jego umorzenie.

Ponieważ w toku rozpoznawania sprawy nastąpiła zmiana przepisu art. 25 § 1 pkt. 2 kpk i w chwili obecnej właściwym do rozpoznania sprawy o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk jest Sąd Okręgowy, sprawę do ponownego rozpoznania w I instancji należało przekazać według właściwości Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd I Instancji, co do czynów, w zakresie których wyrok został uchylony a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania, pozostaje w obowiązku przeprowadzić pełne postępowanie dowodowe, a w konsekwencji ocenić wszystkie dowody z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Tak przeprowadzona ocena będzie dopiero mogła stanowić podstawę dla ustaleń faktycznych. Następnie Sąd dokona analizy strony podmiotowej zarzuconych oskarżonym działań, a w szczególności odnośnie czynów z art. 286 § 1 kk precyzyjnie wyjaśni, w jaki sposób te czyny zostały popełnione, nie tracąc z pola widzenia, że ten typ przestępstwa przewiduje trzy różne sposoby doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W tym zakresie powinnością Sądu będzie również rozważenie, czy w opisach czynów zarzuconych oskarżonym R. P. (2), B. P. i D. G. oskarżyciel zawarł wszystkie wymagane znamiona czynu zabronionego o jakim mowa w art. 286 § 1 kk. Rozważając to zagadnienie Sąd uwzględni wszystkie uwagi Sądu Odwoławczego, które w tej materii zostały przedstawione w części uzasadnienia poświęconej ocenie apelacji co do wymienionych wyżej trojga oskarżonych.

Sąd rozpoznając sprawę ponownie przeprowadzi całe postępowanie i wyda rozstrzygnięcie do czynu opisanego w pkt. XII części wstępnej zaskarżonego wyroku, to jest czynu w zakresie którego Sąd Rejonowy nie wydał rozstrzygnięcia. Ponieważ, jak przedstawiono wyżej, co do wskazanego czynu nie zapadło nieprawomocne rozstrzygnięcie (rzecz nieosądzona), rozpoznając sprawę w tym obszarze Sąd I instancji nie będzie ograniczony zasadą z art. 443 kpk (reformationis in peius).

Orzeczenie o kosztach sądowych zawarte w zaskarżonym wyroku zostało określone mylną numeracją, nie to jednak było powodem uchylenia tego rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy orzekając o kosztach sądowych zwolnił wszystkich oskarżonych od obowiązku ich poniesienia nie zwracając uwagi na to, że instytucja z art. z art. 624 § 1 kpk tylko wówczas może zostać zastosowana, jeżeli oskarżony został skazany lub postępowanie zostało umorzone warunkowo (art. 627 i 628 kpk). W innych przypadkach tj. w sytuacji uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania, z wyjątkiem przewidzianym w art. 632 a kpk, koszty sądowe obciążają Skarb Państwa. W zaskarżonym wyroku Sąd Rejonowy w części wydał wyrok skazujący, a w części umarzający postępowanie i uniewinniający. Z tej przyczyny dostrzegając uchybienie Sądu Rejonowego Sąd Okręgowy uchylił orzeczenie w tym przedmiocie i orzekł co do istoty w następujący sposób:

- w zakresie czynów od których oskarżeni zostali prawomocnie uniewinnieni oraz postępowanie zostało prawomocnie umorzone Sąd Odwoławczy kosztami sądowymi za I instancję obciążył Skarb Państwa (art. 632 pkt. 2 kpk),
- od kosztów sądowych za II instancję powstałych w związku z nieuwzględnieniem złożonych środków zaskarżenia (art. 636 kpk), Sąd zwolnił oskarżonych (art. 624 § 2 kpk) uznając, że ich uiszczenie byłoby dla nich i członków ich rodzin nadmiernie uciążliwe.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd I instancji będzie miał obowiązek rozstrzygnięcia o kosztach sądowych związanych z postępowaniem o czyny objęte uchyleniem wyroku i w zakresie przekazania sprawy do ponownego jej rozpoznania.